

Ernesto „Che” Guevara

A PARTIZÁNHÁBORÚ

Fordította: Zicherman István

Mivel a könyv eddig magyarul nem jelent meg a hivatkozás kötelező a fórumunkra a tartalom felhasználása esetén, amelynek előfeltétele Zicherman István, illetve Josic Julien írásbeli hozzájárulása.

A szerző ajánlása.

Camilo Cienfuegosnak

Ez a munka Camilo Cienfuegos támogatására pályázik. Neki kellett volna elolvasnia, és hozzáadnia kiegészítéseit, javításokat eszközölnie. Viszont ő már nem tudta végrehajtani ezt a feladatot. Ezzel a könyvvel a Felkelő hadsereg méltó emléket állít nagyszerű parancsnokának - a partizánmozgalom legnagyobb vezetőjének, akit a forradalom szült, egy kristálytisza forradalmárnak és igazi barátnek.

Camilo több-száz csata résztvevője volt, egy olyan ember, akiben Fidel még a harc legnehezebb pillanataiban is megbízott. Ez az önfeláldozó harcos mindig kész volt életét adni az ügyért, ami edzette mint Camilo, mint a partizánok jellemét. Úgy gondolom, hogy ő helyeselt volna egy ilyen könyvre, amiben összegeztük a mi partizánharcunk tapasztalatait, mivel ez a tapasztalat- maga az életünk. Hiszen éppen ő lehelt ebbe a könyvbe élő temperamentumot, adta hozzá eszét és bátorságát, melyek csak igen kevés történelmi személyiségnek a jellemzői.

Viszont nem tekinthetünk úgy Camillorá, mint önálló hősré, aki mindössze szíve hívó szavára hajtotta végre tündöklő hőstetteit. Hiszen ő maga is - a nép egy kicsiny része, mely felnevelte őt egy kemény és nélkülözésekkel teli harc során, mint ahogyan más hőseit és vezéreit is felnevelte. Nem tudom, hogy ismerte-e Camilo Danton, forradalmi mozgalomról szóló idézetét: „Bátorság, bátorság, és még egyszer - bátorság.” Legalábbis éppen ez a jellemvonása nyilvánult meg mind az ő, mind az általa vezetett partizánok cselekedeteiben.

Emellett mindig megkövetelte tőlük a helyzet gyors és pontos mérlegelését, illetve a feladatok megelőző tanulmányozását.

Ezzel a könyvvel méltón megemlékszünk hősünkről, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy le akarnánk írni életét, vagy életrajza érdekesebb epizódjait, pedig ennek a nagyszerű embernek élete minden egyes napja megérdemli, hogy megörökítsék.

Jelleme sajátossága abban rejlett, hogy nagyon közvetlen volt az emberekkel szemben, és mélyen tisztelte a népet. Mi gyakran megfélemedezünk még egy vonásról, ami jellemző volt Camillora: soha sem hagyta befejezetlenül elkezdett keze munkáját. Ilyen értékes karakterrel nem mindenki rendelkezik. Még Fidel mondta, hogy a kultúrát Camilo nem a könyvekből merítette. Egyszerűen nagy, természet-adta ésszel megáldott ember volt; a nép több-ezer másiktól választotta őt, és helyezte magas posztra, mivel értékelte benne a bátorságot, a kitartást, észt és a forradalom iránti határtalan hűséget.

Camilo szentül tartotta magát a hűséghez. Hű volt Fidelhez is, aki, mint senki más, megtestesíti a népakaratot, és szintén hű, magához a néphez. A nép és Fidel - egy egészet képez. Éppen ez volt a legyőzhetetlen partizán vezérelve, munkássága során.

Ki ölte meg Camilo-t?

Inkább azt kérdezzük meg: ki semmisítette meg őt fizikailag? Hiszen a nép emlékezetében az ilyen emberek nem halnak meg.

Az ellenség ölte meg, megölte, mert a halálát kívánta, azért ölte meg, mert abszolút biztonságos repülőgépek nincsenek, azért, mert a pilóták nem előzhetnek meg minden véletlent, azért, mert a sok munka terhe alatt mindenképpen néhány óra alatt akart Havannába érni. Végül - saját jelleme ölte meg. Camilo sohasem menekült el a veszély elől, bátran szembenézett vele, kacérkodott vele, ingerelte, mint egy torreádor, és birokra kelt vele. A tudatában, mint partizánéba, sehogyan sem fért el, hogy valamilyen akadály képes lenne útját állni, vagy a kitűzött útvonal megváltoztatására ösztönzi.

Kuba egész népe ismerte őt, szerette és csodálta. Ha korábban jelent volna meg, akkor az élete egy egyszerű partizán-parancsnok élete lett volna. Olyanok, mint Camilo - sokan lesznek majd, mondta Fidel. Én csak hozzáteszem, hogy olyanok, mint Camilo, voltak köztünk. De ők már eltávoztak az életből, és már nem tudták végrehajtani azt a nagyszerű munkát, amit befejezett Cienfuegos, és amelynek köszönhetően belépett a történelembe. A Camilo és a hozzá hasonló példája - azoké, akik nem élték meg győzelmünket, és azoké, akik még eljönnek, - a nép erejéről tanúskodik, bemutatva az emberek határtalan önfeláldozását, akik háborút folytatnak legtisztább eszméik védelmében, és akik hisznek abban, hogy elérhetik legnemesebb céljaikat.

Ne foglalkozunk most érdemei és jelleme előnyös oldalainak osztályozásával, mert ezzel csak csökkentjük azokat. Ugyancsak tartózkodjunk a kevésbé áttanulmányozott társadalom-politikai nézeteinek pontos definícióitól. Mi mindössze általános vonásaiban érintjük majd ezeket. Mindemellett emlékeznünk kell arra, hogy a mi felszabadító háborúnkban nem volt olyan katona, aki Camillohoz lett volna hasonló. Állhatatos forradalmár, a nép szülöttje, a forradalom egyik alkotója, amit a kubai nép saját érdekében valósított meg, ő sohasem ismert fáradságot vagy csalódást. Camilo-partizán a tettek embere volt, aki maradandó nyomot hagyott a kubai forradalomban. Azokkal van immár, akik nem élték meg napjainkat, és azokkal lesz, akik majd még eljönnek.

Az örök-ifjú és halhatatlan Camilo - magának a népnek a jelképe.

Első fejezet. A partizánharc általános elvei.

1. A partizánharc lényege

A kubai nép Batista diktatúrája felett aratott győzelme nem csak egy diadal volt, melynek hírére felkapták az egész világ információs szolgálatai. Ez a győzelem felborította a Latin-Amerika néptömegeiről alkotott elavult elképzeléseket, a gyakorlatban is szemléltetve, hogy a nép - a partizánharc útján, képes megszabadulni az őt elnyomó kormánytól.

Úgy tartjuk, hogy a kubai forradalom tapasztalataiból a latin-amerikai forradalomi mozgalom számára három tanulságot vonhatunk le:

a népi erők a háború során győzedelmeskedhetnek a reguláris hadsereg felett;

nem mindig kell kivárni, míg megéri a forradalomhoz szükséges összes viszony: a felkelőközpont ezeket maga is képes megteremteni;

az amerikai kontinens gyengén fejlődő országaiban a fegyveres harcot leginkább vidéken kell folytatni.

Ebből a három leckéből az első kettő leleplezi azoknak a forradalmároknak, vagy, pontosabban, ál-forradalmároknak az álláspontját, akik tehetetlenségüket azzal magyarázzák, és

arról beszélnek sokat, hogy a reguláris hadsereg legyőzhetetlen, illetve azok pozícióját, akik addig akarnak várni, míg a forradalomhoz szükséges minden objektív és szubjektív viszony magától létre nem jön, és semmit sem tesznek annak érdekében, hogy meggyorsítsák ezek beérését. Ez a két, napjainkban megkérdőjelezhetetlen igazság, annakidején Kubán viták tárgyát képezte és, lehetséges, hogy megvitatásra került Amerika más államaiban is.

Természetesen, amikor a forradalomhoz szükséges viszonyokról beszélünk, nem szabad azt gondolni, hogy ezeket teljes egészében a partizán-központ hozta létre. Viszont abból kell kiindulnunk, hogy mindig megvan a viszonyok azon minimuma, amelyek lehetővé teszik az első partizán-központ megteremtését és megerősödését.

Más szóval - a népnek világosan be kell mutatni, hogy a társadalmi követelések terén a harc nem korlátozódhat kizárólag békés módszerekre. Hiszen a békességet éppen a kizsákmányoló erők borítják fel, melyek törvénytelen módszerekkel kapaszkodnak a hatalomba.

Ilyen viszonyok között a nép elégedetlensége egyre határozottabb formákat és méreteket ölt, és végül ellenállásba megy át, amely egy bizonyos pillanatban a harc megkezdéséhez vezethet, amit szintén a hatalom tevékenysége válthat ki.

Ott, ahol a kormány többé-kevésbé demokratikus úton jutott hatalomra (még ha választási csalás nélkül itt sem sikerült megúszni a dolgot), és ahol betartja legalább az alkotmányosság látszatát, a partizán-mozgalom létrejötte ki van zárva, mivel még nem apadtak ki teljesen a békés harc adta lehetőségek.

A kubai forradalom harmadik leckéje leginkább stratégiai jelentőséggel bír, és fel kell, hogy hívja mindazok figyelmét, akik dogmatikus nézőpontok által vezérelve a néptömegek harcát a városokba koncentrálnák, teljesen megfeledkeznek a vidéki lakosság óriási szerepéről, amit az Amerika kevésbé fejlett államaiban tölt be. Ez nem azt jelenti, hogy mi nem vesszük figyelembe a proletariátus széles, szervezett tömegeinek küzdelmét. Mi egyszerűen elemzésnek vessük alá annak lehetőségét, hogyan lehet fegyveres harcot folytatni olyan nehéz viszonyok között, amikor a garanciák, amiket alkotmányaink hajlamosak túlértékelni, a valóságban hatályon kívül vannak helyezve, vagy esetenként nem ismerik el ezeket. Ilyen viszonyok között a munkások illegalitásban kénytelenek tevékenykedni, a fegyverek alkalmazása nélkül, óriási veszélynek téve ki magukat. Kevésbé bonyolult a helyzet vidéken, ahol a lakosság a fegyveres partizán-csoport támogatását élvezzi, és olyan terepen küzd, ami a megtorló osztagok számára elérhetetlen.

A továbbiakban még megteszzük ennek a három történelmi leckének mélyebb analizisét, ami a kubai forradalom tapasztalataiból kikövetkeztethető, és most csak főbb tételeit vegyük figyelembe.

A partizánháború a saját felszabadításáért küzdő nép alapja, sok sajátossággal bír, de legfontosabb jellemzője mindig ugyanaz marad - a szabadság iránti vágy. Nyilvánvaló - és erről már sokan írtak, - hogy a háború egy sor tudományos törvénynek van alávetve, és azok, akik ezt tagadják, vereséget szenvednek. A partizánháború, mint a szokásos háború egyik szakasza, ugyan ezeknek a törvényeknek van alávetve. Viszont saját különleges sajátosságai miatt alá van rendelve, ezenkívül, egy sor saját törvénynek, melyeket ugyancsak be kell tartani, hogy sikeresen lehessen tevékenykedni. Természetesen, az ország különleges földrajzi és társadalmi adottságai határozzák meg azokat a sajátos jellegzetességeit és formáit, melyeket a partizánharc ölt minden egyes esetben, de főbb törvényszerűségei mindig érvényben maradnak.

Megtalálni az alapokat, melyekre a harc eme fajtája épül, a szabályokat, melyeket követniük kell a partizánoknak, megalapozni a már végrehajtottakat, összesíteni tapasztalatainkat, hogy ezeket mindenki felhasználhassa, - ez jelenleg a mi feladatunk.

Elsősorban meg kell állapítanunk, hogy mit jelentenek a partizánháborúban a szembenálló felek.

Egyik oldalon - a maréknyi elnyomó és szolgálók a reguláris hadsereg személyében, amely jól fel van fegyverezve és fegyelmezett, amely, ráadásul, sok esetben számíthat a külföldi segítségre,

és a kisebb bürokratikus csoportok, melyek ugyancsak a maréknyi elnyomó szolgálatában állnak. A másik oldalon - az egyik vagy másik ország, vagy terület lakossága. Fontos kihangsúlyoznunk, hogy a partizánharc - a tömegek harca, a nép küzdelme; a partizáncsoport, mint fegyveres mag, a nép harci előőrsé, és fő ereje éppen abban rejlik, hogy a lakosságra támaszkodik. Az ellenfél számbeli fölényéről még akkor sem beszélhetünk, amikor a partizáncsoport fegyveres ereje kisebb, mint a szembenálló kormányerők fegyveres ereje. Ezért mindig hozzá kell nyúlni a partizánháború módszertanához, ha rendelkezésünkre áll legalább egy, kisebb létszámú fegyveres csoport.

Ebből következik, hogy a partizánoknak rendelkezniük kell a helyi lakosság teljes körű támogatásával. Ez feltétlenül szükséges. Ez akkor lesz érthető, ha, például, veszünk egy rablóbandát, amely vagy az egyik, vagy egy másik területen garázdálkodik; egy ilyen bandának mintha meglenne szinte minden, a partizán-csoportra jellemző külső megjelenési jegye: itt megvan az egység, a vezér iránti tisztelet, a bátorság, a terep ismerete, és igen gyakran - a harcászat helyes alkalmazása. Csupán a nép támogatottsága hiányzik belőle, és éppen ezért képes a hatalom szinte mindig elkapni vagy megsemmisíteni az ilyen bandákat.

Kielemezve a partizántevékenység jellemzőit, a harc formáit, és megértve a tömegek szerepét, mint egy ilyen küzdelem-forma alapját, csak azt marad még hátra megállapítani számunkra, hogy miért harcol a partizán. Elkerülhetetlenül arra a következtetésre jutunk, hogy a partizán - a társadalom megújításáért küzd. Fegyvert fog a kezébe, engedelmeskedve a nép dühödt tiltakozásának, amely fellép elnyomói ellen; ő a társadalmi rend megváltoztatásáért küzd, amely fegyvertelen testvéreit jogtalanságra és nincstelenségre kárhoztatja. A partizán az adott pillanatban létező állami intézmények ellen lép föl és, ha a viszonyok ezt lehetővé teszik, minden határozottsággal lerombolja ezen intézmények alapjait. Ha mélyebben kielemezzük a partizánháború harcászatát, megláthatjuk, hogy a partizánnak tökéletesen kell ismernie a terepet, amin tevékenykedik, a csapatok megközelítési és visszavonulási útvonalait, gyorsan kell cselekednie és, természetesen, a nép támogatását élveznie, ráadásul ismernie kell azokat a helyeket, ahol elrejtőzhet. Ebből következik, hogy a partizánnak gyéren lakott, mezőgazdasági vidéken kell tevékenykednie. És mivel a mezőgazdasági területeken a nép saját jogaiért folytatott harca elsősorban a földfelhasználás rendjének megváltoztatását veszi tervbe, ezért a partizán itt elsősorban úgy lép fel, mint az agrár-reformokért küzdő élharcos. Ő a paraszt-tömegek akaratának kifejezője, akik a föld, a jószág, és a munkaeszközök igazi gazdáivá kívánnak válni - mindannak a gazdáivá, amiről több éven át álmodtak, és ami letük alapját képezi.

Ha a partizánháborúról beszélünk, meg kell különböztetnünk két fő fajtáját. Az egyik a küzdelem olyan formája, ami kiegészíti a hatalmas reguláris hadsereg hadműveleteit. Ilyen volt, például, a partizáncsapatok tevékenysége a Szovjetunióban; de ez nem képi jelenlegi analízisünk tárgyát. Minket a fegyveres csoportok másik típusa érdekel - azok, melyek sikeresen küzdenek a gyarmati vagy újgyarmati hatalom ellen, és úgy jönnek létre, mint a vidéken folytatott küzdelem egyetlen, fő formája. Ebben az esetben, bármilyen is az eszme, ami a harcot vezérli, a gazdasági alapot a föld birtoklásának vágya képezi.

Kínában Mao-Tse-tung a harcot avval kezdte, hogy munkáscsoportokat hozott létre az ország déli részén, amelyek szét lettek verve és szinte teljesen megsemmisültek. A helyzet csak a Nagy Északi menetelés után stabilizálódott, és akkor vették kezdetüket az első sikerek, amikor is a küzdelem a vidéki területekre helyeződött át, és a legfontosabb követelések között első helyen az agrárreform szükségessége szerepelt. A küzdelem, amit Indokínában Ho-Chi-Minh folytatott, a parasztokra támaszkodott - a rizstermelőkre, akik szenvedtek a francia gyarmatosítók igája alatt. A segítségükkel Ho-Chi-Minh sikeresen folytatta a harcot annak teljes ideje alatt, egészen a gyarmatosítók távozásáig. Mindkét felhozott példából kitűnik, hogy a hazafias harcot ezzel egy időben a japán megszállók ellen is folytatták, de közben megmaradt a gazdasági alap - harc a földért.

Ami Algériát illeti, itt az arab nacionalizmus eszméje gazdaságilag arra épül, hogy szinte az egész, gazdálkodásra alkalmas föld Algériában az egymillió francia kolonista kezében van.

Egyes országokban, mint, például, Puerto-Rico-ban, ahol a földrajzi sajátosságok nem tették lehetővé a partizánharcot, a nacionalizmus gondolata, amit még a helyi lakosság diszkriminációja is tetézt, a parasztok azon igyekezetére épül (nagyon sok esetben a parasztok már proletárokká váltak), hogy visszaszerezzék földjüket, amit az amerikai megszállók vettek el tőlük.

Ugyan ez a vezérgondolat, bár más-más formákban, lelkesítette a kistelkű gazdákat, parasztokat és rabszolgákat Kuba keleti földbirtokain, akik a '30-as évek felszabadító háborújában egyesítették soraikat, hogy együttes erővel megvédhessék a földhöz való jogukat.

Mindezen, fegyveres harc külső jegyeit magán viselő megmozdulások különleges viszonyainak dacára, illetve, figyelembe véve a partizánháború kibontakozásának lehetőségét, amely a fő tevékenységi csoport megerősödésével fokozatosan az állás-háború jegyeit ölti magára, a küzdelem eme fajtái mindössze embrióknak tekinthetők, a háború kezdetének. Annak lehetőségei, hogy megnő a partizáncsoportok létszáma és megváltoznak az összecsapások formái, egészen egy szokásos háború kibontakozásáig, ugyan annyira nagyok, mint ahogyan az ellenség megsemmisítése is, különálló ütközetben, harcban vagy kicsiny összecsapások során. Ezért a legfontosabb abban rejlik, hogy semmiképpen se kezdeményezzünk bármilyen nagyságú harci cselekményt, ha eleve ismeretes, hogy a siker elérhetetlen. Létezik egy nem éppen jó-csengésű kifejezés, miszerint: „A partizán - a háború jezsuitája”. Ezzel azt akarják mondani, hogy a partizánokra jellemzőek az olyan tulajdonságok, mint az elszántság, váratlanság, az éjszaka takarásában végrehajtott akciókra való hajlam, melyek, valószínűleg, a partizánharc főbb részelemei. Természetesen, ez egy különleges jezsuitás, amit a körülmények diktálnak, aminek következtében olyan döntéseket kell hozni, melyek sokban különböznek azoktól a romantikus, vagy sportszerű koncepcióktól, melyek segítségével megpróbálják elmagyarázni, hogy hogyan is kell háborúzni.

A háború mindig harc, ahol a két harcoló fél közül mindegyik igyekszik megsemmisíteni a másikat. Ezalatt, az erőn kívül, felhasználnak különböző fogásokat és manővereket, hogy elérjék a kívánt eredményt. A katonai hadászat és harcászat - egy adott katonai csoportosulás céljainak és feladatainak megnyilvánulása, és ezek elérésének módszerei, illetve azok a döntések, melyek figyelembevételével kihasználják az ellenség gyenge oldalait. Ha megvizsgáljuk a hatalmas reguláris hadsereg minden egyes egységének harci cselekményeit, észrevehetjük ugyan azokat a harcéljárásokat, melyek annyira jellemzőek a partizánháborúra. Itt ugyancsak megtalálható az elszántság, az éjszakai harc és a váratlanság. Ha pedig ezek a tényezők nem mindig kerülnek végrehajtásra, akkor az ok abban keresendő, hogy nem mindig sikerül elaltatni az ellenség éberségét. Viszont mivel a partizáncsapat egy különálló, önálló csoport, és, ráadásul, a partizánháborúban rendelkezésre állnak a nagy kiterjedésű területek, amiket nem ellenőriz az ellenség, a partizánok mindig alkalmazhatják a váratlansági tényezőt, és ennek alkalmazása - elsődleges kötelességük.

„Harap és elfut” - gyakran ilyen megvető hangnemben nyilatkoznak a partizáncsapat tevékenységéről. Igen, éppen így cselekszik: harap, elfut, vár, ólálkodik, ismét harap és ismét elfut, egy percnyi nyugalmat sem hagyva az ellenfélnek. Első látásra úgy tűnhet, hogy ez a visszavonulás tendenciája, a nyílt harc elkerülése negatív hatású. A valóságban ez mindössze a partizánháború stratégiájának egyik sajátossága, melynek célja nagyon hasonlít bármely másfajta háború céljára - elérni a győzelmet és megsemmisíteni az ellenfelet.

Pontosan megállapítható, hogy a partizánháború mindössze a szokásos háború egyik részeleme, és ezért csupán partizánharcra lehetetlen elérni a végső győzelmet. A partizánháború mindössze egy háború kezdeti fázisa, egészen addig pillanatig fejlődik, míg az állandóan növekvő partizánhadsereg magára nem ölti egy reguláris hadsereg formáját, jellegzetességeit.

Ettől a pillanattól kezdve kész végső csapást mérni az ellenségre és elérni a győzelmet. A végső győzelem mindig a reguláris hadsereg tevékenységének eredménye, bár ez mindig a partizánhadsereg harcából születik.

Mint ahogyan valamely hadosztály parancsnokának sem áll jogában kockáztatnia életét saját katonái lelkesítésének érdekében, úgy a partizán sem kockáztathatja szükség nélkül sajátját. Ő kész feláldozni életét, de ezt a lehető legdrágábban kell adnia. A partizánháború sajátossága éppen abban rejlik, hogy minden egyes résztvevője kész meghalni, de nem holmi idea védelmének érdekében, hanem azért, hogy halálával ezt az eszmét be is bizonyítsa. Ebben van a partizánharc alapja, lényege. Ezzel magyarázható az a csoda, hogy az emberek kicsiny csoportja - az őt támogató néptömegek fegyveres előőrse, - mindig az adott, közvetlen taktikai feladattól lép tovább. Ő határozottan küzd a régi társadalom megsemmisítéséért és az új bizonyosságtételéért, röviden mondva, a társadalmi igazságosság megteremtéséért.

Ha mindig emlékszünk erre a végső célra, akkor az összes, partizánoknak címzett megvető jelző elveszíti negatív értelmét, és igazi nagyságában tűndököl. Ezért azokról a méltatlan eszközökről beszélni, melyekkel élünk saját céljaink elérésének érdekében, annyit jelent – minthogy eltorzítjuk a valóságot. A harc módszertana, a sohasem lankadó kitartás, a hatalmas, elérhető cél előtt álló nehézségek színe előtt tapasztalt megalkuvás teljes hiánya, -mindez csak a partizán nagysága mellett szól.

2. A partizán-stratégia

A katonai terminológiában stratégia (hadászat) alatt a háború és harci cselekmények feladatainak tanulmányozását és megállapítását értjük, mely figyelembe veszi az általános harchelyzetet, és ennek alapján kidolgozzák a feladatok végrehajtásának általános formáit és módzatait.

A partizánháború stratégiájának helyes értékeléséhez feltétlenül fontos az ellenség cselekményeinek alapos analízise. Ha azt mondják, hogy a háborúban a végső cél abból áll, hogy teljesen megsemmisüljön az ellenfél ereje, akkor a polgárháború adott típusa ennek klasszikus példája. Az ellenfél igyekszik majd teljesen megsemmisíteni minden egyes partizáncsoportot. Ezért a partizánoknak, saját céljaik elérésének érdekében, jól kell ismerniük azokat a módszereket, amelyeket az ellenfél alkalmaz. A partizánoknak ismeretekkel kell rendelkezniük az ellenfél létszámát illetően, szállító eszközeiről, arról, hogy élvezi-e a lakosság támogatását, a fegyverzetéről, arról, hogy képes-e a parancsnoksága a harctevékenység végrehajtására. Ennek az analízisnek megfelelően kell nekünk is felépíteni stratégiánkat, és mindig szem előtt tartani a végső célt - az ellenséges hadsereg megsemmisítését.

Feltétlenül tanulmányozni kell a következőt: az ellenség fegyverzetét (például, ennek a fegyverzetnek alkalmazási módszereit), a tankok és repülőgépek jelentőségét a partizánháborúban, a hadianyagokat és az ellenség tevékenységének sajátosságait. Feltétlenül emlékeznünk kell arra, hogy a partizánok fő fegyverszállításait az ellenség fegyverzetéből kell pótolni. A partizáncsapat legszörnyűbb sorscsapását a lőszerhiány jelenti. Ezekkel a partizánt szintén az ellenségnek kell „ellátnia”.

Megállapítva a kitűzött feladatok fontossági sorrendjét és kielemezve ezeket, ki kell dolgozni a cselekménytervet, ami a végső cél eléréséhez szükséges. Eközben feltétlenül fontos figyelembe venni azokat az előre nem látott körülményeket, amik felmerülhetnek a háború során.

A küzdelem első szakaszában a legfontosabb a partizánok számára, hogy megakadályozzák megsemmisítésüket; nap-nap után a partizáncsapatokba egyesült partizánoknak egyre könnyebb lesz alkalmazkodni az új életvitelhez. Ebből kifolyólag, könnyebb lesz elrejteniük, félrevezetni a nyomukban járó ellenfelet, amit a partizáncsapat üldözésére küldenek. Miután az adott célt sikerül elérni, el kell foglalni az ellenfél számára bevehetetlen állásokat és elérni azt, hogy az

ellenfél lemondjon a csapat elleni támadásról, folyamatosan kifárasztani, gyengíteni erejét azoknak az egységeknek, amiket az első szakasz folyamán bevetnek a partizánok ellen, az aktív küzdelem fészkeihez legközelebb fekvő területeken. Ezután, egyre jobban elmélyülve az ellenfél területeibe, támadásokat intézni a kommunikációs vonalai ellen, állandóan támadva, és nyugtalanítva a harci cselekmények helyszínén, főbb bázisain, üldözőbe kell venni, már amennyire a partizánok lehetőségei ezt lehetővé teszik.

A csapatoknak állandó jellegűeknek kell lenniük. Az ellenséges katonának, mely a harci cselekmények körzetében tartózkodik, nem lehet nyugta. Állandóan támadni kell az ellenség összekötőit, és likvidálni kell azokat. Az ellenfélnek állandóan olyan benyomással kell lennie, hogy bekerítésbe került, - éjjel és nappal, a hegyi, erdei területeken és a síkságon, az ellenséges járőrök által jól áttekinthető területeken. Ehhez pedig feltétlenül szükséges a lakossággal történő, teljes mértékű együttműködés és a terep kiváló ismerete. Ez az a két feltétel, amit a partizánnak mindig szem előtt kell tartania.

Azzal párhuzamosan, hogy felállításra kerülnek azok a szervek, melyek tanulmányozzák a jelenlegi és jövőbeli harcok színhelyét, intenzív munkát kell folytatni a lakosság körében, elmagyarázva a forradalom okait és céljait, állandóan propagálva azt a megkérdőjelezhetetlen igazságot, hogy végeredményben a nép fog győzedelmeskedni. Aki nem fogta fel ezt az igazságot, az nem lehet partizán.

Ez, a lakosság körében végrehajtott munka, elsősorban azon kell, hogy összpontosuljon, hogy el legyen magyarázva az éberség jelentősége. Minden egyes parasztot, minden egyes lakót azon a területen, melyen a partizánok tevékenykednek, meg kell kérni arra, hogy ne továbbítsák másoknak mit láttak, vagy mit hallottak. Ezután biztosítani kell azoknak a helyi lakosoknak az együttműködését, melyek hűsége minden kételyt kizárón megkérdőjelezhetetlen. A továbbiakban ezeket az embereket alkalmazni lehet összekötő feladatokra, élelmiszer és fegyverek szállítására, és, ráadásul, mint kalauzokat olyan területeken, amiket ők jól ismernek. Később el lehet kezdeni a munkát a munkás-területek jóval szervezettebb tömegeinek körében, melynek végső eredménye az általános sztrájk.

A sztrájk - a polgárháború egyik legfontosabb tényezője. De ahhoz, hogy eljussunk hozzá, feltétlenül szükséges egy sor kiegészítő körülmény, viszony, amik nem mindig állnak fenn, és nagyon ritkán jönnek létre spontán. Ezeket a viszonyokat meg kell teremteni, elmagyarázva a forradalom okait és célkitűzéseit, bemutatva a nép erejét és lehetőségeit.

Fel lehet használni ezenkívül egyes igen összetartó csoportokat (melyek előtte a legveszélyesebb szakaszokon bizonyítják cselekvő készségüket) különböző szabotázs feladatok végrehajtására - ez is egy hatásos fegyver a partizáncsapatok kezében. Felhasználva ezeket a csoportokat, meg lehet bénítani egész hadseregeket, megzavarni egy egész terület ipari munkáját, teljesen megszakítani a munkát a városokban, megfosztva ezeket a világítástól, víztől, kapcsolattartástól ahhoz, hogy a lakók csak bizonyos időben tegyék ki a lábukat az utcára. Ha mindezt sikerül elérni, az ellenség morálja megromlik, és ennek köszönhetően elég hamar beérik az a gyümölcs, amit megfelelő pillanatban le lehet szakajtani.

Mindez ahhoz vezet, hogy megnő az a terület, amelyen a partizáncsapatok tevékenykednek. De sohasem szabad törekedni ennek a területnek a túlzott növekedésére. Mindig meg kell őrizni a biztos bázist, ami a hadműveletek végrehajtásához szükséges, és állandóan meg kell ezt erősíteni, a háború folyamán. Fel kell használni a politikai munka minden formáját, a lakossággal folytatott munkában, megvalósítani azokat az akciókat, melyek a forradalom ádáz ellenségei ellen irányulnak, és az adott területen tökéletesíteni az olyan védelmi eszközöket, mint, például, a lövészárkok, aknazárak és különböző kommunikációs vonalak.

Amikor a partizáncsapat eléri a megfelelő tüzerőt és létszámot, hozzá kell látni újabb csoportok szervezéséhez. Ez nagyon hasonlít a méhkasra, amely egy bizonyos pillanatban kienged egy újabb méhkirálynőt, és az a kas egy részével új helyre távozik. A partizán „kaptár”, élen a

legtapasztaltabb parancsnokkal, a kevésbé veszélyes területen marad, miközben az új partizáncsapat beszivárog az ellenséges területre, megismételve a már említett ciklust.

Bekövetkezik egy olyan pillanat, amikor a partizánok által elfoglalt terület, túl szűkké válik számukra, és ilyenkor új területre jutnak, ahol az ellenfél komolyabb erőivel találkozhatnak. Ilyen esetben a csapatok egyesülnek, egy egységes frontot képeznek, és áttérnek a pozíciós háborúra - a háborúra, amit általában reguláris hadseregek folytatnak. Viszont nem engedhető meg, hogy a partizánhadsereg magja elszakadjon saját bázisától. Új partizáncsapatokat kell létrehozni az ellenség hátszágában, melyek ugyanúgy tevékenykednének, mint a többi csapat, azaz beszivárognának az ellenséges területekre, hogy azokat birtokba vehessék.

Ilyen módon tevékenykedve, végre lehet hajtani támadó hadműveleteket, és bekeríteni az ellenfél helyőrségeit, megsemmisíteni erősítésre küldött csapatait, támaszkodva a tömegek egyre határozottabb fellépésére, az ország teljes területén, ami meggyorsítja a háború végső céljának elérését - a győzelmet.

3. A partizán-taktika

A hadtudomány nyelvén a taktika (harcászat) a stratégiai feladatok és célok gyakorlati megoldását jelenti.

A taktika mindig a stratégiának van alávetve, és olyan célok elérését szolgálja, amit a stratégia a taktika elé támaszt, méghozzá a küzdelem minden egyes szakaszán jóval rugalmasabb és változatosabbnak kell lenniük azoknak a módszereknek kell, mint azoknak, amik a végső cél elérését szolgálják. Vannak olyan taktikai célok, amelyek állandóak, a háború teljes ideje alatt, és vannak olyan célok, amelyek állandóan változnak. Első, amit meg kell vizsgálnunk, ez a partizánok tevékenysége, az ellenség szándékainak figyelembe vételével.

A partizáncsapat fő sajátossága a mozgékonyság, amely lehetővé teszi, hogy szükség esetén mindössze pár perc alatt jelentős távolságra menjen el a harc színhelyéről, és néhány óra alatt - már a háborús zónán kívül legyen. Ezzel a csapat állandóan változtathatja a frontot, és elkerülheti a bekerítést. Egyes periódusokban a partizáncsapat kizárólag ezzel a feladattal foglalkozhat - elkerüli a bekerítést, mert az ellenségszámára a csapat bekerítése - az egyetlen lehetőség arra, hogy ráerőltesse a végső harcot, ami a csapat számára meglehetősen kellemetlenül is végződhet. De a partizáncsoport ugyancsak végrehajthat egy ellen-bekerítési akciót. Ez a manőver a következőkből áll. A partizánok kisebb csoportjait beküldik valamely területre, hogy az ellenséges hadsereg számára eljuttassák a csali szerepét. A ellenség által bekerítve kitartóan védekeznek, közben megjelennek a nagyobb partizánegységek, melyek bekerítik az ellenfelet, megsemmisítik és elfogják az ellenséges hadseregnek szánt felszerelést.

Felhozhatunk egy analógiát a mozgékony hadviselés eme fajtája, és a menüett ismert tánc között. Ez a sajátossága a következőben rejlik. Az ellenséges csapatok bekerítik az ellenség állásait, például az ellenség előretolt egységeit. Teljesen bekerítik, mind a négy irányból, öt vagy hat emberrel minden oldalról, és elég nagy távolságra ahhoz, hogy saját részükről ne kerüljenek bekerítésbe. Valamely szakaszon kezdetét veszi a harc, és az ellenfél erre összpontosítja minden erejét; ezután a partizáncsoport visszavonul, állandóan megfigyelés alatt tartva az ellenfelet, és ismét támadásba lendül, de már egy másik szakaszon. Az ellenfél egységei ismét megismétlik a fentebb leírt cselekménysorozatot, és ekkor a partizáncsapat ismét megismétli saját manőverét. Így, következetesen cselekedve, nem téve ki magunkat komolyabb veszélynek, megköthetjük egy egész ellenséges hadoszlop tevékenységét, ezzel elérve azt, hogy nagy mennyiségű lőszert pazaroljon és aláássuk a morálját.

Ugyanígy kell tevékenykedni éjszaka is, de jobban meg kell közelíteni az ellenséget és nagyobb elszántságot kell tanúsítani, hiszen ilyen viszonyok között jelentősen nehezebb végrehajtani a bekerítést. Az éjszakai időszak - egy másik igen fontos tényező a partizáncsapat

tevékenységében, ami kedvez a csapatnak olyan pozíció elfoglalásában, ami a támadást szolgálja, és a kevésbé ismert terepen végrehajtott akcióknak, ahol fennáll annak veszélye, hogy valaki jelentést tesz a partizánok tevékenységéről. Természetesen a csapatot kis létszáma arra kényszeríti, hogy mindig váratlan rajtaütéseken hajtsa végre az ellenség ellen. Ebben óriási előny rejlik, ami lehetőséget ad a partizánoknak arra, hogy nagy veszteségeket okozzanak az ellenségnek, anélkül, hogy saját soraikban veszteségeket szenvedjenek. Pedig a harcban, melyben egyik oldalról száz fő vesz részt, a másik oldalról - tíz, a veszteségek a két félt másképpen érintik. Az ellenfél gyorsan visszanyerheti erejét, méghozzá egy katona vesztesége, jelen esetben, mindössze egy százalékot jelent; a partizáncsapatnak több időre lesz szüksége, hogy helyreállítsa erejét, mivel minden egyes harcosa jóval értékesebb és tíz százalékot jelent.

Amikor a harc közben meghal egy partizán, nem szabad a harcmezőn hagyni a fegyverét és lőszerét. Minden egyes partizán kötelessége, ha bajtársa életét veszti - azonnal felszedni a küzdelem eme legértékesebb eszközeit. Különösen nagy jelentőséggel bír a lőszer, ezért ezek különös gondoskodást jelentenek. A lőszer helyes felhasználása - még egy fontos tényező a partizánháborúban. Bármilyen, reguláris hadsereg és partizánok között, kibontakozó harcban, mint az egyik, mint a másik felet könnyű megkülönböztetni a tűzharc folytatásából: a tűz nagymértékű koncentrációja a reguláris hadsereg részéről, és a partizánok egyes pontlövésői.

Egyik hősünk, aki életét vesztette a háborúban, egyszer kénytelen volt úgy folytatni a harcot, hogy egyik sorozatot lőtte a másik után, öt percen keresztül, hogy ezzel is megakadályozza az ellenséges katonák előrenyomulását. És ez erőink jelentős dezorientációjához vezetett, mivel úgy hittük, a tűz tempójából ítélve, hogy az adott kulcsfontosságú állást az ellenség elfoglalta. Ez egyike volt azoknak a ritka eseteknek, amikor a tüzet nem egyes lövésekkel folytatták, de ezt a védelmi állás kizárólagosan fontos elhelyezése diktálta.

Még egy, a partizánok szempontjából szükséges jellemvonás, a bármilyen helyzethez történő gyors alkalmazkodás, annak ismerete, hogy hogyan használják ki még a legkedvezőtlenebb viszonyokat is. A szokásos háború módszereinek kemény alkalmazása mellett, a partizán, a küzdelem minden egyes pillanatában, kitalálja saját taktikáját, állandóan hirtelen csapásokat mérve az ellenfélre.

Elsősorban bevehetetlen állásokat kell elfoglalni, melyek kedveznek a mozgékony védelemnek, olyan helyeken, ahol várható az ellenfél megjelenése. Gyakran tapasztalható az ellenfél csodálkozása, mely, előretörve és könnyen leküzdve az akadályokat, hirtelen kemény ellenállásba ütközik, és képtelen folytatni mozgását. A partizánok általvédett állások, amikor lehetőség van a terep tanulmányozására, gyakorlatilag bevehetetlenek. Itt nem az a fontos, hogy hány katona támadja az állásokat, hanem az, hogy hányan tudják ezeket védeni. Kis-létszámú egységekkel védekezni lehet egy zászlóalj ellen, és szinte mindig, ha nem mindig, sikeresen. Ezért a partizáncsapat parancsnoka még időben el kell, hogy foglalja a legkedvezőbb állásokat, és gondoskodni ennek megbízható védelméről.

A partizáncsapatok támadásának ugyancsak vannak sajátosságai. Ez egy erőteljes, elszánt, váratlan támadással kezdődik, és utána hirtelen megszűnik. Az ellenfél megmaradt csapatai, újjászervezve erőiket, úgy gondolják, hogy a partizánok elmentek, és kezdenek magukhoz térni; a helyőrségben vagy az ostrom alatt lévő városban az élet kezd helyreállni, és hirtelen, egy másik helyszínen, ismét, ugyanilyen támadás éri, miközben a partizáncsapat főerői az ellenség várható erősítésére várnak. Esetleg megszervezik egy poszt elleni váratlan támadást és birtokbavételét, ami egy kaszárnnyát őriz, ami ezután a partizáncsapat kezébe kerül. Egy, ami fontos - a váratlan és gyors támadás.

Nagyon nagy jelentőséggel bírnak a szabotázs-akciók. Szigorúan meg kell különböztetnünk a szabotázst, mint a küzdelem nagyon hatékony formáját, és a terrort -egy eléggé hatástalan megoldást, ami következményeit tekintve igen vétkes, mivel az esetek többségében ártatlan emberek halálához vezet, és ezzel együtt sok hazafi halálát okozhatja, akik rendkívül hasznosak

a forradalmi munka számára. A terror akkor válik igen értékes tényezővé, ha ez az elnyomók valamely magas rangú személyisége ellen irányul, aki, mondjuk, híres kegyetlenségéről, vagy különleges „érdemeiről”, melyeket a különböző repressziók során ért el, vagy más, ezekhez hasonló tulajdonságokkal bír. Egy ilyen főkolompos likvidálása csak is hasznos lehet. Viszont terrort alkalmazni az egyszerű, ellenség táborában lévő emberek ellen, semmi szín alatt sem szabad. Ez csak újabb repressziókhoz, és újabb áldozatokhoz vezet.

Teljesen különböző vélemények léteznek a terror értékelésével kapcsolatban. Sokan úgy tartják, hogy a rendőrségi repressziók felerősödése, a terror-akciók következtében, zavarja a tömegekkel kiépülő legális és félig legális kapcsolatformák kialakítását, akadályozza erejük egyesítését, amire a küzdelem bizonyos fázisában szükség lesz. Ez, önmagában, így helyes. Viszont néha úgy adódik, hogy a polgárháború bizonyos szakaszaiban, és egyes lakott helységeken a hatalom részéről a repressziók önmagukban is annyira erőteljesek, hogy minden legális tevékenység lényegébe el van nyomva, és a nép tömegeinek működése lehetetlen, ha ezt nem támogatjuk a fegyverek erejével. Ezért az ilyen típusú eszközök felhasználásáról hozott döntések kérdéseinek megvitatása közben előre meg kell állapítani hogy az elért eredmények hasznosak-e a forradalom szempontjából.

Ami pedig a szabotázszt érinti, ez mindig hatásos eszköz. Nem szabad, viszont, alkalmazni a szabotázszt abban az esetben, ha a felszerelés és gépek kiiktatása megfosztja az embereket munkájuktól, és közben, nagy általánosságban véve, nem befolyásolja a település normális életét. Ostobaság szabotázszt végrehajtani egy üdítőket gyártó üzemben. Ezzel szemben egy erőmű elleni szabotázszt csak is üdvözölni lehet. Az első esetben a munkások egy része munka nélkül marad, és az ipari termelés ritmusa mit sem változik; a második esetben, bár a munkások elvesztik munkájukat, de ebben az esetben ez a megoldás megtérül, ugyanis egy egész település élete megbénul. A szabotázs technikájával majd egy másik fejezetben foglalkozunk.

Az egyik legelterjedtebb fegyvernem, amelyet a legnagyobb mértékben alkalmazzák manapság, a légierő. De amíg a partizánháború kezdeti szakaszában van, amikor a hegyvidéken csupán kislétszámú partizáncsapatok tevékenykednek, az ellenfél nem veti be a légierőt. A légierő hatékonysága abban rejlik, hogy rendszeresen lerombolja a levegőből észlelhető védelmi állásokat, létesítményeket. De ahhoz, hogy ilyen védelmi állások felépüljenek, sok emberre van szükség, ami nincs egy partizánháború alkalmazása közben. A légierő hatásos támadásokat hajthat végre a menetben lévő hadoszlopok ellen, a síksági területeken, és a nem védett helyszínek ellen. Viszont ezt a veszélyt könnyű kiküszöbölni a csapatmozgások éjszaka történő végrehajtásával.

Az ellenség egyik legsebezhetőbb oldala, saját szállítási eszközeinek a közutakon és vasúton történő mozgatása, hiszen lehetetlen őrizni a közút vagy vasút minden egyes méterét, illetve minden egyes szállítóeszközt. Az út bármely szakaszán telepíthető robbanóanyag, hogy segítségével azt üzemképtelenné tegyünk. Vagy ezt a töltetet akkor robbantjuk fel, amikor elhalad az ellenfél szállító eszköze, és ezzel jelentős veszteségeket okozhatunk neki elő-erőben és technikában egyaránt.

A robbanóanyag előállításának forrásai különbözőek. Az egyik ilyen forrást a repülőgépekről ledobott, és fel nem robbant bombák jelenthetik. Magunk is készíthetünk robbanóanyagot a partizánzónában vagy illegális laboratóriumokban. Ennek robbantási technikája is különbözhet, minden attól függ, hogy milyen viszonyok között tevékenykednek a partizáncsoportok.

Saját laboratóriumainkban por-alakú iniciáló robbanóanyagot gyártottunk az aknák számára, és ezenkívül több megoldást találtunk ki ezek robbantására. A legjobb eredményeket az elektromos árammal történő gyújtásnál értük el. Az első aknánk, amit felrobbantottunk, egy bomba volt, amit a diktátor légierője dobott le. Ebbe iniciáló robbanóanyagot tettünk, közben a detonátort egy puskával helyettesítettük, melynek elsütő karjára madzagot kötöttünk. Abban a pillanatban,

amikor fölötte elhaladt egy ellenséges szállítójármű, meghúztuk a madzagot, a puska elsült, é ennek hatására megtörtént a robbanás.

Az ilyen fajtájú technikai berendezéseket a tökélyig lehet fejleszteni. Számunkra ismeretes, például, hogy jelenleg Algériában, a francia gyarmati uralom elleni harcban, tele-vezérlésű aknákat alkalmaznak, azaz olyan aknákat, amiket rádió segítségével irányítanak messziről, távol attól a ponttól, ahol ezeket telepítették.

Az utakon alkalmazott lesállítások, melyek feladatába tartozik az aknák robbantása és az életben maradt ellenséges katonák megsemmisítése, nagyon sok haszonnal jár, mivel a lesállításban lévő partizánok fegyvert és lőszert zsákmányolhatnak; az ellenfél, akit váratlanul ért a támadás, nem használhatja fegyvereit és nincs ideje pihenni. Ebből kifolyólag, a lőszer minimális pazarlása mellett, óriási eredményeket lehet elérni.

Annak mértékében, hogy hogyan mérünk csapást az ellenfélre, változik a taktikája is. A különálló teherszállítási eszközök helyett egész gépesített oszlopokat kezd alkalmazni. Viszont ebben az esetben is, ha helyesen van kiválasztva a terep, ugyan azt az eredményt érjük el, szétszakítva a hadoszlopot, és utána egyes gépjárművekre összpontosítva tüzünket. Eközben mindig fel kell használnunk a partizán-taktika főbb elemeit, éspedig: a terep kiváló ismeretét, a megfigyelést, a tartalék visszavonulási útvonalak meglétét; minden másodlagos útvonal ismerete, amin az ellenfél megközelítheti az adott területet, és ezen útvonalak megfigyelése; a zóna lakosságának ismerete; a lakosság segítése a partizánoknak élelmiszerrel, szállító eszközökkel, az ideiglenes és állandó rejtékhelyek biztosítása (azokra az esetekre, ha hátra kell hagyni sebesült társainkat); a számbeli fölény a cselekmény bizonyos pillanatában; a maximális mozgékonyság és a tartalék felállításának lehetősége.

A fentebb említett minden, partizán taktikát alkotó részelem betartásának köszönhetően, az ellenséges kommunikációs vonalakon végrehajtott váratlan harccselekmények, jelentős eredményekhez vezethetnek.

Annak kérdése, hogy hogyan viszonyulunk az adott zóna lakosságához, a partizán taktika egyik legfontosabb kérdése. Nagy jelentőséggel bír az is, hogy hogyan viszonyulunk az ellenfélhez. A viselkedés normája, amit követni kell a harc folyamán, az abszolút hajthatatlanság. Ezt az abszolút hajthatatlanságot kell alkalmazni minden gyűlöletes elemmel szemben, melyek feljelentésekkel foglalkoznak vagy gyilkosságokat hajtanak végre. A megbocsátást, ha engedik a körülmények, csak a katonákkal szemben lehet alkalmazni, akik mindössze kötelességüket teljesítik, pontosabban, azt hiszik, hogy azt teljesítik. Amíg nincsenek jelentős partizánbázisok és jól védett körzetek, foglyokat, általában, nem érdemes szedni Azokat, akik életben maradtak, el kell engedni. A sebesültekről gondoskodni kell, és felhasználni minden, rendelkezésre álló eszközt. A polgári lakossággal szembeni viselkedést elsősorban az adott régió lakóinak szokásaival és tradícióival szembeni tiszteletre kell alapozni. Mindeközben be kell mutatni a gyakorlatban is, hogy miben rejlik a partizán erkölcsi nagysága, a diktatórikus hadsereg katonájával szemben. Különleges esetek kivételével ne alkalmazzunk halálbüntetést a bűnössel szemben, nem adva meg annak lehetőségét, hogy jóvátehesse bűnét.

4. Harc a partizán-csapatok számára kedvező terepen

Mint ahogyan már említettük, a partizánharc nem mindig bontakozik ki olyan területen, ami kedvez a partizán-taktika alkalmazásának. Viszont ha a terep kedvező, azaz ha a partizáncsapat nehezen járható terepet tevékenykedik, például a hegyekben, dombos vidéken, sivatagban vagy mocsarak között, akkor a taktikai elvek nem változnak és a tevékenység a partizánháború fő szabályaira épül.

Meg kell vizsgálnunk egy olyan fontos részletet is, mint amilyen az ellenség megközelítése. Ha az adott területen a terep jelentősen szabdalt és annyira nehezen járható, hogy a reguláris

hadsereg csapatainak mozgása rajta lehetetlen, akkor a partizánoknak olyan helyszínekre kell menniük, ahol ez a mozgás lehetséges és ahol lehetőség adódik harcot kezdeményezni.

A partizáncsapatnak rögtön azután kell harcba lépni, miután el lesz látva minden szükségességgel ennek sikeres végrehajtásához. Neki állandóan el kell hagyni rejtekhelyét és csapást mérni az ellenségre; a mozgékonyságának még nagyobbnak kell lenni, mint azokon a területeken, amik nem kedveznek a partizáncsapatok harcának. Ennek meg kell felelnie azoknak a viszonyoknak, melyekbe az ellenfél kerül, de nincs szükség a csapat díszlokációjának megváltoztatására, mint ahogyan az megtörténhet ott, ahol az ellenség viszonylag rövid idő alatt jelentős erőket vonhat össze. Ugyancsak nincs különösebb szükség az éjszakai harcra - az akciók többségét nappal is végre lehet hajtani, főleg a csoport harcra történő felkészítését, figyelembe véve, természetesen, közben az ellenség földi és légi felderítését. Ezenkívül, a kedvező terepen, főleg a hegyekben, a partizáncsapat jelentősebb ideig folytathat harci cselekményt; hosszú-távú harcot is folytathat, jelentős élő-erő birtokában, és több mint valószínű, hogy lehetősége lesz megakadályozni az ellenséges csapatok megsegítésére küldött erősítés megérkezését a harc színhelyére.

A vélhető megközelítési útvonalak állandó megfigyelésének szükségessége axióma jelentőségű, amit a partizánnak soha sem szabad elfelejtenie. De a partizáncsapat támadókészsége, figyelembe véve azt, hogy az ellenfél nem juthat hozzá erősítéshez, megnő: még jobban megközelítheti az ellenséget, tűz alá veheti azt kisebb távolságokról, nyílt harcot kezdeményezhet és ezt hosszabb ideig folytathatja. Mindezt egy sor körülmény figyelembevételével kell végrehajtani, például, mennyire elegendő a lőszer.

A partizánok számára kedvező terepen folytatott harc, többek között a hegyekben, amikor több előny is nyilvánvaló, ezzel egy időben rendelkezik egy sor negatív oldallal is, ami abban nyilvánul meg, hogy jelentős nehézségek adódhatnak annak terén, hogy egy partizán hadművelet során jelentős fegyvert és lőszert zsákmányoljanak, mivel az ellenfél ilyen területen nagy óvatossággal és körültekintéssel tevékenykedik (a partizánnak sohasem szabad megfedkezni arról, hogy számára az ellenfél - a fegyver és lőszer-ellátás egyik forrása). Viszont ilyen terepen sokkal gyorsabb tempóban, sem mint a partizánharc számára kedvezőtlen terepen, lehet megtelepedni, alkalmazkodni, azaz létrehozni a csapat magját, amely utána képes a partizánháború folytatására. Itt a partizáncsapat kisebb központokat és műhelyeket hoz létre, melyek védettek a légierő és a messze-hordó tüzérség tüzétől, mint, például, kórházak, oktató és kiképző központok, raktárak, rádióadók, stb.

A partizáncsapat létszáma, ilyen viszonyok között, jelentősen megnőhet és olyan embereket is magába foglalhat, akik nem vesznek részt a harcokban. Feltétlenül meg kell szervezni a fegyverhasználatra történő oktatásukat olyan fegyverekkel, amelyek időközönként a partizánok birtokába kerülnek.

Amúgy minden egyes partizáncsapat létszámának kérdése - több szempontból végrehajtott számítások eredménye, ami a partizánok elhelyezési körzetéből adódik, az ellátás megszervezésének lehetőségeitől, más zónákból érkező menekültektől függ, és attól, hogy mennyi fegyverrel rendelkeznek, illetve mennyire szükséges az adott csapat feltöltése. A legjobb, ha a csapat letelepszik, és megnöveli létszámát az új harcosok által.

Az ilyen típusú partizáncsapat tevékenységi körzete annyira nagy, amennyire azt a szomszédos területeken lévő partizáncsapatok harctevékenysége lehetővé teszi. De mindeközben mindig figyelembe kell venni a számításoknál, hogy a csapatnak időben vissza kell térnie a harci tevékenység zónáiból a biztonságos területre, míg az éjszaka homálya elfedi őket; következésképpen, az akciókat nem távolabb, mint a biztonságos zónától öt-hat órányi járóföldre kell végrehajtani. Természetesen a biztonsági zónát csak kis-létszámú partizán egységek hagyhatják el, melyek utána lecsapnak az ellenségre.

A kedvező terepen vívott harcban a legjobban elérhető fegyvereket kell alkalmazni, amelyek nem követelik meg a lőszer nagy pazarlását, és amit az automata és félautomata fegyverekkel

meg lehet támogatni. A hadipuskák és géppuskák közül, amik megtalálhatóak az Észak-Amerikai fegyverpiacon, a legmegfelelőbb az M-1 hadipuska, az úgynevezett „Garand”. De ezt olyan embereknek kell használni, akik bizonyos tapasztalattal rendelkeznek, mivel ez túlságosan sok lőszerrel használható. Lehet úgynevezett „félkönnyű” fegyvereket alkalmazni, például, háromlábú állványra szerelt géppuskákat. A kedvező terepen ezeknek a géppuskáknak és kezelőszemélyzetüknek garantált a legnagyobb biztonság. De ezeknek mindig csupán a védelmet elősegítő fegyvernek kell lennie, és nem a támadás eszközeinek.

A legjobb, ha egy partizáncsapat, mondjuk 25 fővel, a következő fegyverekkel rendelkezik: 10-15 egyszerű hadipuskával és 10 „Garand” automata puskával, illetve géppuskával. A géppisztolyok terén a főbb hangsúlyt a 9-milliméteres géppisztolyokra kell fektetni, amelyekhez több lőszerrel lehet hordani. Ráadásul ezek szerkezete egyszerű, és minél egyszerűbb a géppisztolyok szerkezete, annál könnyebb pótalkatrészt szerezni hozzájuk. A partizánok fegyverzetének meg kell felelnie az ellenfél fegyverzetének, hogy fel lehessen használni lőszerét, amikor az a mi kezünkbe kerül. A nehéz fegyverzet, amit az ellenfél alkalmaz, a partizánok számára gyakorlatilag veszélytelen. A légierősem tud mit kezdeni a partizánokkal, ugyanis a levegőből ezek észrevétlenek. Ugyan ezt lehet mondani a tankokról és tüzérségről, ha figyelembe vesszük ezek mozgatásának nehézségeit, az adott terepen.

A partizánok élelmeszerrel történő ellátása az egyik legfontosabb feladat, főleg a nehezen járható területeken, mivel ott nincs földművelő lakosság, mely mezőgazdasági élelmiszer-cikkeket termelne. Ilyen helyeken létre kell hozni az élelmiszer vésztartalék-raktárait.

Ezzel egy időben, a nehezen megközelíthető zónákban kevés lehetőség adódik a szabotázs akciók végrehajtására, mivel itt kevés az épület, telefonvonal, vízvezeték-hálózat, stb., amikben kárt lehetne tenni közvetlen tevékenységgel.

Az élelmeszerellátás szempontjából fontosak a mállásállatok, melyek közül az erősen szabdalt terepen a legjobban az öszvér felel meg. Rendelkezni kell megfelelő legelőkkel, amelyek biztosítanak az állatoknak az élelmet. Az öszvér még az olyan erősen szabdalt hegyi terepen is képes mozogni, ami más mállás állat számára járhatatlan. A legnehezebb esetekben embereket kell alkalmazni az élelmiszer szállításánál. Egy ember közel 25 kg terhet szállíthat, és nem csak néhány órán, hanem több napon át is.

A külvilággal fenntartott útvonalakon köztes pontokat kell megszervezni, ahol emberek is tartózkodnának, akikben meg lehet bízni, és akik a megfelelő pillanatban elrejtetik maguknál az összekötőket, vagy elláthatják őket élelemmel. Ezenkívül, létre lehet hozni a belső kommunikációs útvonalakat is, melyek hossza a partizáncsapat tevékenységi körzetétől függ. Egyes zónákban, az elmúlt kubai háború frontjain, több kilométernyi telefonvonalat építettünk ki, utakat fektettünk és állandóan működött az összekötők hálózata, ami biztosította a gyors kapcsolattartást minden egyes zónával.

Viszont létezik egy sor olyan lehetőség is, ami nem volt alkalmazva a kubai háború során, de amelyeket nagy sikerrel lehet alkalmazni manapság, például a füstjelek, fényjelző berendezések (például, heliográf - a sz.m.) és a postagalambok.

Az élet szükségletei megkövetelik a partizántól, hogy fegyverét mindig jó állapotban tartsa, tudja, honnan szerezzen lőszerrel és, mindezekon kívül, rendelkezzen megfelelő lábbelivel. Ezért a partizánipar erőfeszítéseit elsősorban a felszerelés eme tárgyainak gyártására kell irányítani. Eleinte meg lehet szervezni a lábbeli javításával foglalkozó műhelyeket, majd ezután áttérni a cipőgyártó üzem felállítására; úgy kell megszervezni ezeknek az üzemeknek a munkáját, hogy minden nap jelentős mennyiségű terméket állítsanak elő.

A puskapor és aknák megfelelő mennyiségű gyártása nem okoz komolyabb nehézségeket, ha rendelkezésünkre áll egy kisebb laboratórium, és azt ellátjuk megfelelő anyagokkal, amiket a „kinti” területeken lehet beszerezni. Az aknamezők komoly veszélyt jelentenek az ellenfél

számára. Óriási területet el lehet aknásítani, amelyen mindössze egyetlen robbanás következtében több-száz ellenséges katona vesztheti életét.

5. Harc a partizáncsapatok számára kedvezőtlen terepen

Ahhoz, hogy harcot folytassunk az ilyen jellegű terepen, azaz olyanon, ami nem túlzottan szabdalt, erdők nélküli, széles kommunikációs hálózattal rendelkezik, be kell tartani a partizánháború vezetésének összes szabályát, mert közben csak a harc formái változnak. A partizánháború megváltozik mennyiségében, de nem változik minőségében. Ebben az esetben a mozgékonyaságnak rendkívül nagymértékűnek kell lennie. A csapást éjszaka ajánlott végrehajtani, még hozzá nagyon gyorsan, majdnem villámgyorsan; a visszavonulást is nagyon gyorsan kell végrehajtani, még hozzá nem a kiinduló pont irányában, hanem más pontokra, minél messzebb a harcérrintkezés helyszínétől, mindig abból indulva ki, hogy a repressziós erők által elérhetetlen helyen nem mindig van lehetőség elrejtőzni.

Az ember egy éjszaka alatt harminc - ötven kilométert képes megtenni. Lehet mozogni a napkelte beálltakor is, ha a harcok színhelye nincs az ellenfél állandó ellenőrzése alatt és nem áll fenn annak veszélye, hogy a szomszédos területek lakói, meglátva a menetet végrehajtó partizáncsapatot, nem jelentik ezt az üldözést végrehajtó katonai alakulatoknak, és nem mutatják meg a csoport haladási irányát. Ebben az esetben, a hadművelet végrehajtása előtt és után, a legjobb éjszaka mozogni, betartva a szigorú csendet, leginkább az éjszaka első óráiban. Bár ezek a számítások is csődöt mondhatnak, és vannak olyan esetek, amikor a menet végrehajtására a kora reggeli órák a legalkalmasabbak. Sohasem szabad hozzászoktatni az ellenfelet a harc bizonyos formáihoz. Mindig változtatni kell a partizán hadműveletek helyét, idejét és formáit, mert ellenkező esetben az ellenség könnyen rájöhet a partizáncsapat szándékaira.

Mi már rámutattunk arra, hogy a hadművelet nem lehet hosszú távú, gyorsnak, és lehetőség szerint hatásosnak kell lennie. Mindössze néhány percig tart és azonnali visszavonulással végződik. Itt már más fegyvereket kell alkalmazni, mint a kedvező terepen folytatott harcban; ajánlott minél több automata fegyver beszerzése. Az éjszakai támadások során nem a célzott lövés a meghatározó tényező - sokkal fontosabb a tűzsűrűség. Minél több automata fegyvert alkalmazunk a rövid távolságokra leadott lövéseknél, annál több lehetőség adódik az ellenfél megsemmisítésére.

Ezenkívül, nagy jelentőséggel bír az utak elaknásítása és a hidak rombolása. Ami a rajtaütések végrehajtásához szükséges időmennyiséget illeti, ez jelentősen csökken, közben a támadás ereje pedig megnő. A legkülönbözőbb fegyvereket kell alkalmazni, például a fentebb említett aknákat, vagy a vadászpuskákat. A nyitott szállító eszközök elleni harcban - amik csapatokat szállítanak -, illetve a zárt eszközök ellen, melyek nem rendelkeznek védelmi rendszerekkel, mint például az autóbuszok, stb., a vadászpuska félelmetes fegyver. A söréttel töltött puska nagyon hatásos fegyver. Mindez nem olyan titok, amit csak a partizáncsapatok ismernek; mindezt a nagy háborúkban is használják; az észak-amerikaiaknak voltak olyan lövész alakulataik, amik vadászpuskákkal voltak felszerelve, és ezek segítségével támadták a géppuskafészeket.

Egy fontos kérdés, amelyre figyelmet kell szentelni, - a lőszerellátás kérdése. Ezeket szinte mindig az ellenségtől kénytelenek zsákmányolni. Ott, ahol valóban garantált, hogy pótolni lehet az elhasznált lőszert, feltétlenül szükséges harcot adni. Kivételt képeznek azok az esetek, amikor biztonságos helyeken elegendő lőszermennyiség található. Ezek szerint, nincs szükség arra, hogy veszélynek tegyük ki magunkat, súlyos harcot kezdeményezve az ellenfél csoportjával, ha ez az összes lőszer felhasználásához vezethet, és utána azt nem sikerül pótolni. A partizán taktikában mindig emlékezni kell arra, hogy mindig fennállnak ennek a nélkülözhetetlen hadianyagnak az ellátási nehézségei, pedig ez nélkülözhetetlen a harc folytatásának szempontjából. Éppen ezért kell egyeznie a partizánok fegyverzetének az ellenfél fegyverzetével, kivéve azokat a

fegyverfajtákat, melyekhez a lőszer beszerezhető magukban a zónákban vagy a nagyvárosokban, például, a revolverekhez és a vadászpuskákhoz.

A partizáncsapat létszáma, adott körülmények között, nem haladhatja meg a 10-15 főt. A csoport létszámának szigorú betartása óriási jelentőséggel bír. Tíz, tizenkét, tizenöt ember bárhol elrejtőzhet, és közben komoly ellenállást tanúsíthatnak az ellenfél irányában, kölcsönösen támogatva egymást. Négy vagy öt ember, valószínűleg, kevésnek bizonyul. Viszont, amikor az emberek száma több, mint tíz, jelentősen megnő annak veszélye, hogy az ellenfél felfedezi a partizáncsapat táborhelyét vagy a partizánok mozgását.

Emlékezzenek arra, hogy a menetelés végrehajtása közben a partizáncsapat haladási sebessége a csoport leglassabban közlekedő harcosának sebességével egyenlő. Sokkal nehezebb elérni a menetelés végrehajtása közben húsz, harminc vagy negyven ember tevékenységének összehangoltságát, sem mint tíz főnél.

A partizánnak, amely síkságon tevékenykedik, elsősorban jól kell futnia. A síksági területeken annak tudása, hogy hogyan hajtsunk végre rajtaütéseket és azonnal eltűnjünk ezután, a legnagyobb szaktudást igényli. A síkságon tevékenykedő partizáncsapat kifejezetten kedvezőtlen viszonyok között harcol: bármely pillanatban bekerítésbe kerülhetnek, nem rendelkeznek biztos pontokkal, ahol kemény ellenállást tanúsíthatnak, és, következtetésképpen, hosszabb ideig a legmélyebb illegalitás viszonyai között kénytelenek élni, mivel nem bízhatnak egyetlen egy, szomszédos területen élő, helyi lakosban, amíg nem bizonyította abszolút hűségét. Eközben figyelembe kell venni, hogy az ellenség annyira kemény és kegyetlen repressziós megoldásokat alkalmazhat (és az esetek többségében ezeket nem csak a családfővel szemben fogja alkalmazni, hanem a nők és gyerekek ellen is), hogy a nem éppen elszánt emberekre gyakorolt nyomás hatására, valamely pillanatban, ezek nem bírják ki, és bevallják, hogy hol tartózkodik, és hogyan tevékenykedik a csapat. Ez pedig elkerülhetetlen bekerítéséhez vezet, aminek nagyon súlyos következményei lesznek, bár ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy a csapatot megsemmisítik.

Amikor a viszonyok, a meglévő fegyvermennyiség, az emberek határozott fellépésre kész eltökéltsége azt eredményezi, hogy növelni kell a csapat létszámát, akkor ezeket az erőket szét kell szórni. Szükség esetén ezek az erők egyesülhetnek, hogy hatásos csapást mérjenek az ellenfélre. De ezután, azonnal visszavonulnak szokásos állásaikba, ismét kis-létszámú, tíz, tizenöt vagy húszfős csoportokra bomlanak.

Sikeresen meg lehet szervezni egész partizánalakulatokat egységes parancsnokság alatt, elérni az ilyen parancsnoksággal szembeni tiszteletet és engedelmességet, és közben elkerülni a csoportok egyesítését. Ezért rendkívül fontos helyesen megválasztani a partizáncsapat parancsnokát. Fontos annak bizonyossága, hogy ez a parancsnok, mint elvi mint személyes kérdésekben képes lesz egy zóna irányítására, és megfelel minden követelménynek.

A nehézfegyverzet egyik fajtája, ami igen elterjedt a partizáncsapaton belül, mivel könnyen szállítható és irányítható, a bazooka. Jelenleg ezt helyettesítheti a tankelhárító gránát, amit gránátvetőből szokás kilőni. Természetesen a bazookát is az ellenféltől kell zsákmányolni. Ez a fegyver nélkülözhetetlen a csapatszállító páncélozott járművek elleni harcban, illetve a kis-létszámú kaszárnyák gyors elfoglalásánál. De meg kell jegyezni, hogy egy ember nem szállíthat háromnál több töltetet ehhez a fegyverhez.

Ezzel kapcsolatban el kell mondanom, hogy bár az ellenségtől zsákmányolhatunk nehézfegyverzetet is, természetesen, semmit sem hagyhatunk ki, de vannak olyan fajtái - például, a nagy-kaliberű géppuskák, gyorstüzelő 50-mm-es gépágyú, stb., - melyeket, ha zsákmányoltunk ilyet, felhasználhatunk, majd ott is hagyhatunk a harcmezőn. Ez azt jelente, hogy nem szabad harcot folytatni kedvezőtlen terepen, már ami a fentebb elemzett helyzeteket illeti, csupán azért, hogy birtokba vegyünk egy nagy-kaliberű géppuskát, vagy valami hasonló fegyverfajtát. Ezt

csak a megfelelő pillanatig kell használni, utána ott kell hagyni valamely állásban. Ez az egyetlen olyan eset, amikor a partizánt nem büntetik meg azért, mert fegyvert hagyott hátra.

A partizán fő fegyvere, a kedvezőtlen terepen, személyes gyorstüzelő fegyvere.

A kevésbé szabdaltságtól egyik fő sajátossága az, hogy az ilyen területek általában sűrűn lakottak - ott a parasztok jelentős tömegei találhatóak. Ez jelentős mértékben elősegíti a partizánok mezőgazdasági termékekkel történő ellátását. Megbízható emberekkel rendelkezve, felépítve az összeköttetést azokkal a pontokkal, ahol szétszórják az élelmiszert a lakosság körében, nagyszerűen el lehet látni a partizáncsapatokat, nem pazarolva sok időt és pénzt nagy kiterjedésű ellátó hálózat kiépítésére, amik igen sebezhetőek a kormánycsapatok által. Azt is ki kell hangsúlyoznunk, hogy minél kisebb a csapat létszáma, annál könnyebb megszervezni az ellátását. Minden fontosat - függőágyakat, takarókat, vízhatlan poncsókat, moszkító-hálókat, lábbelit, orvosságot és élelmiszert - meg lehet találni közvetlenül a zónákban, ugyanis a zóna lakói számára mindezek elsődleges fontosságú használati tárgyak.

Most pedig pár szót említsünk a kapcsolattartásról. Tulajdonképpen, ezt nem olyan nehéz megszervezni, mivel kiválasztani az ehhez szükséges embereket és megválasztani a megfelelő útvonalakat nem nehéz. Sokkal nehezebb megszervezni a megbízható hírközlést és valamely információ továbbítást más körzet irányába, mivel ehhez szükséges az állandó kapcsolattartás fenntartása, következtetésképpen, több emberben kell megbízni, és itt fennáll annak veszélye, hogy valamely összekötőt elfogják, azok közül, akik állandóan átvágnak az ellenséges területen. Ha a hírek nem annyira fontosak, akkor ezeket szóbelileg lehet továbbítani, ha pedig ezek fontosak, írásba kell ezeket adni, sifírozást alkalmazva, mivel, ahogyan azt a tapasztalatok is bizonyítják, egyes hírek, amik szájról szájra szállnak, adott körülmények között jelentősen torzulnak.

A már említett, a munkát sokban megnehezítő kedvezőtlen viszonyok miatt, a partizánok ipari létesítményei itt jóval kisebb jelentőséggel bírnak. Nem lehet felállítani sem egy cipőgyártó műhelyt, sem egy fegyvergyártó üzemet. Gyakorlatilag be kell érni kicsiny műhelyekkel, ahol csak az adott pillanatban legszükségesebb dolgokat lehet előállítani - puskatöltényeket, az aknák egyes fajtáit, stb. Viszont a partizánok számíthatnak azoknak az üzemeknek a segítségére, amik a zónákban fellelhetők, és amelyek lakossága szimpatizál ügyükkel, és fel is kell használni ezeket az üzemeket a különböző, szükséges munkák végrehajtásánál.

A mondottakból két következtetést lehet levonni. Az első abból áll, hogy a partizán számára a területhez kötött élet homlok egyenest ellenkező arányban van az adott terület ipari fejlettségével. Az adott környék minden pozitív vonása arra ösztönzi az embert, hogy itt megtelepedjen. De a partizán számára minden pont ellenkező módon történik: minél több a kedvező körülmény, annál jobban hagyatkozik a partizán a nomád életmódra, és annál nyugtalanabb lesz a partizán élete. Ezért is került ennek leírása a „Harc kedvezőtlen viszonyok között” fejezetbe, mert minden, ami elősegíti az ember normális életét - a közlekedési útvonalak, a városok és környékük, a lakosság nagymértékű koncentrációja, a föld, amit könnyű megmunkálni gépekkel, stb. - mindez a partizánok számára kedvezőtlen viszonyokat teremt.

A második következtetés abból áll, hogy hogyha a partizánok számára egyáltalán fontos a tömegekkel fenntartott kapcsolat, akkor erre leginkább a kedvezőtlen területeken van szükség, azaz ott, ahol még egy egyetlen ellenséges csapás is a partizáncsapat teljes pusztulásához vezethet.

Itt propagandát kell folytatni, és megállás nélkül el kell érni, hogy az adott terület lakossága együttműködjön a partizánokkal. Amikor végrehajtásra kerül ez a munka, ami megszilárdítja a zóna lakosságával fenntartott kapcsolatot, nem szabad megfeledkezni a megrögzött ellenség megsemmisítéséről, ha ez veszélyt jelent számunkra. Ebben az értelemben a partizáncsapatnak határozottan kell fellépnie, mert olyan helyeken, amik nem biztonságosak, az ellenség nem maradhat életben.

6. A partizánok tevékenysége külvárosokban

A partizánok, akik a háború egyes szakaszain eljutnak a városok környékére, és ott meglehetősen nagyobb biztonságban megtelepszenek, előzőleg különleges felkészítésen kell, hogy átessenek, más szóval, különleges átszervezésen kell, hogy átessenek.

Elsősorban meg kell jegyeznünk, hogy a partizáncsapat, amely városban tevékenykedik, nem jöhet létre spontán. Csak azután jöhet létre, miután nyilvánvalóak a felállításához szükséges körülmények. A partizáncsapat, amely a külvárosokban tevékenykedik, alá van rendelve más zónákban tevékenykedő vezetők parancsainak. Ezért egy ilyen partizáncsapat feladatköréhez nem tartozik az önálló akciók végrehajtása. Működése, teljes mértékben, mindig alkalmazkodik a stratégiai tervekhez, melyeknek megfelelően az ilyen típusú csapatok fő tevékenységi feladata, a más területeken lévő nagyobb partizánegységek harcának támogatása, főleg segítségnyújtás és támogatás oly a taktikai feladatok végrehajtásánál, melyekre nem jellemző az az operatív lendület, ami más területen működő csapatok főbb jellemvonása. Ez azt jelenti, hogy a külvárosokban tevékenykedő partizáncsapatnak, nem szavad önállóan végrehajtania olyan akciókat, mint például, a telefonvonalak rongálása, diverziók végrehajtása egy másik pontban, vagy a járőrök elleni támadások a közutakon. Csak azt a feladatot kell végrehajtania, amivel konkrétan megbízták. Ha a feladatai között szerepel a telefonvezeték oszlopainak kifűrészelése, tönkretenni az áramellátás vezetékeit, szennyvízcsatornát, vasútvonalakat vagy a vízvezeték-hálózatot, akkor csakis ezekre a feladatokra kell korlátozni tevékenységét.

Az ilyen csapatok létszáma nem haladhatja meg a négy-öt főt. Ez a korlátozás nagyon fontos, mert a partizáncsapatra, amely a külvárosokban tevékenykedik, úgy kell tekinteni, mint egy csapatra, mely kifejezetten, a partizáncsapatok tevékenysége számára kedvezőtlen terepen tevékenykedik, ahol az ellenfél ébersége jóval magasabb, és ahol repressziók, feljelentés esélye is jóval nagyobb. Figyelembe kell venni még egy kedvezőtlen tényezőt: a csoport, ebben az esetben, nem távolodhat el nagyobb távolságra attól a környéktől, amelyen tevékenykedik. Az akciók gyorsaságot és a helyszínváltoztatásokat ötvözni kell az tevékenységi területek viszonylagos közelségével a tökéletes álcázással napközben. Az adott csapat az esetek többségében éjszaka tevékenykedik, még hozzá nincs lehetősége változtatni a végrehajtás formáin mindaddig, míg a felkelő mozgalom nem lesz annyira széleskörű, hogy hozzáláthat a városok blokádjához, vagy nem vehet részt a városi harcokban, mint aktív harcoló alakulat.

Az adott csapatok személyi állományának fegyelme és kitartása jóval nagyobb kell hogy legyen, mint bármely katonáé. Barátokat, akik élelemmel látják el a csoportot, mindössze két-három házból lehet alkalmazni. Ilyen körülmények között a bekerítés szinte egyenlő a halállal. Az ilyen jellegű csapat fegyverzetében is jelentősen különbözik a többitől. Ez - a személyes önvédelmi fegyverzet, ami nem gátolja a gyors mozgást és könnyen rejthető. A csoport egy részénél mindössze egy karabély lehet, egy-két lefűrészelt csövű vadászpuska, a többieknek - pisztolyok, mint a számukra legmegfelelőbb fegyver.

A harci tevékenység csak abból áll, hogy támadásokat intéznek egy-két magányos katonára vagy tisztre, vagy az ellenfél ügynökeire. A szabotázs akciók csak a fentről jött parancsok alapján kerülhetnek végrehajtásra. Ehhez különféle szerszámok kellenek. A partizánoknak rendelkezniük kell különböző fűrészekkel, nagy mennyiségű robbanóanyaggal, fészítővasakkal és ásókkal, különleges, vasúti sínek rongálásához nélkülözhetetlen szerszámokkal - röviden, olyan szerszámkészlettel, melyek a munkához szükségesek, és amiket biztonságosan elrejthetnek, de úgy számolva, hogy szükség esetén mindig legyenek kéznél.

Ha több ilyen csapat is rendelkezésre áll, akkor mind egységes parancsnokságnak van alávetve, mely a kipróbált összekötőkön keresztül irányítja a szükséges munkák végrehajtását. Egyes esetekben a partizán munkát vállalhat, és polgári szakmája szerint dolgozhat, viszont ez egy elég

nehéz feladat. A külvárosban tevékenykedő partizáncsapat, gyakorlatilag, - emberek csoportja, mely illegális munkát végez, katonai szervezettel rendelkezik és kedvezőtlen viszonyok között tevékenykedik, amikről már korábban írtunk.

A külvárosban folytatott partizánküzdelem jelentőségét egyesek alábecsülik, pedig az igen nagy. Ha megfelelőképpen szervezett ez a harc, jelentős területeket vonva ellenőrzése alá, majdnem teljesen megbénítja az adott szektor kereskedelmi és ipari életét, nyugalanságot szül a lakosság körében, feszélyezi őket, és egy bizonyos fokig arra ösztönzi őket, hogy határozott döntést hozzanak végre, ami képes véget vetni a bizonytalanság állapotának. Ha már a háború kezdetén előre végiggondolni mindent és felkészíteni az ilyen harc specialistáit, akkor garantáltak a villámgyors akciók és, következtetésképpen, több életet sikerül megóvni és gazdaságosabban lehet bánni az ország számára értékes idővel.

Második fejezet. A partizánosztag.

1.A partizán - a társadalom megújítója.

Mi már meghatároztuk egyszer a partizánt, mint olyan embert, melynek célja abból áll, hogy megvalósítja az életben a nép szabadság-vágyát. Amikor kimerülnek az adott cél megvalósításának békés eszközei, elkezdi harcát, a küzdő nép fegyveres előőrsévé válik. Az adott küzdelem célja - az igazságtalan rendszer megsemmisítése. Következésképpen, rendelkezik egy többé-kevésbé világos elhatározással - valami újat teremteni a régi helyébe.

Arról is beszéltünk korábban, hogy a latin-amerikai kontinens jelenlegi viszonyai között, és, gyakorlatilag, az összes, gazdaságilag gyengén fejlett országban, a küzdelem kibontakoztatásának legjobb bázisát a mezőgazdasági vidékek jelentik. Ezért a partizánok által támasztott társadalmi követelések alapjait, a földbirtoklás rendszerének megváltoztatására kell építeni. A küzdelem eme fajtájánál a fő követelést az agrár-reformokra kell alapozni. De eleinte ez mindössze a parasztok követelése lesznek, ami a föld utáni több-évszázados sóvárgásuk minimális kielégítéséből fog fakadni, amit ők megmunkálnak, vagy meg akarnak munkálni, a jövőben.

Az agrár-reformok végrehajtásának viszonyait meghatározza az a helyzet, ami az érte folyó harc kezdete előtt állt fenn, és annak mértéke, hogy a néptömegek ebben mennyire vesznek részt. Közben maga a partizán, mivel ő a néptömegek előőrsének tudatos képviselője, olyan morális adottságokkal kell, hogy rendelkezzen, ami a reformok végrehajtásának valódi eszközévé változtatja őt, melyeket ő végre is szándékszik hajtani. A különböző nélkülözések, amik a partizánháború viszonyai szülnek, kiegészülnek a különböző fölösleges dolgokról való lemondással, amit a szigorú önkontrol útján el lehet érni. Ugyancsak ezzel meg lehet akadályozni minden egyes téves lépést, minden egyes csábítást, a kialakult viszonyoktól függetlenül. A partizánnak aszkétává kell válnia.

Ami pedig a társadalmi kapcsolatokat illeti, ezek a háború során változnak. Az első időben, amikor a háború épphogy csak elkezdődött, még csak meg sem szabad próbálni megváltoztatni az adott területen meglévő rendet, szokásjogot vagy társadalmi struktúrát.

Amikor nincs lehetőség arra, hogy pénzzel ki lehessen fizetni a lakosságtól vásárolt termékeket, nyugtát kell adni, törlesztve ezeket a legelső adódó alkalommal.

A partizánnak segíteni kell a parasztot és támogatni őt technikai, gazdasági, erkölcsi és kulturális szinten. A partizán - egy sajátos őrangyal, aki alászállt az adott területre, hogy mindig segítse a szegényt és - a partizánháború kibontakozásának első szakaszában - lehetőség szerint ne bántsa a gazdagot.

A háború során az ellentétek ki fognak éleződni, eljön majd az a pillanat, amikor sok ember, aki bizonyos módon szimpatizált a forradalommal, áttérnek a másik táborba és elsőként lépnek föl a népi erők ellen. Akkor a partizánnak már határozottan kell cselekednie. A nép ügyének zászlóvivőjének kell válnia, és határozottan meg kell büntetnie minden egyes árulót. A hadműveleti zónákban a magántulajdonnak a köz javát kell szolgálnia. El kell mondani, hogy a föld- és állat-fölösleget, amire a gazdagcsaládnak nincs feltétlen szüksége, a nép kezébe kell adni, és arányos, illetve igazságos elosztásnak kell alávetni.

Mindig tiszteletben kell tartani a tulajdonos azon jogát, hogy arányos kompenzációt kapjon mindazokért a vagyontárgyakért, amik közhasználatúvá válnak. De kompenzáció helyett nyugtákat is lehet adni, amiket a mi tanítómesterünk, Bayo tábornok a „remény nyugtáinak” nevezett, olyan dokumentumot értve ezalatt, ami az adós és hitelező közötti viszonyt hivatott szabályozni.

A forradalom megrögzött ellenségeinek földjét, vagyonát és vállalkozásait azon nyomban a forradalmi hatalom birtokába kell átadni. Kihasználva a háborús idők szellemi felemelkedését, amikor az emberek testvéries érzelmei a legteljesebb módon megnyilvánulnak, stimulálni kell a kooperáció, együttműködés minden formáját, amennyire azt az adott terület lakosságának öntudata csak lehetővé teszi.

Mivel a partizán a társadalom újjászervezésének fő végrehajtója, nem csak példával kell mindenki előtt elöl járnia, de állandóan ideológiai és nevelő munkát kell folytatnia a néptömegek körében, és meg kell osztania tapasztalatait, amiket a partizánháború hónapjai, sőt, évei alatt szerzett. Az ilyen tapasztalat jó hatással van a forradalmár öntudatának fejlődésére nézve, megedzve azt a harcok lángjában. Annak függvényében, hogy hogyan lesznek az adott terület lakói állandó figyelmének és gondoskodásának tárgyává, élete alkotó részévé, úgy fogja megérteni egyes átalakítások szükségszerűségét. Elméletileg ő korábban is értette ezek szükségességét, de csak most tudja majd ezt megérteni a gyakorlatban is, személyes tapasztalataira támaszkodva.

És ez nagyon gyakran meg is történik, mert a partizánmozgalom szervezői, vagy, más szóval mondva, ennek vezérei, nem tartoznak azok közé, akik egész életükben, reggeltől estig hajlongtak a barázdák felett. Ezek olyan emberek, akik világosan látják a parasztok helyzetében végrehajtandó társadalmi átalakítások szükségszerűségét, de többségükben sohasem tapasztalták a régi paraszti lét minden viszontagságait. Ezért itt jön létre (én a kubai tapasztalatból indulok ki) az igazi együttműködés a partizánháború vezetői és a felkelt nép között. Ez elősegíti, hogy mint az egyik, úgy a másik fél is jobban elmélyüljön a reájuk váró feladatban. Így, a partizánok és a nép közötti együttműködésből jön létre egy progresszív mozgalom, amely kihangsúlyozza a küzdelem forradalmi sajátosságait, össznemzeti méreteket kölcsönözve neki.

2. A partizán, mint harcos

A partizán hétköznapijainak és tevékenységének különleges mivolta megköveteli, hogy ő egy sor fizikai és morális képességgel rendelkezzen, és ráadásul még eszes is legyen. Különben nem lesz képes alkalmazkodni a partizán-tevékenység viszonyaihoz, és nem fogja tudni végrehajtani a reá bízott feladatot.

Szóval, milyen követelményeknek kell, hogy megfeleljen egy partizán? Elsősorban nagyon fontos, hogy annak a területnek legyen a lakója, amelyen a partizánok tevékenykednek. Ebben az esetben vannak ott olyan emberek, akik szimpátiát éreznek iránta, és akiknél menedéket találhat; ő jól ismeri a terepet, és ez a partizánharc egyik fontos tényezője; ő mindig ismeri azokat az eseményeket, amik az adott területen megtörténnek, ezért komoly munkát folytathat. Ehhez még hozzá kell tenni, hogy ilyen viszonyok között a partizán tevékenységére még annak a tudata is

stimulálóan hat, hogy saját és szomszédjai tulajdonát védi, illetve a szociális rendszer megváltoztatásáért küzd, amiben mint ő, mint a hozzá közelálló emberek is érdekeltek.

A partizán - egy harcos, amely éjszaka cselekszik, ez pedig azt jelenti, hogy rendelkeznie kell minden olyan tulajdonsággal, ami nélkülözhetetlen az éjszakai harchoz. Tudnia kell, hogyan járjon túl az ellenfél eszén, a síkságon vagy a városban észrevétlenül megközelíti az ellenfelet és utána lecsap, kihasználva a váratlansági tényezőt - az ilyen harcformáknál a legfontosabb követelmény. Miután ennek köszönhetően pánik sikerül szülni az ellenfél táborában, a partizánnak azonnal támadnia kell, ráerőszakolni egy kemény és kegyetlen összecsapást, nem engedve, hogy a bajtársak közül bárki is meginogjon, és ügyelve arra, hogy kihasználja az ellenfél gyengeségének bármely megnyilvánulását. Vihar ként szakad az ellenség nyakába, elsöpörve és megsemmisítve minden és mindenki útjába kerülőt, eközben csak a taktikai helyzetet veszi figyelembe, megbüntetve mindenkit, aki azt megérdemelte, félelemben tartva az ellenséges katonákat, és ezzel egy időben együttérzést tanúsítva a fegyvertelenek és legyőzöttek iránt, még az elesetteknek is megadva a megérdemelt tiszteletet.

A partizán kötelessége - megértést tanúsítani a sebesülttel szemben, megadni a tőle telhető elsősegélyt, ha, természetesen, azt nem terheli valami büntett, ami halálbüntetést érdemel. Az ellenséges katonákat nem szabad foglyul ejteni, kivéve azokat az eseteket, amikor nagy bázissal rendelkezünk, ami elérhetetlen az ellenfél számára, mert a fogoly veszélyforrást jelent mint az adott környék lakóira, mint magára a partizáncsapatra, mivel hírül adhatja az ellenfélnek, hogy hol tartózkodik éppen a partizáncsapat és milyen a létszáma. Ha ez nem egy komoly bűnöző, akkor szabadon kell engedni, előtte elvégezve vele a szükséges agitációs munkát.

A partizán csak a szükséges kereteken belül kockáztathatja életét, de készen kell állnia arra, hogy szükség esetén azt gondolkodás nélkül feláldozza. Óvatosságnak kell lennie, és ne kockáztasson fölöslegesen. Be kell tartani az elővigyázatosság minden fajtáját, hogy elkerülhető legyen a harc kellemetlen irányba történő kibontakozása vagy a megsemmisülés. Ezért minden harcban óriási szerepet játszik azoknak a pontoknak az őrzése, ahová megérkezhet az ellenfél erősítése, hogy ezzel is kizárható legyen a bekerítés, amely nemcsak anyagi szempontból veszélyes, hanem erkölcsi szinten is, ugyanis ennek hatására elvész a meggyőződés, hogy a harc sikeresen zárul.

A partizánnak meg kell őriznie bátorságát, bármennyire is nagy veszély leselkedik rá, helyesen kell értékelni a hadművelet pozitív és negatív oldalait, mindig készen kell állnia bármely váratlan eseményre, és még olyan pillanatokban is meg kell találnia a helyes döntést, amikor a kedvező és kedvezőtlen viszonyok analízise nem ígér semmifajta pozitív befejezést.

Hogy ne pusztuljon el a harcban, a partizánnak alkalmazkodnia kell a körülményekhez, beleélni, belenőni magát a környező természetbe, szövetségeket csinálni még belőle is. Ezzel párhuzamosan, jól kell tájékozódnia, találékonynak lennie, és tudni kell, hogy határozott fellépésével hogyan döntse el az események menetét saját javára.

Ez az alkalmazkodó készség és a találékonyság a partizán kezében - félelmetes fegyver, amely felborít minden számítást és lehűti harci szenvedélyét azoknak, akiket a „háború urainak” neveznek - a reguláris hadsereg katonáinak.

A partizán semmi körülmények között sem hagyhatja a harcmezőn sebesült társát, az ellenséges haderő kegyelmében bízva, mert a sebesült számára, kilencven kilenc esetben a százból ez egyenlő a halállal. Bármibe is kerüljön, de kikel őt hozni a harci zónából, és biztonságos helyre szállítani. Ennek érdekében be kell vetni minden erejét, és nem szabad törődnie a veszéllyel. A partizán a partizán számára a legmegbízhatóbb bajtárs.

Ettől függetlenül ébernek kell lennie. Mindaz, amit hall és lát, el kell fogadnia és meg kell őriznie magának, senkit sem avatva a részletekbe. Nem engedhet meg magának egy fölösleges szót, még a bajtársakkal folytatott beszélgetésekben sem, mindig emlékezve arra, hogy az ellenfél mindig igyekszik beküldeni ügynökeit a partizáncsapatba, hogy megbízható információhoz jusson a csapat munkáját és terveit illetően.

De, a morális tulajdonságokon kívül, amiket már felsoroltunk, a partizánnak rendelkeznie kell egy sor igen fontos fizikai tulajdonsággal. Fáradhatatlannak kell lennie, még akkor is le kell küzdenie a fáradtságot, amikor már úgy tűnik, hogy ezt lehetetlen véghezvinni. Mindig frissnek kell lennie. Az ügybe vetett hit, aminek szentelte magát, előrevezeti majd, egészen addig, míg nem teljesíti a parancsnok által kitűzött célt.

Kitartónak kell lennie, és nem csak azért, mert hiányát érezheti majd az ételnek, víznek, ruhának, szabad ég alatt fog élni, de azért is, mert betegség vagy sebesülés esetén saját magát fogja kezelni, és csupán erős szervezetében bízhat. Ha esetleg megsebesül, a kitartó partizán akkor sem hagyja el a felszabadított zónát. Ellenkező esetben az ellenség kezébe kerülhet és elpusztul.

Végül, a partizánnak vaseszséggel kell rendelkeznie, ami segít neki leküzdeni minden viszontagságot és betegséget. Mivel egyre jobban alkalmazkodik a környező természet adottságaihoz, szinte maga is részévé válik annak a földnek, amin harcol.

Felmerül egy kérdés: mely a legmegfelelőbb életkor egy partizán számára? Erre a kérdésre nem annyira egyszerű megadni a választ, mivel több olyan szociális és személyes sajátossággal bír minden egyes ember, hogy ezek vagy csökkentik, vagy meghosszabbítják az optimális korhatárt. Például, egy paraszt szervezetének tűrőképessége jóval nagyobb, mint egy városi emberé. Egy városlakó, aki megszokta a fizikai terheléseket és egész életében egészséges életmódot folytatott, jobban meg tudja szokni a partizánéletet, mint egy olyan ember, aki egész életét egy íróasztal mellett töltötte. Nagy általánosságba véve, a partizán felső korhatárát, ha figyelembe vesszük nomád életvitelét, negyven éves kornál kell meghúznunk. De ez, természetesen, nem kötelező, főleg ha a parasztokról van szó. A mi harcunk egyik hőse, Cressencio Peres őrnagy, akkor jött a Siera-Maestróba, amikor már betöltötte a 65 életévét, és az egyik leghasznosabb embernek bizonyult a csapatban.

Helyénvaló még egy másik kérdés is: szükséges-e valamilyenfajta szociális szűrés a partizáncsapat felállításánál? Már rámutattam, hogy a partizáncsapat állományát a zóna sajátosságai határozzák meg, amit az tevékenységi területének választott, azaz, a harci magját parasztok adják. A paraszt, minden kétséget kizáróan, kiváló katona. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a lakosság más rétegeinek képviselőit kizárjuk annak lehetőségéből, hogy harcolhassanak egy igaz ügyért. Ezenkívül, itt is lehetnek kivételek, amik kizárják a szigorúan alkalmazott működési formákat.

De mi még semmit sem mondtunk a partizánok minimális koráról. A harci tapasztalatok megsúgják, hogy, a különleges eseteket kivéve, nem szabad felvenni tizenhat évnél fiatalabb fiúkat. Ezek még kamaszok, gyakorlatilag még gyerekek. Ők még nem eléggé fejlettek, hogy megbirkózzanak egy harcos kötelmeivel, és a partizánélet minden bajával, viszontagságával.

Nyugodtan kijelenthetjük, hogy a partizán számára ideális kor - a huszonöt-harmincöt közötti korhatár. Ebben a korban az ember már eléggé érett, és már tudja, hogy mit akar. Ha elhatározza, hogy otthagyja családi tűzhelyét, gyermekeit és gazdaságát, akkor teljes mértékben átérzi felelősségét, mindezt saját elhatározásból teszi, és döntéséből egy jottányit sem hajlandó engedni. Voltak olyan esetek, amikor a kamaszok is partizánok lettek, és elég magas rangig vitték Felkelő hadseregünkben. De ez nem nevezhető szokásosnak. Minden egyes ilyen kamaszra, aki magas-fokú harci tulajdonságokról tett tanúbizonyságot, több-tucat olyan fiatal jutott, akiket kénytelenek voltunk hazaküldeni, mivel hosszútávon igen veszélyes ballasztá váltak a partizáncsapat számára.

Mint ahogyan már mondtuk - a partizán, az egy olyan katona, aki mint a csiga, a házat mindig magával cipeli. Ezek szerint, úgy kell összeraknia hátizsákját, hogy benne minimális mennyiségű hasznos holmi legyen, és ezek, egyben, maximálisan hasznosak legyenek. Magával csak a legszükségesebbet viszi, de mindezt megőrzi, minden, akár szélsőséges körülmények között, a legvégső eset kivételével. A partizán fegyvere nem lehet túlságosan nehéz. Nagyon komoly problémát jelent a különböző tartalékok feltöltése, leginkább a lőszeré. A partizánnak ügyelnie

kell arra, hogy a lőszer el ne ázzon, el ne veszítse, és mindig tartsa számon. A lőszerrel szembeni gondos bánásmód - törvény a partizán számára. Ugyan ez érvényes a puskára. Ezt mindig tisztán kell tartani, időben olajozni, a fegyvercső belső felületének tündökölnie kell. A csoport parancsnokának meg kell büntetnie a trehány partizánt, aki nem gondoskodik fegyvere tisztaságáról.

Az embereknek, akikben megvan a szilárd szellem és akik mélyen átérzik kötelességüket, kétségtelenül, saját ideállal kell rendelkezniük, ami segít nekik a kedvezőtlen viszonyok között vívott harcban. A partizán ideálja egyszerű, nem nyakatekert és mégis annyira érthető, hogy érte gondolkodás nélkül kész feláldozni életét. Szinte minden paraszt számára ez az ideál - saját föld, ennek megmunkálásának lehetősége, és a társadalmi igazság. Ami a munkást illeti, ez számára - a munka lehetősége, a becsületes fizetés és jogainak tiszteletben tartása. A diákság és az értelmiségiek ideáljai jóval elvontabbak. Őket általában a polgári szabadságok védelmének ideái éltetik.

Térjünk át a következő kérdésre: milyen a partizánok életvitele?

Ő mindig úton van. Itt van, például, a hegyek és erdők között tevékenykedő partizán. A nyomait állandóan követi az ellenség. Ilyen körülmények között a csapat napközben mozog, hogy megváltoztassa pozícióját, még azért sem áll meg, hogy étkezzen.

Eljön az éjszaka. Valamely tisztáson, egy vízforrás közelében, felállításra kerül a tábor, a csapatban szokásos sorrendet követve. Minden egyes csoport egymást váltva étkezik. A sötétség beálltával tüzet raknak.

A partizán akkor eszik, amikor lehet, és azt eszi, ami van. Néha ő nagyon sokat eszik, néha pedig két-három napig nem lát ételt, pedig a fizikai terhelése közben nem csökken.

A partizán lakása - a szabad ég. Ő felakasztja a függőágyat, és föléje kifeszít egy vízhatlan nejlont; a függőágy alá rakja a hátizsákját, a puskát és a lőszert, azaz azt, ami a legnagyobb érték számára. Néha, figyelembe véve az ellenfél váratlan támadásának lehetőségét, ő úgy alszik, hogy nem veszi le bakancsát. A lábbeli rengeteget jelent a partizán számára. Ha van egy jó cipője, sokkal könnyebb elviselni a problémákat és nélkülözéseket.

Így élnek a partizánok, nap-nap után, nem közelítve meg a településeket, elkerülve az emberekkel történő találkozókat, ha csak ezt előtte nem vették számításba. A csoport, az esetek többségében, vidéken állomásozik, éhségtől, szomjúságtól, hidegtől és hőségtől szenvedve, úszva az izzadságban a hosszú menetelések során. Ezért a partizánnak nem könnyű tisztaságban tartani magát (bár ez, mint mindenütt, sokban az embertől függ).

Az elmúlt háború során sok napot töltöttünk kedvezőtlen viszonyok között - a tengerparton, a perzselő nap alatt, a forró sziklák között.

Egyszer, egy tizenhat kilométeres menetelés és kemény harc után, csapataink bevonultak El-Uvero faluba, olyan sajátos szag áradt belőlünk, hogy az eltaszított minden szembejövőt, amikor az megpróbálta megközelíteni a csapatot. Mi magunk ezt a szagot már nem éreztük. A partizánok függőágyainak tulajdonosait szag után hibátlanul meg lehetett különböztetni.

A partizánoknak gyorsan kell tábort bontani. Ezután nem hagyhatnak semmilyen nyomot maguk után, ami árulkodhat. Gondoskodni kell a megfelelő őrségről. Minden tíz alvó partizánra egy vagy két őr jut, akiket rendszeresen kell váltani. A táborba vezető minden útvonalat megbízható őrséggel kell ellátni.

A nomád életmód során a partizán elsajátítja az étel elkészítésének több fajtáját: egyes megoldások segítségével gyorsabban elkészül, más megoldásokkal tartalmasabbá tehető, különböző növényekkel, amik a hegyoldalokban nőnek, egy harmadik módszer új fogást biztosít, ami változatossá teszi a partizán menüjét, ami az esetek többségében lisztből készült lepényből, gyökerekből, magból, sóból, egy kisebb mennyiségű növényi vagy állati zsiradékból, és nagyon ritkán, húsból áll. A fentebb említett tipikusnak mondható egy trópusi viszonyok között tevékenykedő partizáncsoport esetében.

Ebben a sokrétű menetelő életmódban a legjelentősebb esemény - a harc. Az emberekben mindig örömet ébreszt, és megkétszerezi erejüket. A harc - a partizán életének kulminációs pontja. Ezt a megfelelő pillanatban kezdeményezik, amikor, például, felfedezik és áttanulmányozzák az ellenfél valamely táborát, amely elég gyenge ahhoz, hogy meglehessen semmisíteni. A harcot akkor is lehet kezdeményezni, amikor az ellenség hadoszlopai éppen olyan terület felé mozognak, amit a felszabadító erők ellenőriznek. Mi itt most kép esetet említettünk meg csupán azokból, amikor is harcot kell kezdeményezni.

Az ellenséges tábor elleni támadásnál a partizánok tevékenysége csupán olyan ellenfél megsemmisítésére irányul, amely megpróbálja áttörni a bekerítés gyűrűjét, mivel a partizánoknak nem jó olyan ellenfél ellen harcolni, amely beásta magát. És fordítva is, az ellenfél csoportja, amely ismeretlen terepen halad, amikor a katonák idegei a végsőkig feszültek és rettegnek minden neszről, amikor nem rendelkeznek semmilyen védekezésre alkalmas fedezékkel, - ez egy nagyszerű célpont a támadás számára.

Természetesen a magát beásó ellenfél, jó fegyverzettel, mely képes visszaverni a támadást, nehéz helyzetbe kerülhet, de az még mindig jobb, mint az, amikor a csapatok a menetelés végrehajtása közben széthúzódnak, és támadás éri őket két-három irányból, vagy mint egy darabjaira szakadt hadoszlop. Mellesleg, a támadó, miután nem sikerült nem sikerült bekeríteni és teljesen megsemmisíteni a hadoszlopot, büntetlenül visszavonul.

Ha a táborában magát beásó ellenfelet nem lehet kiverni onnan sem éheztetéssel, sem döntő rohammal, akkor azután, hogy az ellenséges csapatokat bekerítették, veszteségeket szenvedtek és menetoszlopaik rendje felbomlott, a partizáncsapatnak azonnal vissza kell fordulnia.

Amikor a partizánok létszáma jóval kisebb, mint a menetet végrehajtó ellenfél ereje, akkor a támadást a hadoszlop előőrsé ellen kell intézni. Ezt a céltól függetlenül végre kell hajtani. Arról van szó, hogy az oszlop elejét ért néhány támadás után a katonák körében lábra kel az a hír, hogy ott jelentős veszteségek voltak, és nem szívesen foglalják el a halottak helyét, ami akár igazi zendüléshez is vezethet. De támadást intézve az előőrsek ellen, nem szabad megfélemlíteni arról, hogy támadásokat kell intézni közben a hadoszlop többi része ellen is.

A partizánok elé támasztott feladatok végrehajtása, és ennek alkalmazkodása a terep adottságaihoz, sokban a partizánok felszerelésétől is függ. A partizáncsapaton belül minden egyes partizán megőrzi személyes, a csakis reá jellemző személyiség sajátosságait. Saját hátizsákjában a partizánnak minden fontosnak meg kell lenni, olyan esetekre, ha ő magára marad egy bizonyos időre röviden szólva, mindennek, ami pótolja neki a szálláshelyet.

Áttekintve a partizán felszerelését, pár szót kell ejtenünk arról, aminek feltétlenül meg kell lennie a partizánnál, ha erősen szabdaltságon tevékenykedik, gyakori esőzések közepette, viszonylag hideg időben, és állandóan üldözve az ellenfél részéről, azaz olyan helyzetben, ami a Kubán kibontakozó felszabadító háború első időszakára volt jellemző.

A partizán felszerelése elsődleges és másodlagos dolgokra oszlik. Az elsődlegeshez tartozik a függőágy, mely adott körülmények között lehetővé teszi a pihenést. Mindig lehet találni két fát, melyek között ezt ki lehet akasztani. Ha pedig a földön kell aludni, akkor a függőágyat matracként használjuk. Amikor esik az eső és nedves a föld - ez elég gyakori a hegyvidéken, - a függőágy pótolhatatlan. Ehhez, kiegészítés képen, jár ez nejlon poncsó. Ezt olyan méretűre csinálják, hogy teljesen eltakarja a függőágyat, és ezt négy végénél fogva kikötik valami tárgyakhoz. A poncsó alatt, középen, kihúzzunk még egy zsinórt, a két végét pedig azokhoz a fákhoz kötjük, amelyekhez a függőágyakat rögzítettük. Eső esetén a poncsó széléit a környező bokrokhoz kötjük. Így egy kis tábori sátrat kapunk, méghozzá a középen kifeszített zsinog elősegíti a víz elvezetését (1. ábra).

1. ábra. A nejlón vízhatlan tetővel ellátott függőágy.

Továbbá, szükség van egy takaróra, mivel a hegyekben a sötétség beálltával nagyon lehűl a levegő. Ezenkívül szükséges egy meleg kabát, amely segít elviselni a hőmérséklet ingadozásait. A partizán ruházata nadrágból és egyszerű munkásingből áll, legyen az akár katonai ing, vagy egyéb más. A lábbelinek erősnek kell lennie; a legelső tárgy, amiből tartalékkal kell rendelkezni - a bakancs, mivel nélküle a terepen roppant nehéz.

Mivel a partizán egész lakását a válla mögött hordozza, a hátizsákjában, ez utóbbi is nagyon fontos. A legrövidebb hátizsák elkészíthető egy egyszerű zsákból, hozzákötve egy ruhaszáritó kötéldarabját. De a legjobb, ha egy erős viaszos vászonból készült hátizsákkal rendelkezünk, amit a piacon meg lehet venni, vagy egy turista hátizsákkal. Az általános élelmiszertartalékon kívül, amivel a csapat rendelkezik, a partizánnak mindig rendelkeznie kell egy vésztartalékkal is. Ebbe, elsősorban, a növényi és állati eredetű zsiradék tartozik, ami annyira nélkülözhetetlen a szervezet számára; élelmiszerkonzervek, amiket csak akkor lehet elfogyasztani, amikor nincs miből ételt készíteni, vagy amikor a hátizsákban már túl sok konzerv van, és ezek gátolják a szabad mozgást; halkonzervek, ezek rendkívül táplálóak; sűrített tej, ami nagyon finom és igen értékes élelem, mivel nagyon magas a cukortartalma (természetesen tejport is lehet tartani). A cukor és a só - a legfontosabb termékek a partizán élelmiszer tartalékában, nélkülük nem lehet megélni. Nem rossz, ha kéznél van valami fűszer is. Ezek közül a legelterjedtebbek - a fokhagyma és a hagyma, de más fűszerek is lehetnek, amik már az ország adottságaitól függenek. Ezek a főbb élelmiszertartalékok.

A partizánnak rendelkeznie kell tányérral, kanállal és egy vadászkéssel, amely különböző célokra szolgál. A tányért kis ételcsésze, kisleveles vagy egy konzervdoboz is pótolhatja, és

ezekben, ezenkívül, az ételt is el lehet készíteni - húst és burgonyát főzni, elkészíteni a malangát (trópusi gyökérgumós növény - a f.m.), teát vagy kávé forralni.

Biztosítani kell a fegyver rendszeres és alapos tisztítását, olajozását. Ehhez szükség van fegyverolajra (ha nincs ilyen, megfelel a varrógépekhez használt gépolaj is), tiszta rongyokra és egy tisztítóvesszőre. A lehetőségektől függően a partizánnak rendelkeznie kell egy katonai vagy sajátgyártmányú tölténytáskával. De mindék esetben ennek garantálnia kell a lőszer megóvását, hiszen töltények nélkül lehetetlen folytatni a harcot, és ezért aranyban mérik értékét.

A partizánnak szüksége van kulacsra, vagy egy vizes palackra, mivel a partizánéletben nem mindig lehet vizet találni.

Magunkkal kell vinni olyan, minden körülmények között használatos orvosságot, mint, például, a penicillin vagy más, ehhez hasonló antibiotikum, jó csomagolásban, a legjobb, ha tablettáformájában; fájdalom és lázcsillapító szereket (például, aszpirin), és olyan gyógyszereket, amiket az adott környéken gyakori betegségek kezelésénél használnak: tabletták a mocsári láztól, has-fogó gyógyszereket, különböző porok a paraziták elleni harchoz.

Röviden, orvosságról gondoskodva mindig figyelembe kell venni a helyi adottságokat. Olyan területeken, ahol mérges rovarok, állatok élnek, ajánlottak az ellenszérumok. Az egészségügyi felszerelés többi részét az orvosi műtőszerszámok jelentik. Ezenkívül, a készlethez hozzátartozik néhány olyan gyógyszer, ami jelentéktelen esetekben használatos.

A partizánok életében fontos szerepet tölt be a dohányzás (dohány, cigaretták vagy apróra vágott pipadohány). A dohány - a katona legjobb kísérőtársa. Azok számára, akik dohányoznak, nagyon helyénvaló egy pipa. Neki köszönhetően a dohányt nagyon gazdaságosan lehet felhasználni, ami akkor válik fontossá, amikor kezdünk kifogyni a dohányból. A pipában el lehet szívni a törött cigarettákból, szivarvégekből vagy cigaretta-deckeiből származó dohányt. Nem szabad megfedkezni a gyufáról. Ezekre nem csak azért van szükség, mert rágyújthatunk, hanem leginkább a tábortüzek gyújtásához, amit nagyon nehéz megcsinálni a hegyekben, esős időben. A legjobb, ha van nálunk gyufa is, meg öngyújtó is: amikor az öngyújtóból kifogy a benzin, akkor vesszük elő a gyufát.

Minden partizánnál lennie kell szappannak. Ere nem csak mosakodásnál van szükség, de az edények mosogatásánál, mert a koszos edények használatánál, amikor a friss étel keveredik a korábbi megavasodott ételmaradékkal, kifejlődnek az emésztőrendszerre káros és irritáló kórokozók.

Amennyire rendelkezésre áll a fentebb említett felszerelés, akkor a partizán magabiztosan és veszélytelenül élhet a hegyekben annyi ideig, amennyit csak kell, a legmostohább körülmények között és leküzdi a nehézségeket.

A körülményektől függően egyes hasznos tárgyak egyes esetben feltétlenül szükségesek, de egy másik esetben - fölösleges terhet jelentenek. Ez vonatkozik, például, az iránytűre. Eleinte, elfoglalva valamely területet, a terepen történő tájékozódáshoz nagyon gyakran használják az iránytűt, de amint a partizánok jobban kiismerik magukat a környéken, egyre ritkábban fordulnak hozzá segítségért. Az iránytűt elég nehéz használni a hegyekben, mivel, ahhoz, hogy az egyik pontból a másikba kerüljünk nem egy egyenes vonal mentén kell mennünk, mivel elég sok leküzdhetetlen akadály állhatja útunkat.

Nagyon hasznos holmi - egy jó minőségű nejlondarab, amivel eső esetén letakarhatjuk a felszerelésünket. Ezt nem nehéz megérteni, ha tudjuk, hogy egyes hónapokban az eső megállás nélkül esik. Mindemellet, a nedvesség tönkretetheti az élelmiszert, egészségügyi felszerelést, papírokat, ráadásul rongálhatja a fegyvert és a ruházatot.

Hasznos, ha van egy váltás fehérnemű, de az újoncok számára ez fölösleges teher lehet; a leggyakrabban csak egy nadrágot visznek magukkal. Az élet arra tanítja a partizánt, hogy óvják erejüket. A hátizsákban, amelyet mindenhová magával visz, csak a legszükségesebb holminknak kell lenniük. Ezért a partizán általában megvan fehérnemű nélkül, sőt, még törölköző nélkül is.

A szappan a partizánnak mosáshoz, edények mosogatásához, és a személyes toaletthez kell. A szappanon kívül, személyes tisztálkodási tárgyai között megtalálható a fogkefe és a fogkrém. Nem szabad elfelejteni valami könyvet vinni, amit a partizánok felváltva olvashatnak. Ajánlott, hogy ezek olyan könyvek legyenek, amelyek a múlt hőseinek életleírásait tartalmazzák, történelemmel, vagy az adott ország gazdasági földrajzával foglalkoznak. Ezek másfajta művek is lehetnek, amelyek elősegítik a harcos kulturális nevelését, és ezzel egy időben megszabadítanak a hazárdjátéktól és más alpári szórakozástól, mivel a partizánoknak gyakran túl sok a szabadidejük.

Minden egyes alkalommal, amint a partizán hátizsákjában kiürül egy hely, azt azonnal fel kell tölteni élelmiszerrel, ha csak a partizán nem tartózkodik olyan területen, ahol az élelmiszer beszerzése nem okoz gondot. Ilyenkor vihet magával édességet és egyéb, kevésbé fontos élelmiszercikket. Ilyen, például, a kétszersült, bár ez elég sok helyet foglal, és összetörve mindent ellepő porrá változik. A sűrű, nehezen járható bozótban elég nehéz meglenni macsete nélkül. Nedves terepen közlekedve, érdemes magunkkal vinni egy üveg petróleumot, ha padig nincs petróleum, akkor gyantás fát kel keresni, mint például a fenyőt. Ennek köszönhetően elég gyorsan lehet tüzet rakni még akkor is, ha a környéken nincsenek száraz gallyak.

Egy jegyzetfüzet, különböző bejegyzések számára, hogy lehessen levelezni más partizán csoportokkal és azokkal, akik a partizánzónán kívül találhatók, ceruza vagy toll - mindez szintén kell a harcosnak. A keze ügyében mindig kell lenni kötélnek, és, ezenkívül, tűnek, gomboknak és cérnának.

Mindennek köszönhetően a partizán semmilyen sem fog hiányt szenvedni. Bár az ilyen felszerelésnek is megvan a súlya, de biztosítja a minimális kényelmet a nehéz, menetelésekkel teli életben.

3. A partizánosztag szervezése

A partizáncsoport szervezésének terén nem lehet követni egy valamilyen, örökérvényű sémát. A partizáncsoport szervezése különböző formákat ölthet, ami megfelel az adott terület sajátosságainak. Ebből az elgondolásból kiindulva megengedjük magunknak azt, hogy saját tapasztalatunk univerzális mivoltáról beszélhetünk, de közben állandóan emlékeztetünk arra, hogy átvéve tapasztalatunkat, ezt nem szabad mechanikusan követni, hanem minden egyes fegyveres csoport tevékenységi sajátosságaiból kell kiindulni.

Véleményünk szerint, a partizáncsoport létszámának meghatározása - egy meglehetősen nehéz feladat. Mint ahogyan azt már mondtuk, a partizáncsoportok különbözhetnek létszámukban és szervezeti felépítésükben. Tételezzük fel, hogy a csoport a partizán számára kedvező hegyi terepre került, melyen az állandó vonulás szükségessége nem annyira fontos, de amely nem eléggé megfelelő ahhoz, hogy kiépítsük a hadműveletekhez szükséges bázist. A fegyveres csoport létszáma, amely ilyen viszonyok között tevékenykedik, nem haladhatja meg a százötven főt, bár ez a szám is elég nagy. Egy ilyen csoport legmegfelelőbb létszáma - körülbelül száz fő. A kubai hadsereg függelmi viszonyainak megfelelően, az említett csoportot (a szövegben „oszlop”; az oszlop - a kubai partizánok legfelsőbb katonai egysége, 100-150 fővel - a f.m.) őrnagy vezeti. Mellesleg megjegyzendő, hogy a háborúnk során a káplár és őrmester rangokat megszüntettük, mivel ezek a türannosz diktatúrája alatt is megvoltak.

Őrnagy áll 100-150 ember élén. Ami a századosokat (kapitányokat) illeti, annyian lehetnek, ahány 30-40 fős csoportot lehet felállítani az alapszázados bázisán. A százados feladatai közé tartozik a csoport vezetése, szervezése és feltöltése, az egész létszám harcban történő irányítása, az erőelosztás és az általános vezetői funkciók. A legkisebb alegységnek, amely képes önálló feladatok végrehajtására, a rajt tartjuk. Ez körülbelül 8-12 főből áll. Ezt hadnagy vezeti, amely mindig aláveti magát a százados parancsainak.

A harci bevetéseket a partizánok általában kis-létszámú egységekben hajtják végre, ezért a leghatásosabb alegységnek a rajt tartjuk. Ebben az esetben egyszerre 8-10 ember tevékenykedik. Ebből következik, a raj, amely közvetlenül a hadnagynak van alávetve - különleges esetek kivételével - gyakran a százados közvetlen utasításai nélkül tevékenykedik, még abban az esetben is, amikor egyazon harci területen tevékenykednek. Nem szabad szétszórni az alegységet, amikor nincs harc. Ha a raj vagy csoport parancsnoka harcképtelenné válik, a helyét azonnal átveszi egy másik tiszt, akit már előzőleg felkészítenek ennek a felelősség-teljes feladatnak az ellátására.

A partizáncsoportban mindenki egyenlő, legyen az egy egyszerű harcos, vagy akár a parancsnok. Mindegyikük számára rendkívül fontos az élelmiszer-ellátás kérdései. Nem csak azért fontosak, mert a partizán hétköznapi közepette mindig érezhető az élelmiszerhiány, de azért is, mert az élelem elosztása minden nap megtörténik. A partizánok meglehetősen érzékenyek az igazságtalanságra, ezért nagyon fájdalmasan viszonyulnak az igazságos napi fejadag-elosztás mindenfajta megsértéséhez. Az élelem-elosztás közben nem szabad bárkivel is kivételezni. Ha valamilyen oknál fogva az élelmiszerek elosztása egyszerre történik meg az egész hadoszlopnál, akkor szigorú sorrendet kell felállítani, amit kivétel nélkül mindenki betart, elismerve mindenki jogát arra, hogy olyan fejadagot kapjon, ami vagy mennyiségben, vagy minőségben megfelel a többi ember fejadagjának.

Más a helyzet a ruházat elosztásánál, mivel ez személyre szóló használati tárgy. Figyelembe kell venni két mementőt: először is, a katonák kérését szükségleteik pótlására, ami általában mindig fölülmúlja a rendelkezésre álló tárgyak mennyiségét; másodszor, minden egyes katona személyes érdemeit és szolgálati idejét. Az érdemeket és harci értéket nehéz megállapítani. A ruházat elosztásánál feltétlenül ki kell nevezni egy külön erre a célra megválasztott személyt, aki az adott dolgok végrehajtásáért felel, és közvetlenül a csoport parancsnokának van alárendelve, annak ellenőrzése alatt áll.

Hasonló módon kerülnek elosztásra más, személyes használatra szóló tárgyak, amik a csoport rendelkezésére állnak. A dohányt és a szivarokat a csoport minden egyes tagja között egyenlő elosztásra kerülnek, szigorúan a normának megfelelően.

Az elosztási feladatok végrehajtása végett külön erre a célra kijelölt személyeket kell megbízni. Ajánlott, hogy ezek a parancsnokság képviselői legyenek. Ily módon, a parancsnokság, fő funkcióján kívül, több más feladatkört is ellát, többek között adminisztrációs és gazdasági feladatokat, és, ezenkívül, a kapcsolattartást biztosítja, ami rendkívül fontossággal bír a csoport számára, stb. Az elosztási feladatokba a leginkább tehetséges tiszteket kell bevonni, a legnagyobb kötelességtudattal bíró katonákat, akik bármely pillanatban készek a közös ügy érdekében feláldozni saját személyes dolgaikat. Attól függetlenül, hogy ezeknek az embereknek, az esetek többségében, a követeléseik is nagyobbak, mint a csoport más tagjainak, ők semmifajta jogot sem formálhatnak kivételes előjogokra az élelmiszer-elosztás alatt.

Minden egyes partizán magával viszi saját felszerelése minden részét. De, ezenkívül, a csoportban van egy sor közös használatú tárgy, amit menetvégrehajtás közben igazságosan szét kell osztani a csoport minden egyes tagja között. Közben, attól függően, hogy hány fegyveres ember van a csoportban, két alapelvet kell követni. Az első elv alapján, az olyan közös használatú tárgyakat, mint például a gyógyszerkészlet, orvosi műtőszerszámok vagy fogtechnikai felszerelés, az élelmiszer készlet, ruházat, közös használatú tárgyak, haditechnikai eszközök, egyenlően kerül elosztásra a csoport minden tagja között, és minden egyes ember felel a reabizott tárgyak épségéért. Minden egyes partizáncsoport parancsnoka ezeket a tárgyakat rajonként osztja szét, majd ezután már a raj parancsnoka osztja szét ezeket saját emberei között. Ezt a módszert abban az esetben alkalmazzák, amikor a csoportban mindenkinek van fegyvere.

A másik elvet akkor alkalmazzuk, amikor a csoportban vannak fegyvertelen emberek. Ebben az esetben külön csoportot hoznak létre belőlük, ami a szállítási feladatokat látja el. Ez a

legkényelmesebb megoldás, mivel ennek során a fegyveres harcosok felszerelése a lehető legkönnyebb. Ennek köszönhetően csökken annak a rizikója, hogy valami tárgy elvész útközben, mivel minden felszerelés egy helyen összpontosul. Ezenkívül, a különleges csoportok tagjai - akik a hadianyagok szállítását látják el - érdekeltek az ilyen munkában, hiszen ez lehetőséget ad számukra kitűnni, és idővel fegyvert kapni. Ezek a csoportok a hadoszlop legvégén haladnak. Azok, akik ezek állományát adják, ugyan olyan jogokkal és kötelezettségekkel bírnak, mint a csoport többi harcosa.

A feladatok, amiket a partizáncsoport elé állítunk, tevékenységének megfelelően változnak. Ha éppen táborban van, akkor az őrfeladatok ellátása a legfontosabb. Ehhez kisebb csoportokat kell felállítani a leginkább kitartó, különlegesen kiképzett harcosokból, és akiket meg kell jutalmazni az adott feladat sikeres végrehajtásáért. A jutalmazás abból áll, hogy a adott csoportok partizánjai kaphatnak rövid időre eltávozást (vagy kimaradást), esetleg még egy adag cukrot vagy dohányt kapnak (ezeket azután adják át, miután megtörtént a fejadagok kiosztása az egész csoportnál). Például, a csoportban 100 emberre 115 csomag szivar jut. A megmaradt tizenöt dobozt szét lehet osztani az említett csoportok tagjai között.

A hadoszlopon belül szigorúan kiválasztott elő- és hátvéd a főbb őrzési feladatokat látja el. Viszont az oszlop minden egyes csoportjának szintén gondolnia kell saját őrsegéről. Minél távolabb a tábortól teljesít őrszolgálatot a hadbiztosító osztag, annál biztosabban van végrehajtva a csoport őrzése.

A gyülekezési, elszállásolási pontok számára kiválasztott helyeknek bizonyos magasslatokon kell lenniük, ahonnan napközben nagyobb területeken lehet belátni, éjszaka pedig nehezen megközelíthetők. Ha úgy tervezzük, hogy néhány napig egyhelyben maradunk, akkor védműveket kell emelnünk, amelyek ellenséges támadás esetén lehetőséget adnak a megfelelő, hatásos tűz viszonzására. Ha más terepszakaszra vonulunk, ezeket a védműveket le lehet rombolni, vagy egyszerűen ott is hagyhatjuk, ha nem szükséges a hadoszlop elvonulásának álcázása.

Azokon a helyeken, ahol állandó tábort létesítünk, a védműveket állandóan tökéletesíteni kell. Emlékeznünk kell arra, hogy a megfelelő tűzvezetési állások alkalmazása esetén, hegyvidéken, az egyetlen ellenük hatásos nehézfegyver - az aknavető. Felhasználva az adott területen található anyagokat, - kő, fa és stb., nagyszerű fedezékeket lehet építeni, amelyek megakadályozzák az ellenséges csapatok előrenyomulását, és közben megvédik saját csapatainkat a tűzérségi lövedékektől.

Rendkívül fontos fenntartani a táborban a fegyelmet különböző nevelő célzatú intézkedések végrehajtásával, hozzászoktatva a partizánokat ahhoz, hogy időben feküdjenek le aludni, és időben ébredjenek, megtiltjuk nekik a hazárdjátékokat, amik felborítják a csoport erkölcsi tartását és belső rendjét, és az alkoholfogyasztást, stb. Mindezeket, a belső rend fenntartását célzó feladatokat, egy bizottság hajtja végre, amely a legméltóbb és tiszteletben-álló katonákból kerül felállításra. Ezenkívül, a bizottság arra is figyel, hogy senki se rakjon tüzet olyan helyen, amit messziről lehet látni, továbbá arra, hogy napnyugta előtt a tábor felett ne jelenjen meg füst. Elhagyva a tábor, a partizánok megsemmisítik ott-tartózkodásuk minden nyomát. Ez szintén a bizottság feladatai közé tartozik.

Különös figyelmet kell szentelni a tűzhelyek nyomainak, mivelhogy ezek hosszú időn át megmaradnak. Ezeket földdel kell betemetni. A papír-fecniket, konzerv dobozokat és élelmiszer-hulladékot el kell ásni.

Menetvégrehajtás közben szigorúan be kell tartani az abszolút csendet. A parancsokat kézjelekkel vagy suttogva továbbítjuk emberről emberre, amíg az el nem jut a legutolsó harcosig. Ha a partizáncsoport ismeretlen terepen halad, önállóan keresve az utat vagy valamilyen kalauzt követve, akkor ilyen esetben az elővéd száz-kétszáz, és ennél több, méterrel a hadoszlop előtt halad, a terep-adta lehetőségektől függően. Azokon a helyeken, ahol könnyű eltévedni, minden

egyes útvonal változtatásnál hátra kell hagyni egy embert, aki bevárja a következő csoportot, és ez így megy mindaddig, míg meg nem érkezik az utóvéd utolsó embere. A hátvéd, bizonyos távolságra lemaradva, követi a hadoszlopot, állandóan figyelve az utat, és lehetőség szerint megsemmisíti a hadoszlop után hátramaradt nyomokat. Ha a hadoszlop útvonalán oldalútvonalak kerülnek elő, ahonnan fennáll a támadás veszélye, ki kell jelölni egy szárnyakat biztosító csoportot, mely addig figyelni ezt a szakaszt, míg el nem halad az utolsó harcos. Ajánlott, hogy a biztosító csoport harcosait egy különleges partizáncsoportból válogassuk össze, bár, mindemellett, az ilyen figyelőket a csoport minden egyes partizán alegysége is rendelkezésre bocsáthat, bizonyos sorrendben. Ebben az esetben a biztosító figyelők csoportja akkor kel útra, amint átadta a szakaszt a következő, beérkező csoport hasonló alegységének, és elfoglalja helyét saját alegységében. És ez így megy, egymás után, míg az egész hadoszlop el nem vonul.

Nem csak szigorú sorrendet kell felállítani a csoport menetvégrehajtására, de ezt mindig be is kell tartani. Ebből következik, mindig abból kell kiindulni, hogy a N°1 csoport alkotja az elővédet, ezután következik a N°2csoport, a hadoszlop közepén - a N°3 csoport, ahol az egész hadoszlop parancsnoksága tartózkodhat, ezután következik a N°4 csoport, majd utóvédként - a N°5 csoport. Elképzelhető a hadoszlopot alkotó csoportok egyéb száma is, de így is mindig be kell tartani egy bizonyos vonulási sorrendet. Éjszakai menetelés végrehajtásánál mindig be kell tartani az abszolút csendet, közben a harcosok közötti távolság csökken, hogy el ne tévedjenek, ne legyenek kénytelenek hangosan beszélni vagy bármilyen fényforrást alkalmazni, ami rendkívül veszélyes. Éjszaka a fény - a partizán ellensége.

Ha a menetelést támadás végrehajtásának céljából hajtjuk végre, akkor elérve egy bizonyos pontot, ahol a harci feladat végrehajtása után az embereknek össze kell gyűlniük, otthagyják az egész fölösleges terhet, például a hátizsákokat, bográcsokat, miután minden egyes csoport - fegyverrel és hadianyaggal - tovább vonul. A támadás objektumát előzőleg megbízható embereknek - akiket hírtovábbításnál alkalmazunk - alaposan át kell tanulmányozniuk, fel kell deríteniük: hol vannak az ellenség őrei, kaszárnyai, az objektumot védő egység létszámát, stb. Ezután összeállításra kerül a támadás végleges terve, és a harcosok elfoglalják helyüket. Úgy kell számolni, hogy a rendelkezésre álló erő nagyobbik részének kell majd visszatartania az ellenséghez érkező erősítést.

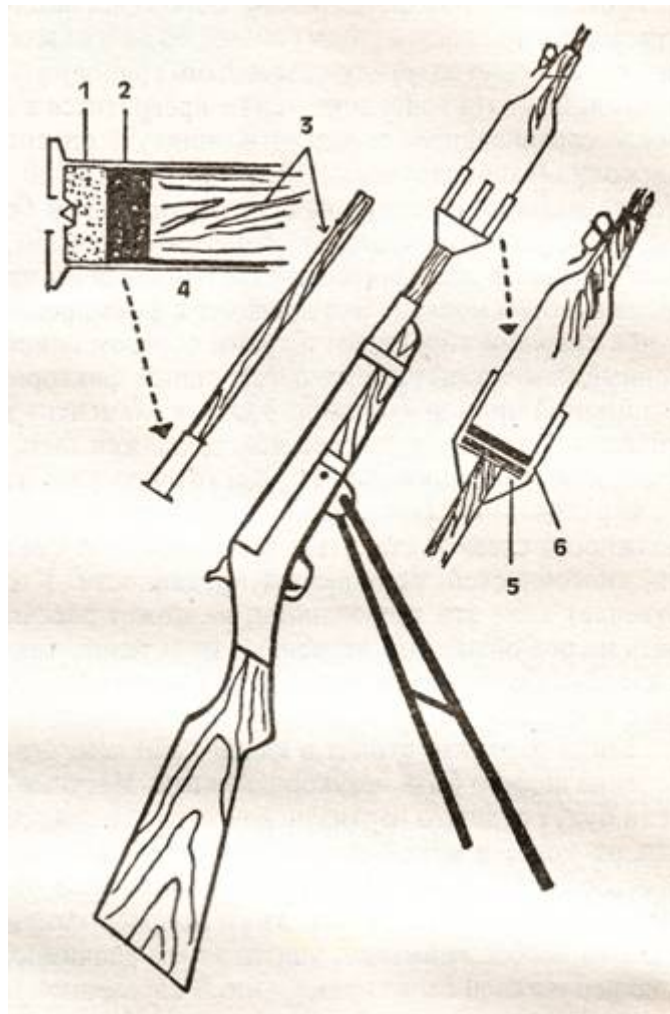
Ha a kaszárnnyára végrehajtott tüztámadással a partizánok mindössze magukra akarják terelni az úton érkező ellenséges erősítés figyelmét, miközben az út mentén a partizánok lesben állnak, akkor rögtön a tűzcsapást követően az adott alegység összekötőjének jelentenie kell az egész csoport parancsnokának ennek eredményességéről, mivel felmerülhet a bekerítés azonnali felszámolásának lehetősége, és ezzel kizárható, hogy az ellenség minket hátba támadjon.

Minden esetben, ha bekerítést hajtunk végre vagy támadást intézünk az ellenség ellen, mindig megfigyelés alatt kell tartani a harc színhelyére vezető útvonalakat.

Éjszaka a frontális támadást ajánljuk. Ha a partizánok harci szelleme eléggé magas szinten áll, akkor komolyabb kockázat nélkül el lehet foglalni az ellenséges tábor.

Bekerítés végrehajtása közben várni kell és beásni magunkat. Minél közelebb kerülünk az ellenséghez, annál inkább minden lehető eszközzel nyugtalanítanunk kell és, folyamatosan tűz alatt tartva, rákényszeríteni saját fedezékeinek elhagyására. Amikor a csapat már elég közel került az ellenséghez, rendkívül hatásosnak bizonyulnak az olyan fegyverek, mint a benzines palack. Ha a távolság igen nagy, és nincs lehetőség arra, hogy kézzel hajítsuk el ezeket az üvegeket, különleges berendezéssel ellátott puskákat is alkalmazhatunk. Ez a fegyver, amit mi a háborúnk során „M-16”-nak nevezünk, gyakorlatilag egy 16-os kaliberű, lerövidített csövű vadászpuska, villás állvánnyal, ami két olyan módon kiképzett lábból áll, hogy azok a puska tusával együtt egy háromlábú állványt képeznek. Az ilyen módon elkészített fegyvert körülbelül 45 fokos szögben lehet beállítani, és ezt növelni vagy csökkenteni lehet, a villás állvány megfelelő mozgatásával. A puskát vaktölténnyel töltjük meg. Ezután a töltényhez - a fegyver

csövén át - egy polírozott, méretben megfelelő fapálcát rögzítünk, melynek a végére rácsatlakoztatunk egy szerkezetet, ami bádogkehelyből és a benne lévő, gumiból készült amortizátorból áll, amelybe belehelyezzük a gyújtófolyadékös üvegpalackot. (2. ábra.)

2. ábra. A benzines palackok kilövésére szolgáló, különleges berendezéssel ellátott puska: 1 - lőpor-töltet; 2 - fojtás; 3 - polírozott fa bot a töltényhüvely belsejében; 4 - töltény; 5 - gumiamortizátor; 6 - tartókehely.

A fapálca segítségével, a vaklőszer elsütésével bizonyos gyorsulást kölcsönzünk az üvegnek. Az ilyen berendezések lehetőséget adnak arra, hogy meglehetősen pontosan vessünk gyújtófolyadékös üvegeket, melyeknél előtte meggyújtottuk a kanócot, száz, és annál több méterre. Az adott fegyvert sikeresen alkalmazhatjuk az ellenség bekerítésének végrehajtása közben, főleg amikor az több faépülettel vagy gyulladó anyagokkal rendelkezik, illetve tankok ellen használhatjuk erősen szabdalt terepen. Miután a bekerítés sikerrel járt, vagy miután végrehajtottuk a feladatot, és azt felszámoljuk (a bekerítést - a f.m.), minden csoport meghatározott sorrendben vonul vissza azokra a helyekre, ahol a hátizsákok maradtak, és a partizán élete szokásos mederben folyik tovább.

A partizánok nomád élete a bajtársiasság emelkedett érzését váltja ki a harcosok közül, de néha a veszélyes vetélkedési vágyat is, egyes emberek, vagy egész csoportok között. Ha ezt a vetélkedést nem tudjuk egészséges versengés medrébe terelni, a hadoszlopban felütheti a fejét a szétszakadás veszélye. A partizánok nevelését minél előbb el kell kezdeni, már a partizán küzdelem legelején, elmagyarázva ennek a harcnak a társadalmi jelentőségét, a kötelességüket,

emelve öntudatukat, és a magas morál elveit ültetni el tudatukban. Ez erős akaratot fog szülni bennük, és ebben a tekintetben a megszerzett új tapasztalat, hatásosabb nevelő tényezővé válik.

A személyes példa - a nevelés egyik fontos eleme. Ezért a parancsnoknak mindig a kifogástalan viselkedés és az önfeláldozás mintájául kell szolgálnia. A katonák rangra vagy beosztásra emelését attól függően kell végrehajtani, hogy milyen bátor, tehetséges és hűséges az illető. Aki nem felel meg mindhárom követelménynek, az nem számíthat felelősség-teljes megbízásokra, mivel bármely pillanatban számítani lehet valamely megengedhetetlen tette részéről.

Amikor a partizán belép valamely házba, a viselkedése kifogástalan kell, hogy legyen. A helyi lakosok annak alapján fogják megítélni az egész partizán csoportot, hogy milyen formában kérnek tőlük bármilyen szívességet, élelmiszert, stb. Ennek a kérdésnek a megvitatására a parancsnok külön figyelmet szentel, figyelembe véve jelentőségét, és példákkal támasztva alá mondandóját. A helység területén a partizánoknak meg kell tiltani az alkoholfogyasztást, előre emlékeztetve őket arról, hogy a legnagyobb fegyelem példáját kell hozniuk magatartásukkal. Ébernek kell lenni, és őrizni kell a településre vezető összes utat.

A bekerítés, amit velünk szemben hajtanak végre - a háború legveszélyesebb pillanata. Bekerítésben kerül megmérettetésre a szervezettség, harckészség, hősiesség és a partizáncsoport morális ereje. A háborúnk során a szomorú képű emberekről a kubai partizánok a következőt mondták: „Csak nem bekerítésben volt az illető?” A bekerítés és megsemmisítés - így emlegették dicsekedve a megsemmisült rezsim főkolomposai saját hadműveleteiket. Viszont a terepet jól ismerő partizáncsapat számára, mely elvekben és szellemileg parancsnoka köré egyesül, a bekerítés nem jelent komoly veszélyt. Csak be kell ásnunk magunkat, meg kell állítani az ellenség előtörését, semmissé tenni nehézfegyverzetének hatásos tüzét, és be kell várni az éjszakát - a partizánok eme szövetségesét. A sötétség beköszöntével a csoport, betartva minden szükséges óvintézkedést, felderítve és kiválasztva a megfelelő útvonalat, kiszivárogozik a bekerítésből, felhasználva az álcázás megfelelő eszközeit, és betartva az ideális csend-szabályt. Ha minden felsorolt követelmény érvényesül, akkor nagyon nehéz megakadályozni a harcosok csoportjának bekerítésből történő kiszivárgását.

4. A harc

A harc - a partizán élet legfontosabb pillanata. A háború teljes idejéből mindössze egy jelentéktelen szakaszt tesz ki, de ettől függetlenül jelentőségét nehéz túlértékelni, mivel még a legjelentéktelenebb, ellenséggel lefolytatott összecsapásokhoz is úgy viszonyulnak a harcosok, mint egy döntő ütközethez.

Mi már rámutattunk arra, hogy az ellenséget csak akkor lehet támadni, amikor a harc sikere biztosított. A támadás alapvető taktikai feladatai mellett a partizánháborúban rá kell mutatni minden egyes harci cselekmény sajátosságaira.

Először is, álljunk meg egy kicsit a partizánok tevékenységére megfelelő terepen végrehajtott harc leírásánál, mivel ez a legjellemzőbb a partizán háborúra. És ebben, különböző meghatározott feladatok végrehajtásánál, fel kell használnunk a fentebb említett, gyakorlati tapasztalatokról szóló passzust. Általában a partizánok csak azután vállalják a harcot síksági területen, hogy összevonták erőiket, megvannak a természetes, alapvető viszonyok és az elegendő gyakorlati tapasztalat.

A partizánháború első időszakában a területre, ami a felkelők ellenőrzése alatt áll, beszivároghatnak, méghozzá igen jelentős távolságra, az ellenséges csapatok. Az adott csapatok erejétől függően a partizánok harci cselekményeiben két különböző periódust jelölhetünk meg. Az első során néhány hónap alatt csökken az ellenséges csapatok támadó készsége. Rögtön ezután a periódus után következik egy újabb, mely során a partizánok támadásokat intéznek az ellenfél elővédjeire. Az ellenség csapatainak tevékenysége számára kedvezőtlen terep

megakadályozza, hogy a hadoszlopai biztosítani tudják a szárnyak harci őrzését, menetvégrehajtás közben. Emiatt az ellenség elővédje kénytelen előőrsöt felállítani, amely harcba bocsátkozva a partizánokkal, és ezalatt veszteségeket szenvedve, biztosítja az egész hadoszlop áthaladását. Ha a partizánoknál nem elegendő az ember, nincsenek tartalékok, miközben az ellenség ereje jelentős, meg kell semmisíteni az elővédnek ezt az egységét.

Ez nem ütközik különösebb akadályokba - itt csak a pontos együttműködés szükséges. Amint az elővéd eleje megjelenik a legjobban szabdaltszakszakaszon, a partizánok átengednek bizonyos mennyiségű ellenséges katonát, és heves tüzet nyitnak rájuk. Közben a partizánok kisebb csoportja visszatartja az ellenséges hadoszlop főerőit azzal, hogy lehetőséget adjon társainak összegyűjteni a fegyvereket, lőszert és felszerelést, amit a bekerített és megsemmisített ellenséges csoport után megmaradt. A partizánnak mindig emlékeznie kell arra, hogy éppen az ellenség az ő fő fegyverszállítási forrása. És csak kivételes esetekben nem kell ilyen harcot kezdeményezni, ami biztosítaná az összes fegyver és lőszer összegyűjtését.

Ha a partizáncsoportnak van rá ereje, akkor végrehajtja az egész hadoszlop bekerítését, vagy legalábbis úgy tesz, mintha erre törekedne. Ebben az esetben a partizáncsoport előretolt egységeinek annyira nagyra kell lenniük, és annyira biztosan be kell állniuk magukat, hogy képesek legyenek visszaverni az ellenség frontális támadását, figyelembe véve annak támadási készségét és harci szellemét. Amikor az ellenséges erőket sikerült megállítani egy vonalon, akkor a partizáncsoport utóvédje azt hátba támadja. Mivel az adott terepszakasz megnehezíti a szárnyakon történő manőverezést, a megfelelően elhelyezett lövészek csoportja könnyen tűzgyűrűben tarthatja a hadoszlop nyomását, ami akár nyolcszor-kilencszer is nagyobb, mint az adott csapat létszáma. Ilyen esetekben, minden egyes alkalommal, ha az erő és eszközök azt lehetővé teszik, lesállításokat kell állítani, melyeknek szem előtt kell tartaniuk az odavezető útvonalakat, hogy vissza tudják tartani az ellenség megsegítésére érkező erősítést. Közben a bekerítés gyűrűje egyre szűkül, főleg az éj leple alatt. A partizán ismeri a terepet, amin a harc folyik, az ellenséges hadoszlop pedig nem ismeri; az éjszaka megduplázza a partizán erejét, miközben az ellenség ereje éjjel csökken.

Ily módon, nagyobb nehézség nélkül teljesen meg lehet semmisíteni a hadoszlopot, vagy olyan veszteségeket okozni, ami megakadályozna a harci cselekmények felújítását, vagy sok időt igényelne az átcsoportosítás.

Amikor a partizáncsoport ereje jelentéktelen, miközben mindenáron meg akarja akadályozni az ellenség előrenyomulását, a hadoszlop mentén, minden oldalról lövészcsoporthoz kell kiállítani, melyek létszáma kettő-tíz fő. Így harcot lehet kezdeményezni, például, a jobb szárnyon. Amikor az ellenfél minden erejét erre a szakaszra összpontosítja, a partizánok váratlanul tüzet nyitnak a bal szárnyon, utána hátulról vagy az ellenfél előőrsére zúdítanak tüzet, és utána minden megismétlődik előlről, egymás után.

Így teljesen meg lehet bénítani az ellenfél tevékenységét, miközben nem használunk el sok lőszert.

Az ellenség hadoszlopa vagy védelmi állásai elleni támadás technikájának mindig meg kell felelni az adott, harcra kijelölt terep sajátosságainak. Amúgy is következőre kell emlékezni: általában a bekerített pont elleni akció során az első támadásnak váratlannak kell lennie, és ezt éjszaka kell végrehajtani, ráadásul a támadás objektuma az ellenség valamely előretolt ellenőrző pontja kell, hogy legyen.

Egy váratlan rajtaütéssel, amit különlegesen felkészített diverzáns csoport hajt végre, viszonylag könnyen meg lehet semmisíteni az ellenséges objektumot. Az ellenség bekerítése közben, általában, a visszavonulási útvonalakat az emberek kisebb csoportja ellenőrzi, a felvezető útvonalakat pedig lesállításokkal védünk, amik úgy helyezkednek el, hogy miközben az egyik lesállítás partizánjai elfoglalják állásaikat, a másik lesállítás emberei vissza tudjanak vonulni, és így tovább, folyamatosan váltva egymást.

Amikor hiányzik a váratlansági tényező, az ellenséges tábor elfoglalását célzó kísérlet sikere attól függ, hogy mennyire képesek a bekerítést végrehajtó partizánok visszatartani az ellenséges erősítés beérkezését. Ebben az esetben az ellenséget támogatja a légierő, tüzérség és aknavetők, illetve a tankok. A partizánvékenység számára alkalmas terepen a harckocsi veszélytelen: szűk utakon kénytelen mozogni és felrobbanhat az aknákon. A támadókésztség, amivel ez a jármű a hadrenden belül rendelkezik, itt elveszíti értékét, mivel itt egyes, maximum kettes oszlopban tudnak csak közlekedni. A harckocsi elleni harc legmegbízhatóbb fegyvere - az akna. De abban az esetben, amikor a partizán és a tank közötti összecsapás zajlik, mondjuk, erősen szabdalt terepen, sikeresen lehet alkalmazni a gyújtófolyadékpalackokat. Mi már nem is beszélünk a bazookáról, ami nagyszerű lenne a partizáncsoport számára, bár igen nehezen beszerezhető fegyver (legalábbis a háború első szakaszán).

Az aknavető tűz ellen a legjobban egy fedett árok nyújt menedéket. Az aknavető - hatalmas harceszköz a bekerített ellenség elleni harcban; és fordítva, harcot folytatva a bekerítést végrehajtó csapatok ellen, a tűzcsapás sűrűsége csökken, hacsak nem tömeges az aknavetők bevetése.

A harc eme formáinál a tüzérség nem annyira fontos, mivel tüzelőállásai könnyen elérhető helyeken helyezkednek el, és ahonnan nem lehet látni a mozgó célpontokat.

A légierő a kormánycsapatok legfontosabb harceszköze. De csapásmérő erejét jelentősen behatárolja az a tény, hogy a nehezen áttekinthető terepen főbb céljai a kicsiny lövészgödrök lennének. A légierő hatalmas romboló vagy napalm-bombákat dobhat le, de mindez inkább jelent vélt, mint gyakorlati veszélyt. Ezenkívül abban az esetben, amikor a partizánok maximálisan megközelítik az ellenség védelmi állásait, a légierő még kevésbé képes hatásos tűzcsapást mérni a partizáncsapat előretolt főerőire.

Amikor faházakkal vagy más, könnyen gyulladó anyagokból készült épületekkel rendelkező tábor bekerítését hajtjuk végre, akkor, ha sikerül ezeket kisebb távolságra megközelíteni, a legfontosabb fegyverre a már említett gyújtófolyadékpalackok válnak. Nagyobb távolságokra a gyújtófolyadékpalackokat, előtte meggyújtva a kanócot, 16-os kaliberű pusák segítségével vetjük, amiről korábban már tettünk említést.

Az összes aknatípus közül, amit harcban alkalmazhatunk, a leghatékonyabbnak azok az aknák bizonyulnak, amit nagyobb távolságból robbanthatunk. De ezek megkövetelik a megfelelő technikai szaktudást, amivel a partizánok nem mindig rendelkeznek. A legelterjedtebb aknák, amiket hegyi utakra szokás telepíteni, az érintős és nem érintős, illetve az elektromos gyújtásúak típusába tartoznak. Ez a partizáncsapatok leghatásosabb fegyvere.

A harckocsik elleni harc egyik igen jó módszere az utakon kiépített csapdák (tankcsapdák), amik úgy vannak kiépítve, hogy a harckocsik könnyen beléjük hajtanak, de onnan már nem tudnak kijönni (3. ábra). A csapdák könnyű álcázni, hogy az ellenség azt ne vegye észre, főleg éjszakai menetelések végrehajtása közben, vagy amikor a partizánok kitartó ellenállása miatt nem küldhet ki a tankok előtt gyalogságot.

3. ábra. Tankcsapda.

A gyengén szabdal terepen az ellenséges csapatok nyitott gépkocsikon is szokott közlekedni. A hadoszlop elején általában néhány harckocsi vagy páncélkocsi halad, majd ezek után - a gyalogság, teherautókon. A partizáncsoport rendelkezésére álló erőktől függően vagy be lehet keríteni az ellenség egész hadoszlopát, vagy jelentős veszteségeket okozni, megtámadva valamely teherautót, és ezzel egy időben felrobbantani az aknákat. Ebben az esetben gyorsan kell cselekedni, összeszedni a megölt ellenséges katonák fegyvereit, és visszavonulni. Ha a lehetőségek engedik, végre lehet hajtani a teljes bekerítést, mint ahogyan arra már korábban rámutattunk, betartva az adott harci forma minden általános szabályát.

A nyitott gépkocsik elleni támadásnál a vadászpuska - pótolhatatlan fegyver, amit teljes mértékben ki kell használni. A 16-os kaliberű puskából leadott egyetlen, söréttel végrehajtott lövéssel, majdnem 10 négyzetméteres területet lehet „lefedni”. Például, meg lehet semmisíteni vagy meg lehet sebesíteni a teherautón utazó megszállókat, és ezáltal előidézni az általános zűrzavart. Ebben az esetben a kézigránátok is nagyszerű fegyvernek bizonyulnak, már ha, természetesen, vannak ilyenek.

Az adott akciók végrehajtásánál a legfontosabb - a váratlansági tényező, mivel ez a partizán taktika egyik leglényegesebb sajátossága, legalább is ami az első lövést illeti. De az is lehet, hogy ez nem fog megtörténni, ha az adott zóna parasztjai tudnak a Felkelő hadsereg tartózkodási helyéről. Ezért feltétlenül fontos, hogy a támadás céljából végrehajtott összes partizán csapatmozgatás éjszaka történjen. Erről csak a kipróbált, hozzánk hűséges emberek tudhatnak. Csak rájuk lehet bízni a kapcsolat-felállítást szolgáló munkát. A harcosoknak élelmiszerrel teli

hátizsákokkal kell mozogniuk, hogy három vagy négy napig is képesek legyenek a lesállásban maradni.

Sohasem szabad túlzottan bízni a parasztok lojalitásában, először is azért, mert ők, természetesen, mindent, amit tudnak, megosszák családtagjaikkal vagy barátaikkal, és, másodsor, a kegyetlenség, amit az ellenséges katonák a partizánok veresége után alkalmaznak a lakossággal szemben, félelmet szül bennük, ez pedig oda vezet, hogy vagy az egyik, vagy a másik paraszt, saját életéért való félelmében, többet mond el a kelleténél, és ezzel értékes adatokhoz juttatja az ellenséget.

A rajtaütéshez szükséges lesállást olyan helyen kell kiépíteni, ami legalább egy napi járóföldre van a partizántábor elhelyezési körzetétől. De ezt a diszlokációs helyet az ellenség csak megközelítőleg fogja ismerni.

Fentebb már rámutattunk arra, hogy a tűzvezetés módjából a harcban meg lehet állapítani az ellenfelek elhelyezkedését egymáshoz képest. Egyrésztől, az intenzív, sűrű tűz arra utal, hogy a reguláris hadsereg katonájának van elegendő lőszer, és, hogy ő hozzászokott ezekhez a tartalékokhoz; másrésztől a partizán módszeres, nagyon ritka egyes lövései arra engednek következtetni, hogy ismeri minden egyes lőszer értékét, tartalékolja azt, sohasem lő, ha azt nem kívánja meg a helyzet. De illogikus lenne szükség nélkül tartalékolni a lőszert, nem használva ki ezzel a rajtaütés adta előnyöket, és ezzel engedni az ellenségnek, hogy visszavonuljon. Előre kell gondolni arra, és kiszámítani azt, hogy mennyi lőszerre lesz szükség bizonyos viszonyok között, és már ebből a számításból kiindulva, gazdaságosan bánni vele.

A lőszerellátás - fontos probléma, ami a partizáncsapat előtt mindig is fennáll. Ritka kivétellel, a lőszert a fegyverrel együtt zsákmányolják. Közben a lőszer állandóan fogy. És mivel minden egyes, csoportba került fegyvernek megvan a saját lőszer, a meglévő készletet rendkívül gondosan kell felhasználni.

A partizán egység parancsnokának mindig gondoskodnia kell a visszavonulás megfelelő szervezéséről. A visszavonulásnak időszerűnek, ügyesnek kel lennie, hogy meglehessen őrizni az egész partizán ellátó-oszlopot, amelyben a sebesültek tartózkodnak, a partizánok személyes holmija, felszerelése, stb. Nem engedhető meg az a helyzet, hogy visszavonulás közben kitörhessen a pánik; az ellenségnek esélye sem lehet a csoport bekerítésére.

Mindebből kiindulva, a kijelölt felvonulási útvonalat minden egyes szakaszán őrizni kell, amelyen várható az ellenség bekerítés céljából végrehajtott támadása. Gondoskodni kell a jelző rendszer kiépítéséről, mely segítségével még időben értesíthetjük társainkat a bekerítés veszélyéről.

A harcban a fegyvertelen emberek is sok segítséget nyújthatnak. Felvehetik a halott vagy sebesült társuk puskáját, elvehetik a fegyvert a hadifoglyoktól, őrizhetik azokat, sebesülteket szállíthatnak, és híreket, jelentéseket továbbíthatnak. Ezenkívül, szükség van az összekötők csoportjára, akik villámgyorsan képesek végrehajtani a feladatokat. Ezeknek megbízható embereknek kell lenniük.

Az ilyen fegyvertelen emberek létszáma két vagy három fő lehet minden tíz fő harcosra, akikkel együtt részt vesznek a harcban, és végrehajtják az összes szükséges feladatot a csapatok hátában, védve az állásokat visszavonulásnál vagy ellátva a híradós feladatokat, amit az előbb már említettünk.

Védelmi harcban, azaz amikor a partizáncsoport mindenképpen igyekszik megakadályozni az ellenséges hadoszlop áthaladását az adott terepszakaszon, a küzdelem a megszokott állóháború jellegzetességeivel bír, de az első időkben itt is ki kell használni a váratlansági tényező adta lehetőségeket. Ebben a helyzetben a partizánok beássák magukat és különböző védműveket építenek, amit a helyi lakosok is látnak. Ezeknek a lakosoknak egész idő alatt a partizánok által ellenőrzött zónában kell maradniuk. Gondoskodni kell erről. Megtorló hadműveleteket hajtva végre a partizánok ellen, a kormánycsapatok blokád alá vonják valamely területet, és az

ottmaradt polgári lakosság gyakran olyan területekre mennek élelemért, ami a partizán-zónán kívül esik. Az a tény, hogy ezek az emberek a döntő pillanatban elhagyják az adott körzetet, óriási veszélyt jelent, mivel közöttük lehetnek árulók és besúgók is, és akik az ellenséges hadsereg számára a szükséges információk forrásává válhatnak. Ilyen esetekben a „felperzselt föld” taktikája a partizánstratégia sarkalatos kövévé kell, hogy váljon.

A védműveket, a partizánok védelmének egész rendszerét úgy kell megszervezni, hogy az ellenség elővédje mindenképpen csapdába kerüljön. Minden egyes harcban az elővéd katonáit meg kell semmisíteni, mert pusztulásuk - fontos pszichológiai tényező, mivel ez az ellenséges hadsereg moráljának csökkenéséhez vezet, és a katonák nem hajlandók elfoglalni helyüket az elővédben. Főleg arról beszélni, hogy elővéd nélkül a hadoszlop képtelen a menetelés végrehajtására.

Ezenkívül, szükség esetén végrehajtható a bekerítést szolgáló harcérintkezés, illetve az ellenség szárnyakra vagy frontálisan mért támadásainak visszaverésére szolgáló manőver. Minden esetben a helyeket, amik ki lehetnek téve az ellenség szárnyakon végrehajtott átkaroló támadásainak, meg kell erősíteni.

Külön kiemeljük, hogy ebben az esetben a partizáncsoportnak jóval jelentősebb létszámmal kell rendelkeznie és jobb fegyverzettel, mint az összes, eddig leírt hadművelet esetében. Nem nehéz megérteni, hogy miért. Az adott zóna összes útjának blokádja - és ez igen sok lehet - a partizánok jelentős erőit köti le. Ezeken a szakaszokon különböző tankelhárító akadályokat kell telepíteni, végrehajtani minden, a tankok és páncélcsovek megsemmisítését célzó intézkedést, végrehajtani és folyamatosan tökéletesíteni az állandó védművek álcázását.

Harcban a parancs csak egy lehet: „Mindhalálig kitartani!” De közben minden lehetőt meg kell tenni a harcosok életének megóvása érdekében.

A megfigyelő harcálláspontot az álcázás teljes-körü betartásával kell kiépíteni. Hogy semlegesítve legyen az aknavető tüze tetővel is el kell látni a fedezéket. A harcban alkalmazott 60,1- vagy 85-mm-es aknavetők nem képesek átütni a szilárd fedezéket, amit helyi anyagokból lehet elkészíteni - fából, földből, kövekből. A fedezéket a terepnek megfelelően kell álcázni. Ugyancsak ki kell építeni itt egy elvezető futóárkot, ami lehetővé teszi a harcosok számára, hogy komolyabb kockázat nélkül és észrevétlenül eltűnhessenek. (3. ábra.)

4. ábra. Óvóhely, aknavető tűz esetére.

A partizánháborúban nem létezik nyilvánvaló és jól kivehető frontvonal. A frontvonal - többé-kevésbé elméleti fogalom; figyelembe kell venni, hogy ez, általában, legnagyobb, legkifejezőbb mértékben alkalmazkodó, mozgatható jelleggel bír, ráadásul mindkét harcoló fél nagyobb nehézségek nélkül átszivároghat rajta.

A partizánháborúban viszont létezik az úgynevezett semleges terület. Ezen él a civil lakosság, amely érthető mértékben együttműködik a felek valamelyikével, az esetek többségében - a partizánokkal. A polgári lakosságot nem lehet kitelepíteni más területre egyrészt azért, mert a semleges terület túlságosan is nagy, másrészt azért, mert ennek köszönhetően nehézségek léphetnek fel a partizánok ellátásában, mivel ezeknek kell majd saját készleteikből nagy mennyiségű élelemmel ellátni a zóna lakosságát. Napközben erre a zónára rajtaütéseket hajtanak végre a megtorló egységek katonái, éjszaka pedig megjelennek a partizánok. A partizánok számára ez a zóna fontos ellátó bázissá válik, ezért bizonyos politikát kell folytatniuk vele szemben, kiszélesítve és megerősítve az együttműködést a parasztokkal és kereskedőkkel.

A partizánháborúban nagy jelentőséggel bírnak a fegyvertelen harcosok. Mi már beszéltünk egyes, harctéren betöltött feladatkörükről, de ez a szolgálat önmagában is - a partizán szervezet alkotó része. Ezért az összekötőknek, beleértve azokat, akik a legtávolabbi parancsnoki harcállásponton, a legtávolabbi lévő partizáncsoportnál tartózkodnak, állandó kapcsolatban kell állniuk egymással, hogy a lehető leggyorsabban tudják továbbítani a szükséges adatokat egyik

pontból a másikba. Ezt gyakorolni kell mint a partizánok számára kedvező, úgy a kedvezőtlen terepen is.

A kedvezőtlen terepen tevékenykedő partizáncsoport nem alkalmazhat modern kapcsolattartó eszközöket (távíró, szállítási útvonalak, stb.). Kivételt képeznek egyes rádióadók, melyek nagyobb helyőrségek védelme alatt állnak. Ha ilyen rádióadók kerülnek a partizánok kezébe, meg kell változtatni a működési sávokat és a kódrendszereket, ami, viszont, nem egyszerű feladat.

Minderről saját felszabadító háborúnk tapasztalatai alapján beszélünk. A mindennapos, kimerítő információ az ellenség ténykedéséről kiegészíti az összekötőktől kapott híreket. Az ügynöki felderítés módszertanát alapos tanulmányozásnak kell alávetni, magukat az ügynököket pedig alaposan kell megválasztani. Köztük előfordulhat kettős ügynök is, , és ez súlyos következményekhez vezethet. Nem kevésbé tragikus következményekhez vezethet a hírek torzítása, ami vagy csökkenti, vagy túlértékeli a valóban fennálló veszélyt. Az esetek többségében a veszélyt nem kisebbítik, hanem inkább túlbecsülik. Erre egyszerű a magyarázat. Egyes emberek képzelete képes életre kelteni bizonyos szellemeket vagy különböző természetfölötti erőket. Ugyan így szörnyen nagy seregeket látnak ott, ahol mindössze egy ellenséges raj vagy járőr tevékenykedik. Az ügynöknek mindenki számára láthatatlan embernek kell lennie, aki semmivel sem tűnik ki környezetéből. Az ellenség nem tudhat a felszabadító hadsereggel fenntartott kapcsolatáról. Ez a feladat nem annyira nehéz, mint amilyennek tűnik. A háború során több olyan ember is előkerül, mondjuk kereskedők, szabad szakmák gyakorlói, és még az egyház szolgálói is, akik különböző esetekben értékes szolgálatot tehetnek, és időben továbbítják a szükséges híreket.

A partizánháború leglényegesebb sajátossága abban rejlik, hogy a felkelő erők hírforrásai jelentősen eltérnek azoktól a hírforrásoktól, amiket az ellenség használ. Miközben az ellenfél olyan zónákon át menetel, melyek lakossága ellenséges érzelmű vele szemben, ahol a parasztok ellenérzésével találja szemben magát, és akik elkerülik az ellenséggel folytatott beszélgetést, addig a partizánok, a nép védelmezői, minden egyes házban barátokra, és néha rokonlelkekre lelnek. Ennek köszönhetően a partizánhadsereg központi parancsnoksága, összekötői útján, rendszeresen megkapja a szükséges információt.

Amikor az ellenség megjelenik a partizánok által ellenőrzött területen, és ahol a harcosokat a lakosság támogatja, a helyzet bonyolultabbá válik. A parasztok egy része - és ezek többségben vannak - megpróbálnak visszavonulni a népi hadsereg egységeivel, a sorsra bízva házukat és gyerekeiket; mások családotul mennek el, a harmadik részük pedig helyben marad, kivárva, hogy mivel végződnek az események. A legkomolyabb bonyodalom, amit az ellenség partizán területre történő betörése válthat ki, abból áll, hogy a családok jelentős része veszélyes, és igen gyakran kétségbeesett helyzetbe kerül. Mindannyiuknak maximális segítséget és támogatást kell nyújtani, amire szükségük is van, mivel otthonuktól távolra eső területek zord környezetébe kerültek.

Természetesen az ellenség által alkalmazott repressziók, nem mindenhol egyformák méreteikben. Az ellenség az önkény különböző formáihoz fog nyúlni, de lényegében a repressziók módszertana minden esetben hasonló. Egyes területeken, ha a helyi lakos, elhagyva családját, elment a partizánokkal, nem jár következményekkel, viszont más területeken ez már bőven elegendő ok ahhoz, hogy felélessék vagy lefoglalják a hazafi vagyonát, harmadik helyen pedig eltávozása maga után vonja egész családja pusztulását.

Teljes mértékben érthető, hogy a parasztokat, akiknek jogain az ellenség tevékenysége csorbít, a partizánháború viszonyaihoz mérten meg kell szervezni, melyek az adott területen, vagy az egész országban kialakultak (a viszonyok - a f.m.)

Természetesen fel kell készülni ahhoz, hogy ki lehessen zavarni az ellenséget a megszállt területről. Közben támadások érik a raktárait és ellátó bázisait, teljesen megszakad a

kapcsolattartás. Ezzel egy időben a partizánok kisebb csoportjai meghiúsítanak minden ellenséges, ellátás felállítására tett kísérletet, rákényszerítve arra, hogy erre a célra jelentős erőket vonjon el máshonnan.

Bármely területen végrehajtott hadműveletek során kizárólagos fontossággal bír a tartalékok helyes alkalmazása. Ezekkel a partizánhadsereg, a reá jellemző sajátosságok miatt, meglehetősen ritkán rendelkezik, mivel mindig ott mér csapást, ahol a minden egyes partizán betölt valami feladatkört. De ettől függetlenül a csoportnak fel kell állítani egy partizán-részleget, mely képes magára vállalni egy váratlan ellenséges rajtaütést, képes visszaverni egy ellentámadást, vagy szükség esetén kémes pontosítani a harci helyzet állását. A partizáncsoport szervezésének, vagy az adott pillanatra kialakult helyzetnek megfelelően, ezt a feladatot a „különleges rendeltetésű” csoport is elláthatja, amit mindig a legveszélyesebb frontszakaszokon vetnek be. Ez „halál-brigádnak” is nevezhetjük, vagy valahogyan másképpen, de bármilyen körülmények között az elnevezése a korábban említett funkciókból adódik. Ez a „halál-brigád”, olyan helyre kerülve, ahol eldől a harc kimenetele, váratlan támadásokat intéz az elővédre, védelme aláveszi a legérzékenyebb vagy legveszélyesebb szakaszokat, végül, ott tevékenykedik, ahol az ellenség szét akarja zúzni a partizánok védelmét. Ebbe a csapatba csak önkénteseket lehet fölvenni. És ebbe bekerülni - minden partizán számára becsületbeli ügy. Idővel ez a csoport lesz a partizán osztag legnépszerűbb és legfontosabb alegysége, és a harcos, melynek szerencséje volt, és tagja lehetett, társai tiszteletének és csodálatának tárgyává válik.

5. A partizánháború kezdete, fejlődése és befejezése

Mi már többször is megemlítettük a partizánháború definícióját. Most pedig tekintsük meg egy ilyen háború klasszikus menetét, kezdve az első csoport születésétől és a számára, tevékenysége szempontjából megfelelő viszonyok megjelenésétől.

Más szóval, ismét megállapítjuk egyes elméleti alapjait, a kubai forradalom tapasztalataira támaszkodva. A kezdetekben létezik egy többé-kevésbé fegyveres, többé-kevésbé összeszokott csoport, ami a nehezen megközelíthető terepen rejtőzik. Kapcsolatai a parasztokkal rendkívül korlátozottak. Egy bizonyos pillanatban a csoport végrehajtja első sikeres hadműveletét. Népszerűvé válik a körzetben. Ekkor csatlakoznak hozzá a földnélküli, vagy kicsiny földbirtokkal rendelkező parasztok, illetve más osztályokhoz tartozó fiatal emberek, akiket hajtanak a magas eszmék. A csoport most már bátrabban mozog a lakott területeken, kiszélesítve kapcsolatait az ottani lakosokkal, újabb rajtaütéseket hajt végre, és minden egyes alkalommal utána eltűnik. Ugyan ez a csoport váratlan támadást intéz a területre rendelt katonai hadoszlop ellen, és megsemmisíti annak elővédjét. Közben a csoporthoz újabb és újabb emberek csatlakoznak. Nő a létszáma, de szervezetileg változatlan marad. A tevékenysége egyre merészebbé és merészebbé válik, és ezeket már jóval népesebb területeken hajtják végre.

Később, az analízis tárgyát képező csoport, ideiglenes, néhány napra szóló táborokat állít fel, amelyeket minden egyes alkalommal elhagy, amint hírt kap az ellenséges erők támadásáról, vagy a bombázások alatt, vagy egyszerűen feltételezve valamely veszélyforrás közeledtét. A partizáncsoport létszáma tovább növekszik. Az adott csoporthoz tartozó partizánok, sok minden egyéb mellett munkát folytatnak a lakosság körében, melynek célja - minden egyes parasztot a felszabadító háborúoldalára állítani. Végül kiválasztásra kerül az ellenség számára megközelíthetetlen hely, és elkezdődik a letelepedett életmód időszaka. Felállításra kerülnek az első kicsiny ipari műhelyek: a cipőgyártó- és fegyverjavító műhelyek, a dohány és szivargyártó üzemek, varrodák, kenyérgyár, katonai kórház, rádióadó, és amennyiben lehetséges - a nyomda, stb.

Most már a partizáncsapat új szervezeti struktúrával bír. Egy nagy mozgalom élére áll, és olyan közigazgatási rendszert hoz létre, ami kicsiben a kormányt mintázza. Felállításra kerülnek a bírói

testületek, megalkotnak egyes törvényeket - ha ez szükséges, és folytatódik a parasztok tömegeinek tanítása, illetve a munkások bevonása a közös ügybe, ha ilyenek vannak a közelben. Egyik nap az ellenség támadást intéz a partizáncsoport ellen, és vereséget szenved. Megnő a puskák mennyisége, és a partizáncsoport további növekedéséhez vezet. Viszont ezen a szakaszon a csapat további növekedése még nem vezet a tevékenységi terület növekedéséhez. A főcsoportról leválik egy megszabott létszámú hadoszlop vagy alegység, és egy másik hadművelleti területre vonul.

Az új helyen a felszabadító csapatok ismét, csak más formákban, megkísérlik a jövőendő hadművelleti területekre történő beszivárgást, tapasztalatokat gyűjtenek. Ahogyan nő az új csoport magja, úgy nő a lakosság támogatása is, élelmiszert kap tőle, néha még fegyvert is; az ilyen támogatást még az adott terület legtávolabbi eső települések lakói is megadják a partizánoknak. Közben a mag tovább nő, az új, érkező embereknek köszönhetően.

A partizánok által birtokolt területen saját, partizán-kormány kezdi el munkáját, amely különböző törvényeket és rendeleteket alkot; iskolák nyílnak, amik az újoncok katonai és általános oktatását szolgálják. A partizánháború folyamán folyamatosan nő a parancsnokok tapasztalata. Felelősségérzetük is megnő, mivel folyamatosan zajlik a partizáncsapatok erejének minőségi és mennyiségi növekedése.

Ha vannak távol eső területek, bizonyos pillanatban újabb csoportokat kell odairányítani, akik saját tevékenységük során már a meglévő partizán-tapasztalatokra tudnak támaszkodni. Itt is a korábbi folyamat ismétlődik meg. De mindeközben nem szabad megfeledkezni a létező ellenséges területről - a területről, ami nem kedvező a partizánok számára. Oda majd a népi bosszúállók kisebb csoportja fognak beszivárogni, ahhoz, hogy támadásokat hajtsanak végre a kommunikációs útvonalakon, hidakat robbantsanak, különböző objektumokat aknásiítsanak el, vagy terjesszék a pánikot.

Napról napra a partizánharc egyre nagyobb méreteket fog ölteni; a lakosság körében végrehajtott megfelelő munka jelentős módon megkönnyíti a partizánok mozgását a partizánháború folytatásához kedvezőtlen terepen, ami előrevetíti a partizánháború utolsó időszakának eljövételét - a partizánakciók végrehajtását a külvárosokban.

Az egész zóna területén egyre csak szaporodnak a szabotázs-akciók. Az adott zóna élete megbénul. Maga a zóna a partizánok kezébe kerül. Rögtön ezután eljutnak mászónákba, a partizán-akciók a szabályos hadműveletek formáit öltik, létrejön a frontvonal, melyen a partizánhadsereg és a kormánycsapatok között zajlik a harc. A partizánok kezébe kerül a nehézfegyverzet, és még a tankok is; most már semmivel sem gyengébbek ellenfelüknél.

Az ellenség vereséget szenved, elfogadva a partizánok által ráerőltetett harcot, amelynek szabályait ugyancsak ők diktálják. A teljes megsemmisülés veszélyét látva - kapitulál.

Ebben a rövid vázlatban azokat az eseményeket írtuk le, amik országunkban zajlottak, a felszabadító háború különböző szakaszain. Úgy tartjuk, hogy bizonyos szinten univerzális jelentőséggel bírnak. Bár igaz, hogy nem mindenhol és nem mindig adott a körülmények ilyen szerencsés együttállása, ami jellemző volt a mi háborúnkra, - a nép támogatása, a kedvező viszonyok, és egy tehetséges vezér. Érdemes e arról beszélni, hogy Fidel Castro ötvözi a katonát és az államférfi jellemvonásait. Éppen az ő előrelátásának, az események elővetítésének köszönhetjük partraszállásunkat, küzdelmünket és győzelmünket. Nem azt akarjuk mondani, hogy nélküle nem győzött volna a nép, de az is igaz, hogy az ilyen győzelem jóval többbe került volna a kubai népnek, és nem lett volna teljes.

Harmadik fejezet. A partizán-csoport szervezeti felépítése

1. Az ellátás

Az ellátás helyes szervezése - a partizáncsoport fontos feladata. Mivel a partizán élete tábori körülmények között zajlik, ezért saját fenntartásuk érdekében avval kell gazdálkodniuk, amit a föld termel. A föld gyümölcssein élnek a parasztok is, akik ezeket termelik. Erről a partizánnak nem szabad megfeledkeznie. A partizánharc nehéz körülményei között, főleg a legelején, nem szabad erőt pazarolni az önellátásra, már nem is beszélve arról, hogy az ilyen módon előteremtett élelmiszert az ellenség könnyen felfedezheti és megsemmisítheti, mivel olyan területről lévén szó, amely igen védtelen az ellenséges megtorló csapatok előtt. Az első időben az ellátást az adott terület révén kell megoldani.

Ahogy nőnek a partizánok lehetőségei, az ellátást azon területek révén oldják meg, amik a hadműveleti területen kívül vannak. A kezdeti időszakban a parasztok látják el a partizánokat terménnyel, ezenkívül, ezen a szakaszon, valamely kereskedőtől is be lehet szerezni ezeket. Bárhogyan is legyen, semmiképpen sem ajánlunk valami állandó ellátási rendszer felállítását, mivel erre a célra még nincs meg a megfelelő terület. Az ellátó rendszer (ellátó vonalak) és az élelmiszer raktárak csak azután jelennek meg, miután kezd kibontakozni a partizánmozgalom. A csoportnak elsősorban meg kell szereznie a helyi lakosság bizalmát. Ezt a helyi lakosok ügyei iránt tanúsított figyelmességgel, és a széleskörű segítségnyújtással lehet elérni, agitációs munkával, az érdekeik következetes védelmével, és azok szigorú büntetésével, akik, kihasználva a pillanatnyi nehézségeket, elkezd megkárosítani szomszédait, elzavarja a parasztokat földjükről, elkobozza termésüket, uzorakamatok rendszerét állítja fel az adott területen, stb. A helyi lakossággal szemben a partizánok meglehetősen rugalmas politikát folytatnak. A becsületes emberekkel, akiknek a szimpátiái a forradalmi mozgalom oldalán állnak, meg kell szilárdítani a barátságot és együttműködést; ami pedig azokat illeti, akik nyíltan fellépnek a partizánok ellen, ellenségeskedést szít vagy az ellenséges hadsereg javára kémkedik, ezeket az embereket teljes szigorral meg kell büntetni.

Lassan, fokozatosan az adott területen a helyzet stabilabbá válik, ami elősegíti az ellátást szolgáló munkák végrehajtását. Eközben mindig be kell tartani a következő alapelvet: teljes mértékben megfizetni mindazt, amit a barátságos lakosságtól szerzünk be. Ezek lehetnek mezőgazdasági termékek, vagy a helyi boltokban megtalálható létfontosságú tárgyak. Elég gyakran mindezt a parasztok ajándékba szokták hozni a partizánoknak. Más esetekben a parasztoknak nincs rá anyagi lehetőségük. Néha a háborús idők diktálta feltételek miatt a partizánok kénytelenek támadásokat intézni a raktárakra és boltokra, hogy élelmiszert vagy használati tárgyakat zsákmányoljanak. Ez akkor kerül végrehajtásra, amikor a partizánoknak nincs pénzük. De mindeközben a kereskedőnek mindig adni kell egy elismervényt, nyugtát vagy valami más iratot arról, hogy az árut csak kölcsön vettük, például ilyenek voltak az általunk említett „reménység nyugtái”. Ezen nyugták alapján a kereskedők a jövőben visszaszerezhetik vagyonukat. Ehhez a megoldáshoz akkor a legjobb nyúlni, amikor azokkal van dolgunk, akik a felszabadított területen kívül élnek. Ebben az esetben, a lehetőségekhez mérten, minél előbb vissza kell fizetni, vagy legalább részben törleszteni az adósságot.

Amikor lehetővé válik a felszabadított terület megtartása, a parasztoknak együttes erővel neki kell kezdeniük a föld megmunkálásához. Ez a partizánhadsereg számára a mezőgazdasági termékek állandó ellátó forrásává fog válni.

Ha a partizánhadseregben az önkéntesek száma jóval meghaladja azok számát, akiket el tud látni fegyverrel, és az adott emberek, különböző politikai motívumok miatt mégsem tudnak az ellenség által megszállt területeken maradni, a Felkelő hadsereg kötelezheti a soraiba belépő embereket, hogy közvetlenül is részt vegyenek a föld megmunkálásában és a termés betakarításában. Így el lehetne látni a partizánhadsereget élelemmel. Ezeknek az embereknek a munkaeredményei meggyorsítják a fegyverek kiosztását. Így már teljes értékű partizánokká válhatnak.

Mégis, a mezőgazdasági munkákat jobb a parasztok erejéből végrehajtani, mivel a munkájuk bizonyos ismereteket és képességeket igényel, és jóval termékenyebb, mint a partizánok munkája. Természetesen nem szabad nem figyelembe venni a partizánok lelkesedését. Amikor a viszonyok még jobban megérnek, át lehet térni az egész termés megvásárlásához, amit a mezőgazdasági termés fajtájától függően vagy a mezőn lehet tárolni, vagy a partizánok raktárain. Miután felállításra kerülnek azok a szervek, amelyek a parasztok minden szükségességgel történő ellátásáért felelnek, a parasztok oda szolgáltatják be mezőgazdasági termékeiket, cserébe megkapják a nélkülözhetetlen használati tárgyakat. Ily módon, az adott szervezetek közvetítő feladatot vállalnak a parasztok és partizánok között. Miután jobbá válnak a körülmények át lehet térni az adók bevezetésére. Ezeknek minimális kell terhelniük, főleg a kistermelők számára. Nagy figyelmet kell szánni a parasztok osztálya és a partizánok közötti kölcsönös kapcsolatokra, amely elsősorban ennek az osztálynak a szülötte.

Egyes esetekben az adót pénzben lehet begyűjteni, más esetekben - a termés egy részeként, ami a hadsereg ellátására megy. Mivel a hús - az ételmezés egyik legfontosabb terméke, meg kell szervezni ennek begyűjtését és tárolását. Megtörténhet, hogy a partizánoknak nincs megbízható zónájuk, amelyben biztosíthatnák a maguk számára a különböző élelmiszer-termékeket: húst, tojást, szalonnát, tejet. Akkor meg kell szervezni a farmokat, amelyeken parasztok dolgoznak, és első látásra nincs semmilyen kapcsolatuk a partizánokkal. Ezekre a farmokra kell szállítani azokat a háziállatokat, amelyeket megvásárolják vagy elkobozzák a nagybirtokosoktól. A latifundiák zónáiban általában óriási mennyiségű háziállatot tartanak. Ez hentes bárd alá megy, a húst besózzák és úgy tárolják, hogy azt hosszú idő után is étkezésre lehessen használni.

Ez lehetőséget ad a bőrgyártásra, ami saját részről lehetőséget ad egy primitív bőripar felállítására, ami nyersanyagot biztosít a cipőgyártáshoz - ami a ruházati ellátmány egyik legfontosabb darabja.

A fő élelmiszer-termékek - bár ez sokban a zóna sajátosságaitól is függ - a következők: hús, só, bizonyos gyümölcsök, gyökerek és magvak. A fő termékek azok, amiket a parasztok termelnek. Ezek közé sorolhatjuk a malangát - Oriente (Kuba) tartomány hegyi területein, maisz (kukorica - a f.m.) - Mexikó hegyi területein, Közép-Amerikában és Peruban, burgonya - Peru, marhahús - olyan zónákban, mint például Argentína, magvak - egyéb helyeken. Mindeközben meg kell szervezni a bizonyos zsiradékokkal történő ellátást, legyen az állati vagy növényi eredetű, ami szükséges kiegészítő a fentebb megnevezett termékekhez.

Az ételmezés egyik legfontosabb terméke a só. Ha a közelben van tenger, vagy azt el lehet érni, azonnal fel kell építeni egy kicsiny, tengervíz lepárlására szolgáló berendezést. Ez biztosítja a só bizonyos mennyiségének kitermelését, ami szükséges a hadsereg rendszeres ellátásához és tartalékok felhalmozásához. Képzelnék el olyan mezőgazdasági területeket, amik nem minden termék előállításával foglalkoznak. Ha az ellenség blokád alá vesz egy ilyen zónát, a lakossága nem tud majd hosszabb ideig kitartani. Hogy meg lehessen előzni ezeket a nemkívánatos következményeket, a parasztoknak, de gyakorlatilag az egész lakosságnak is, végre kell hajtania a megelőző feladatokat. Az adott zóna lakóinak minimális élelmiszer tartalékokkal kell rendelkezniük, hogy legalább a küzdelem legnehezebb időszakát képesek legyenek átvészelni. Gyorsan kell pótolni a tartós élelmiszerek tartalékait, mint például, amilyenek a magok, amik hosszabb ideig tartó tárolásra is alkalmasak. Szinten az ilyen termékekhez tartozik a maisz, búza, rizs, stb. Ugyancsak ide sorolható a liszt, só, cukor, különböző fajtájú konzervek. Ezenkívül, időben végre kell hajtani a magtermékek vetését. Eljön egyszer az a pillanat, amikor az adott zónában tartózkodó csapatok számára meg lesz oldva az ételmezési gond. De akkor más másban fognak hiányt szenvedni, például szükség lesz a cipőgyártáshoz nélkülözhetetlen bőrre, a ruhákhoz szükséges vászonra, papírra, sajtóra vagy rotációs gépre egy tábori nyomda beindításához, tintára, stb.

Annak mértékében, ahogyan a partizánok által elfoglalt zóna egyre nagyobb lesz, és maga a partizán-szervezet is egyre tökéletesebbé válik, megnő az igény azokra a tárgyakra, amiket más területekről szállítanak. Hogy megfelelő mértékben ki lehessen elégíteni ezt az igényt, feltétlenül biztosítani kell a megfelelő ellátó rendszer működését. Ezt a parasztok barátságos magatartásával lehet elérni. Az ellátó rendszernek kétirányúnak kell lennie, azaz, át kell fognia mint a partizánfrontot, mint a városokat. Elkezdődve a partizánzónákban, az ellátó vonalak átvágnak az egész területen, és ezáltal biztosítják az anyagszállítást. Fokozatosan a parasztok hozzászoknak a veszélyekhez (kis csoportokban szinte csodákra képesek), és, nem téve ki magukat nagyobb kockázatnak, elhozzák, ha szükséges, a megfelelő anyagokat a szükséges, előre meghatározott helyekre. Ezek során a mozgást éjszaka lehet végrehajtani, felhasználva az ösvéreket vagy valamilyen más málhás állatokat, ha pedig engedi az adott zóna domborzata - gépkocsikkal. Ilyen úton nagyon jó ellátást lehet biztosítani. Megjegyzendő, hogy az ilyen ellátó rendszer olyan területekre jellemző, amik a partizánműködés közvetlen közelében találhatók.

Ezenkívül, olyan ellátó rendszert (ellátási útvonalakat) is szervezni kell, ami a távolabbi területekkel köti össze a zónát. Az embereknek, akik ezeken az ellátó vonalakon teljesítenek szolgálatot, pénzzel kell rendelkezniük, hogy meg tudják vásárolni az élelmiszert, vagy azokat a felszerelési tárgyakat, amiket lehetetlen megvásárolni a falvakban vagy vidéki városokban. Ennek a rendszernek a működését a partizánok iránt rokonszenvet érző lakosság tartja fenn anyagilag, aminek kapcsán illegális csekket vagy elismervényeket kel kibocsátani. A pénzügyekkel foglalkozó személyeket szigorú ellenőrzés alatt kell tartani. A lehető legszigorúbban kell lesújtani azokra, akik megfedkeznek hatalmas erkölcsi felelősségükről, ami nélkülözhetetlen ilyen esetekben. A vásárlásért lehet készpénzzel vagy úgynevezett „remény elismervényeivel” fizetni, ha a partizánok, elindulva főbb bázisukról, új területekre mennek. Amint odakerülnek, a partizánok a helyi kereskedőktől szerzik be a szükséges árut. A kivezetéseket itt is vagy készpénzzel, vagy elismervények átadásával kell végrehajtani. Minden maguknak a kereskedőknek a készségén, és a partizánok rendelkezésére álló tőkén múlik.

Mindezek az ellátó-vonalakon, amik vidéki területeken át vezetnek, szükséges egy sor ház, végállomás vagy út-menti teherszállítási pont, ahol el lehet rejtőzni nappal, hogy folytatni lehessen az utat éjszaka. Ezekről a házakról csak olyan emberek tudhatnak, akik közvetlenül az ellátásért felelnek, a szállítási útvonalakról pedig mindössze a lakosok egy szűk körének kell tudnia, amely a partizán szervezet nagy bizalmát élvezi.

A terhek szállítását az esetek többségében ösvérekkel oldják meg. Az ösvér hatalmas erővel rendelkezik, nem ismeri a fáradságot és még a zóna legnehezebben járható ösvényein is képes közlekedni, miközben több, mint száz kilót cipel magán, és több napot képes megtenni egyszerre. Ha pedig még azt is figyelembe vesszük, hogy az ösvér nem válogatós étkezés terén, el kell, hogy ismerjük, hogy nélkülözhetetlen málhás állat. Az ösvéreket megfelelőképpen kell patkolni, a vezetőiknek pedig olyan embereknek kell lenniük, akik jól ismerik ezeket az állatokat, és gondoskodnak alapos ellátásukról. Az állatok nagy ménesei nagy hasznot hozhatnak a partizánoknak.

De, függetlenül az ösvér rendkívüli teherbírásától és igénytelenségétől, a nehezen járható terepszakaszokon a partizánoknak néha le kell málháznuk őket. Hogy ezt el lehessen kerülni, külön csoportokat kell létrehozni, amelyek utat vágnának ezeknek az állatoknak.

Szóval, ha mindezek a feltételek be lesznek tartva, ha biztosítva lesz a megfelelő szervezés és a Felkelő hadsereg baráti kapcsolatot tart fenn a parasztokkal, akkor a partizánok jól működő ellátásra számíthatnak.

2. A polgári adminisztráció szervezése

A kérdés rendkívüli jelentőséggel bír a felkelő mozgalom mindkét frontjának esetében - akár a külsőt vesszük, akár a belső frontot. Természetesen ezek funkciói és jelentősége különbözik, de mindeközben a célok, amiket követnek, teljesen megegyeznek.

Például, mint a belső, mint a külső fronton végrehajtásra kerül az adók beszedése, de a külső viszonyok közben különböznek; ugyan ez elmondható a propagandáról és az ellátásról. Először írjuk le a belső front tevékenységét.

A „belső front” kifejezés alatt azt a területet értjük, amit a felszabadító erők többé-kevésbé ellenőrzésük alatt tartanak. E alá a fogalom alá esik továbbá az a terület is, ami kedvező a partizán erők harci tevékenységének, mert ellenkező esetben a partizánmozgalom mindössze a tevékenysége kiterjesztésére fog törekedni. Képes lesz egyre újabb és újabb területeket bevonni a küzdelembe, de képtelen lesz ezeken a területeken stabilizálni helyzetét, mivel az egész zónát továbbra is az ellenség ellenőrzi.

A belső fronton felállításra kerül egy sor adminisztratív szerv, ami biztosítja a front normális tevékenységét. Megjegyzendő, hogy általában a propaganda kérdéseivel maga a hadsereg foglalkozik, de ezt önállóan is lehet folytatni, természetesen, de nem zárva ki a hadsereg feletti gyakorolt ellenőrzését. Ez a kérdés rendkívül fontos, ezért külön foglalkozunk vele.

A polgári lakosság körében végrehajtott munka magába foglalja az adók beszedését, és a partizánok parasztokkal és munkásokkal fenntartott kapcsolat egyéb formáit, ha persze vannak utóbbi kategóriába tartozó emberek a területen. Ez az erre a célra kijelölt hivatal dolga.

Mint ahogyan azt már az előző fejezetben már mondtuk, az adók formája különböző lehet: közvetlen és közvetett adók, önkéntes támogatás és elkobzások. Mindez rendkívül fontos szerepet tölt be a partizánhadsereg ellátásában.

Saját tevékenységükkel a partizánok nem juttathatják a helyi zóna lakosságát a gazdasági hanyatlás szélsőséges állapotáig. Bár az is igaz, hogy közvetve ők is vétések lesznek ebben, ha az adott terület és zóna az ellenséges blokády gyűrűjébe kerül. Ezt az állapotot az ellenséges propaganda rendszeresen ki is használja. Ebből az okból kifolyólag senkinek sem szabad okot adni a nyílt konfliktusra. Nem szabad, például, olyan rendeleteket hozni, ami megtiltana a felszabadított zóna parasztjainak, hogy termékeiket az adott zónán kívül adják el. Kivételt képezhetnek az egyedülálló, az ideiglenes környező viszonyok által előállt esetek, és ezekről fel kell világosítani a parasztokat. Mielőtt a partizánhadsereg valamilyen tevékenységet vagy akciót hajt végre, ezek céljait az állandóan működő propaganda-osztály magyarázza el. Az adott osztályok munkatársai állandó, szoros kapcsolatot építenek ki a parasztokkal, akiknek gyermekei, apái, testvérei vagy más rokonai a Felkelő hadsereg soraiban szolgálnak, és ezért úgy tekintenek rá, mint saját hadseregükre.

Miután tudatosult a parasztokkal fenntartott kapcsolat jelentősége, olyan szervezeteket kell létrehozni, amelyek megszilárdítanak ezeket a viszonyokat, amik nem csak a felszabadított területen működnének, hanem kapcsolatot tartanának fenn a környező területekkel. Az ilyen szervezetek lehetővé teszik a környező területekre történő beszivárgást, és ezáltal a partizán-front kiszélesítéséhez vezetnek. Ezeken a területeken a parasztok elvetik az igazság magvait, propagálják majd ezt minden létező módon, mesélnek majd a zóna életéről, arról, hogy mit hajtanak ott végre a kistelkű parasztok érdekeinek védelmében, a partizánok magas harci és erkölcsi tekintélyéről - röviden szólva, megteremtik azt a hangulatot, ami kedvező lesz a Felkelő hadsereg számára.

Saját részükről, a parasztokkal folytatott munkáért felelős szerveknek, ki kell építeniük az állandó kapcsolatrendszer, amely lehetőséget ad a partizán hadseregnek a betakarítási munkák megfelelő végrehajtására és, ha a szükség úgy kívánja, hogy el lehessen adni a termékeket az ellenséges területeken, felhasználva a többé vagy kevésbé lojális parasztok segítségét, vagy a partizánokkal többé-kevésbé szimpatizáló közvetítőket, mivel azonkívül, hogy szimpátiát

éreznek a forradalom ügye iránt, szakmailag őket elsősorban a haszon érdekli, és ennek érdekében bármilyen veszélyt vállalnak.

Az ellátásról beszélve, mi már rámutattam, hogy mennyire fontos az útépítő szolgálat működése. Amikor a partizáncsoport elér fejlődése bizonyos szintjére, és már többé-kevésbé stabil bázisokkal fog rendelkezni, amelyeken meg tud pihenni, egy sor utat kell majd vágni, kezdve a málhás állatok ösvényeivel, és normális gépkocsi utakkal végezve. Közben a Felkelő hadsereg szervezési készségéből, és az ellenséges csapatok támadó készségéből kell kiindulni, amely lerombolhatja ezeket az utakat, vagy, felhasználva ezeket, komolyabb nehézségek nélkül eljuthat a partizán táborokhoz.

Az ilyen utak általános rendeltetése - biztosítani az ellátást olyan helyeken, ahol ezt a feladatot nem lehet másképpen megoldani. Ezeket csak akkor hozzák létre, amikor biztosak vagyunk abban, hogy meg tudjuk tartani állásainkat egy ellenséges támadás esetén. Kivételt képeznek azok az utak, amik megkönnyítik a kapcsolattartást. Bár ezek nem annyira életbevágóan fontosak, de egyben nem is veszélyes építésük.

Ezenkívül, ki lehet építeni a kapcsolattartás egyéb formáit. Az egyik ilyen, minden bizonnyal nagyon fontos megoldásnak, a telefonhálózatot tartjuk, amit könnyen ki lehet építeni a hegyekben, oszlopok helyett a fák magason lévő törzseit használva tartó szerkezetnek. Ez azzal az előnnyel is együtt jár, hogy az ilyen módon kiépített vezetékeket az ellenség légi felderítése nem veheti észre. Ezenkívül, telefont vonalakat kell fektetni azokba a zónákba, amik az ellenséges csapatok számára nehezen elérhetők.

A partizánhadsereg egyik életbevágóan fontos, a felszabadított területeken működő szervének az „auditoriumot” kell tekintenünk, azaz a legfőbb bírói és adminisztratív testületet, amely gondoskodik a forradalmi igazságszolgáltatás betartásáról. Ezt olyan embernek kell vezetnie, aki ismeri az ország törvényeit, ha lehetőség van rá - ismeri a zóna lakóinak életét, szükségleteit, aki képes előkészíteni egy sor dekrétumot és rendelkezést abból a célból, hogy a zónában a forradalmi rend és igazságosság érvényesüljön. Íme egy példa saját tapasztalatainkból, a kubai háború tapasztalataiból. Mi megalkottunk egy büntető törvénykönyvet, egy polgári törvénykönyvet, elfogadtunk egy sor rendeletet a parasztok ellátásáról, és végrehajtottuk az agrár-reformot. Később elfogadtunk egy törvényt azoknak az embereknek a megbüntetéséről, akik beleegyezésüket adták arra, hogy indulnak a választásokon, amik pár nappal később végre lettek hajtva az egész országban, és ezenkívül - elfogadtuk a Sierra-Maestra területén végrehajtandó agrár-reformról szóló törvényt.

Ezenkívül, az „auditorium” foglalkozik egy, vagy több partizáncsoport (oszlop) minden könyvelésével, a pénzügyekkel, néha beleavatkozva az ellátás kérdéseibe.

Az általunk elmondottak - mindössze egy jókívánság, ami a konkrét terület tapasztalataira épül, az összes földrajzi és történelmi sajátosságával egyetemben. Tanácsainkat követve, mindig figyelembe kell venni az adott terület földrajzi, történelmi és társadalmi sajátosságait.

Az „auditoriumon” kívül, mindenképpen meg kell szervezni az adott zóna egészségügyi szolgálatát, többek között, különböző kórházakat, rendelőket, ambulanciákat kell felállítani, hogy biztosítani lehessen a helyi lakosság széleskörű egészségügyi ellátását. Az adott területen elért sikerek elsősorban a partizán háború adott időszakában elért harci sikerek befolyásolják. A kórházak, mint ahogyan az egész polgári egészségügyi szolgálat általában, úgy működhetnek, hogy állandó kapcsolatban vannak a Felkelő hadsereggel. Ezeket az adott hadsereg tisztjei és harcosai vezetik, és akik előtt két feladat áll: gyógyítani a lakosságot, és népszerűsíteni a betegségek megelőzését szolgáló intézkedéseket. Megjegyzendő, hogy a betegségek elleni küzdelem problémáinak megoldása jelentősen felgyorsul, ha megfelelő következtetéseket vonunk le abból, hogy a helyi lakosság nem tartja be a személyi higiénia alapvető követelményeit, és ez még jobban ront helyzetén. Az adók begyűjtése, mint már mondtam, szintén az „auditorium” feladata.

Nagy jelentőséggel bírnak a különböző boltok és raktárak. Amikor a partizánok elérnek valami helyre, ahol kezdetét veszi a csoport röghöz kötött élete, létre kell hozni a raktárakat. Ezekben feltétlenül gondoskodni kell az árú tárolásáról és a megfelelő elosztás ellenőrzéséről. Az utóbbi az egyetlen formája annak, hogy elejét vegyük a visszaéléseknek.

Ha a külső front funkcióiról beszélünk, akkor meg kell jegyeznünk, hogy ezek különböznek mint mennyiségükben, mint pedig minőségükben. Például, ebben az esetben a propaganda össznemzeti szinten folyik. Fő feladata - mesélni a tömegeknek a partizánok győzelmeiről, felhívni a parasztokat és munkásokat a hatásos küzdelemre, elmagyarázni a tömegeknek az elért győzelmek jelentőségét. Az adó beszedés kizárólag illegális módon folyik, a biztonsági szabályok teljes körű figyelembevételével; közben nem lehet semmifajta kapcsolat az adót begyűjtő személy, és a partizáncsoport pénzügyeivel megbízott embere között. A munka végrehajtásához az egész területet zónákra kell osztani, amelyek összessége egységet alkot (zónák, tartományok, szövetségi államok, városok, falvak).

Minden egyes ilyen zónában rendelkezni kell pénzügyi bizottságokkal, amelyek felügyelnék a értékáramlást, amit az adóbegyűjtés révén sikerült biztosítani. Ezek lehetnek csekkok, közvetlen felajánlások, a partizánharc fejlődésének fejlettebb stádiumán pedig az általánosságban vett adóbegyűjtést kell alkalmazni, azaz készpénzben, mivel akkor a vállalkozók kénytelenek figyelembe venni a Felkelő hadsereg erejét.

Az ellátásnak alkalmazkodnia kell a partizáncsoportok szükségleteihez, és bizonyos szisztémát kell követnie. Más szóval, a legnagyobb elterjedésnek örvendő termékeket a közvetlen közelben kell beszerezni, a legritkábbakat pedig - a nagyobb központokban. Hogy ez a rendszer minél hosszabb ideig működőképes legyen, a létezéséről mindössze egy szűk körnek szabad tudnia.

A külső fronton a polgári adminisztráció szervezi a szabotázs-akciókat, előzőleg egyeztetve a kérdést a központi parancsnoksággal. Különleges esetekben, amiket aprólékosan meg kell vizsgálni, alkalmazzák a különböző személyek elleni merényleteket. Mi ezt általában nem helyeseljük, és csak abban az esetben nyúlunk hozzá, amikor olyan embert kell megsemmisíteni, aki híressé vált a nép ellen elkövetett bűncselekményeiről, és jelentős szerepe volt az üldözés (repressziók) végrehajtásában. A mi háborúunk tapasztalata rámutatott, hogy elkerülhető lett volna sok nagyszerű bajtársunk halála, akik az ellenség golyóitól pusztultak el, méghozzá jelentéktelen feladatok végrehajtása közben. Az elért eredményekért túlságosan is nagy árat fizettünk. A merényletekhez és terrorhoz nem szabad könnyelműen hozzáállni. Jóval hasznosabb munkát folytatni a lakosság körében, terjeszteni a forradalmi eszméket, növelve az emberek politikai öntudatát azzal, hogy egy bizonyos pillanatban, a fegyveres erőre támaszkodva, képesek legyenek felkelni és eldönteni a forradalom sorsát.

Ezért ki kell építeni a kapcsolatot a munkások és parasztok szervezeteivel, amelyek népszerűsítik a forradalom eszméit saját tagságuk körében. Ezekben a szervezetekben a munkások és parasztok megismerkedhetnek a Felkelő hadsereg kiadványaival, megtudhatják az igazságot az országban zajló eseményekről. Az igazszólás - a forradalmi propaganda egyik jellemző vonása. Így lehet fokozatosan meghódítani a tömegeket. Ennek legjobb képviselői felvételt nyernek a felkelő hadseregbe, vagy bevonják őket különböző felelősség-teljes feladatok ellátásába.

Ilyen a polgári adminisztráció rendszere a partizánok által ellenőrzött területen, és azon kívül, a nép harcának kibontakoztatásának idején. Ezt a sémát, természetesen, tökéletesíteni is lehet. Megismétlem, hogy az általam elmondottak a kubai forradalom tapasztalataira épül. A továbbiakban meg lehet változtatni, és jobbá lehet tenni az általunk javasolt bázis-tételeket.

3. A nők szerepéről

A nők nem kevésbé fontos feladatot töltenek be a forradalomban. Erre érdemes emlékezni, mivel a mi, gyarmatosító hagyományokkal rendelkező országainkban ezt a szerepet gyakran hajlamosak alábecsülni.

A nő részt vehet a legnehezebb munkákban, váll vállvetve harcolhat a férfiakkal, és, egyesek állításainak dacára, nem rontják a hadsereg morális állapotát jelenlétükkel.

A zord harci életben a nő - a partizán hű társa, aki megosztja vele a harci élet minden nehézségét, és egy bizonyos szintű otthonosságot visz ebbe. Nem vitás, hogy alulmarad a férfival szemben erőben, de nem kitartásban. A partizánnő különböző harci feladatokat teljesíthet, amikkel általában férfiakat szokás megbízni. A küzdelem bizonyos szakaszán, Kubában, a nők kimagasló szerepet játszottak.

Természetesen a partizán nők létszáma a csoportnál elenyésző. Amikor már sikerül konszolidálni a belső frontot, és amikor már nincs szükség a gyengébb harcosokra, a nőket meglehet bízni más feladatok ellátásával. Ezek között is, valószínűleg, a legfontosabb - a harcoló alakulatok közötti kapcsolat fenntartása, főleg azokkal, amik az ellenséges területen tevékenykednek. A terhek szállítása, a posta vagy pénzüsszegek továbbítása, a kisebb, de óriási jelentőséggel bíró csomagok kézbesítése - mindezt a nőkre lehet bízni, akik a partizánhadseregen belül abszolút bizalmat élveznek. A nők szállíthatják vagy vihetik ezeket a tárgyakat, alkalmazva a különböző rejtett szállítási formákat. Tulajdonképpen arról van szó, hogy bármennyire is kegyetlen a megtorlás, bármilyen szigorúan is hajtják végre a motozást, a nőkkel szemben mindig előzékenyebben bánnak, mint egy férfival, ezért eljuttathatja a rendeltetési helyre a jelentést, vagy sikeresen véghezvihet valami más, nem kevésbé fontos feladatot.

Ha egyszerű futárként működik, jelentéseket továbbít szóban vagy írásban, a nő mindig kevesebb kockázattal hajtja végre a feladatot, mint egy férfi. Az ellenséges katona tudva arról, hogy a partizánok mindig váratlanul bukkannak fel, a tőlük való félelmükben kegyetlenül bánnak minden ismeretlennel, mivel eleve partizánnak tartják. A nők pedig jóval kisebb gyanút váltanak ki belőlük.

A nők tartják fenn a kapcsolatot az önálló partizáncsoportok között. Különleges, szoknya alá felkötött övekben, jelentéseket továbbítanak a csoportok főhadiszállására, a partizánzónán kívülre, sőt, ha a helyzet azt megkívánja - akár más országokba is. Ugyan ilyen övekben szállítják a lőszert és más, hasonló tárgyakat.

De ebben az időszakban is foglalkozhatnak a nők olyan dolgokkal, amikkel a békeidőben foglalkoztak. Egy harcosnak, aki nagyon nehéz partizán-életvitelt folytat, mindig jól esik a finoman elkészített étel (a háború során az egyik legnagyobb kín, az ízetlen, hideg és teljesen élvezhetetlen étel). Egy női szakács mindig finomabban főz. A nők nagy élvezettel hajtának végre különböző háztartási munkákat. Ezenkívül azt figyelembe kell venni, hogy az ilyen munkákkal a partizánok lekicsinylően bánnak, és igyekeznek ezeken minél hamarabb túllenni, hogy visszatérhessenek a közvetlen, harci feladatokhoz.

A nő előtt álló óriási feladat, - tanítani az adott zóna parasztjait és partizánjait, illetve elmagyarázni a forradalmi elmélet kérdéseit. Ami az iskolákat illeti, ezek felállításáért eleve a polgári adminisztráció felel, és ezt is legfőképpen nőknek kell végrehajtaniuk, akik nagy dolgokra mozgósíthatják a tanulókat, mivel a legnagyobb tekintélynek örvendenek körükben.

A partizánmozgalom további fejlődése során, és a hátszág megerősödése után, a nők társadalmi munkát folytathatnak, ezenkívül feltárhatja az adott terület gazdasági és társadalmi hiányosságait, majd segíthet ezek megoldásában.

Fontos szerepet játszanak a nők az egészségügyi szolgálatban. Egy nőre - legyen az ápolónő vagy orvos, jellemző a puhaság és lágyág, ami nagyon fontos azokban a pillanatokban, amikor a sebesültek annyira nagy szüksége van kényelemre, gondoskodásra, amikor elviselhetetlen fájdalmak gyötrik, amikor nem foghat fegyvert és ki van téve a körülötte ólálkodó veszélyeknek.

Miután felállításra kerülnek a kisebb partizán-üzemek, a nők szintén felajánlhatják szolgálataikat, főleg a hadi ruházat gyártásának terén, mivel a varrás - a latin-amerikai nők hagyományos elfoglaltsága. Még ha egy egyszerű varrógéppel és néhány szabásmintával is rendelkezik a nő, akkor is nagyon sokat tehet.

A nő azzal nyújt segítséget, hogy minden más polgári munkánál helyettesíti a férfiakat. Ezt akkor is rá kell bízni, amikor kevés a harcos, de ez ritkán esik meg a partizánok életében.

A partizáncsoportban tartózkodó nőknek és férfiaknak különleges képzésen kell részt venniük, ami megerősítené a hadsereg morálját. A partizán élet törvényeinek betartása mellett azoknak az embereknek, akik semmivel sem kompromitálták magukat, meg lehet engedni, hogy házasságot kössenek, ha már egyszer szeretik egymást.

4. Az egészségügyi ellátás

A partizán gyakorta kerül nehéz helyzetbe, amikor közvetlenül is megtapasztalja a kritikus körülményeket. Ez, többek között, azokra az esetekre vonatkozik, amikor megsebesül vagy megbetegszik. Ezért a partizáncsoportban az orvos szerepe rendkívül nagy. A partizánháború során az orvos nem csak a partizánok általános, széleskörű egészségügyi ellátásáról gondoskodik. Ha a szükség megköveteli - küzd az életük megmentéséért. Ha pedig a rendelkezésére álló eszközök nem bizonyulnak elegendőnek, ő erkölcsileg is támogatja a páciens jelenlétével, igyekezve amennyire csak lehetséges enyhíteni annak fájdalmait. Addig nem hagyja el a sebesültet, míg az talpra nem áll.

A katonai kórházakban folytatott munka szervezettsége egyenes arányban van a partizáncsoport fejlettségi szintjével. Ettől függően a katonai kórházak szervezésének három típusát különböztetjük meg.

A partizán mozgalom első fázisában meglehetősen elterjedtnek nevezhetők a katonai tábori kórházak. Ebben az időszakban az orvos, már ha van ilyen, társaival egyenlő jogokkal vesz részt a csoport életében. Tulajdonképpen, ő még egy harcos, aki nem ritkán ugyan azokat a feladatokat hajtja végre, mint a többi partizán. Mint minden partizán, ő is részt vesz a rohamokban. Ezzel párhuzamosan végrehajtja az igen nehéz, és gyakran reménytelen munkát - megpróbálja megmenteni a sebesült harcos életét, még akkor is, amikor híján van minden szükséges felszerelésnek. Ebben az időszakban az orvos messze nem a legutolsó helyen áll a partizánhadseregben belül.

Szeretném kihangsúlyozni az orvos partizáncsoportnál tartózkodásának morális jelentőségét. A harcosok gyakran igazi szentatyát látnak benne, aki igazi megváltást jelent számukra. A szenvedő emberre egy egyszerű aszpirin tabletta, amit olyan ember baráti keze nyújt, aki megérti és osztja szenvedését, még nagyobb hatással van, mint rendes körülmények között. Az orvosnak, aki részt vesz a háború kezdeti időszakában, olyan embernek kell lennie, aki hű a forradalmi eszmékhez, mivel az ő „prédikációit” a partizánok könnyebben emésztik meg.

A partizánháború normális fejlődése során bekövetkezik egy másik időszak, amit „félnomádnak” nevezhetünk. Ebben az időszakban már vannak táborok és állomás-helyek, ahol a partizánok pihenhetnek, ráadásul ott vannak a megbízható barátok házai, ahol különböző holmikát tárolhatnak, sőt, otthagyhathják a sebesülteket. Ebben az időszakban kivehető egy egyre jobban felerősödő hajlandóság és lehetőség arra, hogy áttérjenek a letelepedett életmódra. Most már kevésbé nehéz feladatok várnak az orvosra. Most már a hátizsákjában megtalálható a munkához oly nélkülözhetetlen, sebészeti szerszámokat tartalmazó láda, más kisegítő eszközök és felszerelés, amit valamely baráti család otthonában lehet megőrzésre hagyni. Minderre akkor lesz szüksége az orvosnak, amikor műtétet kell végrehajtania, nyugodtabb körülmények között. A sebesültek és betegek ellátását a parasztokra lehet bízni, akik szívesen foglalkoznak ezzel. A félig nomád állapot lehetőséget ad a gyógyszerek nagyobb felhalmozására, amit az erre a

feladatra megfelelő helyeken lehet tárolni. Ezekkel a gyógyszerekkel a lehető legóvatosabban kell bánni. Ha mindez egy teljesen megközelíthetetlen terepen történik, fel lehet állítani az állandó és ideiglenes tábori kórházakat a parasztházakban. A harmadik időszakban, amikor egész területek szabadulnak fel az ellenséges csapatoktól, létre lehet hozni egy kórház-hálózatot.

Saját tökéletesebb formájában, az adott körülmények között, ez a rendszer három lépcsőre bontható. Így, például, a frontvonalon szükség van egy orvos-harcosra, mindenki kedvére aki közvetlenül részt vesz a harcokban. Ebben az esetben egyáltalán nem szükséges, hogy magasan képzett szakértő legyen az illető. A front-vonalon elsősorban enyhíteni kell a sebesült vagy beteg kénjait, biztosítani kell az elsősegélyt. Az igazi gyógykezelés majd a hátszágban található kórházakban kezdődik. A front-vonalon megengedhetetlen, hogy egy tapasztalt sebész kockáztassa az életét.

Ha a környező viszonyok engedik, a szanitécek hordágyra teszik a sebesültet, és elviszik a kötőhelyre. Ha nincsenek szanitécek, akkor ezt a munkát a partizán bajtársai hajtják végre. Az egyenletlen terepen óvatosan és körültekintően kell szállítani a sebesülteket, és a partizán számára ez nem mindig egyszerű feladat. Közben nem lehet nem figyelembe venni azt a körülményt, hogy ennek végrehajtására több harcost kell elszakítani fő feladatuktól.

A terepviszonyoktól függően a sebesültet különböző módon lehet szállítani. Megjegyzendő, hogy a partizánküzdelem számára előnyösebb erdős-hegyes terepen a legkényelmesebb egyenként közlekedni. Ilyen haladási formációnál az általunk leginkább javasolt sebesültszállítási módozatnál a sérültet egy hosszú rúd segítségével szállítjuk, amit hordágnak alakítunk át. A rúdra ráerősítjük a függőágyat, amelyben a sebesült tartózkodik.

Ezt az improvizált hordágyat két partizán viszi - egy elől, egy pedig hátul, ha pedig elfáradnak, a hordágyat átadhatják más bajtársaknak.

A kötő helyről a sebesült - az egészségügyi kartonjával együtt - a katonai kórházba kerül, ahol a sebészeknek és más szakértőknek kell tartózkodniuk. Ebben a kórházban hajtják végre a sebesültön a bonyolultabb műtéteket, ha az orvosok úgy döntenek, hogy ez nélkülözhetetlen az élete megmentésének, vagy egészségmegóvásának érdekében. Ez a tábori kórház a partizánhadsereg második lépcsőjében található.

A harmadik lépcső zónájában, a felszabadított területeken, felállításra kerülnek a jól felszerelt állandó kórházak és klinikák, amik a betegségek okaival és sajátosságaival foglalkoznak, amik veszélyeztethetik a helyi lakosságot. Ezek a kórházak, megfelelnek a partizánok letelepedett életmódjának, nem csak a gyógykezelésről gondoskodó intézmények, de az adott területen, a polgári lakossággal fenntartott teljes értékű kapcsolatra támaszkodva, végrehajtják a különböző egészségügyi és higiéniai programokat. Ajánlott különböző szakklinikák felállítása, ahol minden beteg megfigyelését végre lehet hajtani.

A polgári adminisztráció lehetőségeitől függően, a harmadik lépcső kórházai rendelkezhetnek olyan orvosi berendezésekkel, ami lehetővé teszi a pontos diagnózis felállítását, például rendelkezhet különböző laboratóriumokkal és röntgen-szobákkal.

Az orvosnak vannak segítői. Ezek többségükben fiatal emberek, akik hivatást éreznek az orvosi szakma iránt, rendelkeznek a megfelelő egészségügyi ismeretekkel, és megvan náluk a szükséges fizikai erőnlét. Nekik nincs fegyverük, mivel erre nincs szüksége az egészségügyi dolgozóknak, továbbá azért sem, mert a fegyver mindig hiánycikk. Ezekre a segítőkre lehet bízni a gyógyszerek tárolását és kiadását, a hordágyak és függőágyak szállítását, és ugyancsak ők nyújtanak elsősegélyt a sebesülteknek harc közben.

A szükséges orvosságokat be lehet szerezni, ha megvan a megfelelő kapcsolat azokkal az egészségügyi szolgálatokkal, amik az ellenség hátszágában tevékenykednek, sőt, egyes esetekben ezeket a Nemzetközi Vörös Kereszt is szállíthatja. Viszont erre a lehetőségre nem szabad túlfőleg az első időszakában.

A nehezebb eseteknél különleges, speciális csoportokat kell szervezni, amelyek gondoskodnak a szükséges gyógyszerek gyors szállításáról, és ellátják ezekkel a kötöző-helyeket és kórházakat. Ezenkívül, fenn kell tartani a kapcsolatot a környező területek orvosaival, akik fogadhatnak a sebesülteket, ha a partizáncsoport nem rendelkezik az ellátásukhoz szükséges megfelelő eszközökkel.

A háború eme szakaszán az orvos tevékenysége többértű is lehet. A háború kezdetén az orvos közvetlenül is részt vesz a harcokban. Ahogyan a partizánmozgalom egyre jobban kibontakozik, és felállításra kerül egy sor kiegészítő egészségügyi szerv, az orvos visszatér közvetlen munkája ellátásához. Óriási segítséget jelentenek a partizánhadsereg számára az általános sebészek. Nagyon jó, ha a csapatban van aneszteziológus, mivel szinte minden műtétet gáz-érzéstelenítéssel kell végrehajtani, largaktil felhasználásával, vagy nátriumpentotal érzéstelenítéssel, ami jóval egyszerűbb, mint az előző. Az általános sebészekon kívül ortopéd orvosokra is szükség van, mivel a háború során a partizánoknak lehet töréseik, amik baleset vagy sebesülés következtében keletkezhetnek.

Ami a terapeutát illeti, ő a fő tevékenységi területén leginkább a parasztokkal áll kapcsolatban, mivel az esetek többségében nem nehéz megállapítani a partizánok betegségeit, és ezt bármely orvos megteheti. Sokkal nehezebb kezelni azokat a betegségeket, amiket az elégtelen táplálkozás vált ki.

A továbbiakban, ha már megvannak a jól felszerelt kórházak, laboránsokat is lehet alkalmazni. Ez lehetőséget adna a munkák jóval teljesebb végrehajtására. Meg kell hívni az összes, szükséges szaktudással rendelkező orvost, hogy végezhesék munkájukat. Nem elképzelhetetlen feltételezni, hogy nem mondanak nemet, és biztosítják a partizánoknak a szükséges orvosi ellátást. A partizánhadseregnek különböző egészségügyi szakmák dolgozóira van szüksége, főleg sebészekre és fogorvosokra. Ezért meg kell hívni a fogorvosokat, és meg kell kérni őket, hogy, amennyiben az lehetséges, minél egyszerűbb és könnyebb szerszámokat hozzanak magukkal, többek között a kisméretű, és könnyen szállítható fogfűrőgépeket, amik nélkülözhetetlenek a munkájuk szempontjából.

5. Szabotázs

A szabotázs - rendkívül értékes fegyver azon népek kezében, amelyek partizánharcot vívnak. A szabotázs szervezése - ez a partizánok tevékenységének illegális polgári aspektusa, mivel ezt csak a partizán forradalmi hadsereg által felszabadított területeken kívül hajtandó végre. Ezt közvetlenül a partizán vezérkar szervezi és hajtja végre, amely kijelöli a vállalatokat, kommunikációs vonalakat, és más objektumokat, amelyeken elsősorban kell végrehajtani a szabotázs-akciókat.

A szabotázsnek semmi köze a terrorhoz. Ugyan így, teljesen különböző dolgoknak tartjuk a tömeg-terrort és a személyes (individuális) terrort. A tömeg-terror módszereit nem helyeseljük, mivel úgy tartjuk, hogy ez nem hozza meg a kívánt eredményeket: az ilyen módszerek eltaszíthatják a népet a forradalmi mozgalomtól, és maga után vonhatja a harcosok jóvátehetetlen pusztulását. Az individuális terror kivételes esetekben megengedett. Ehhez akkor nyúlnak hozzá, amikor likvidálni kell a fennálló diktatórikus rezsim valamely főkolomposát. Nem szabad kockáztatni a tapasztalt, bátor és elszánt emberek életét, megbízva őket valamely jelentéktelen személy likvidálásával. Ez csak a forradalmi elemek megsemmisítéséhez, és a megtorló akciók egyre nagyobb növekedéséhez fog vezetni.

A szabotázs két fajtáját különböztethetjük meg: a szabotázs, amit össznemzeti szinten hajtunk végre bizonyos objektumokon, és a harci cselekmények zónájában végrehajtott szabotázs.

A össznemzeti mértékkel mért szabotázs elsősorban a kommunikációs útvonalak rombolására irányul. Ezt különböző módon lehet elérni. Mellesleg megjegyzem, hogy minden

kommunikációs vonal sérülékeny. Például, a telefon és távíró vezetékek oszlopait könnyen át lehet fűrészelni éjszaka, amikor nem őrzik őket; ezután könnyed lökással kidöntik az egyik oszlopot, amely maga után húzza a többi. Ez óriási területen megszüntetheti a telefon- és távíró-kapcsolatot.

Hasonló módon lehet rombolni a hidakat, felrobbantva őket dinamittal, ha pedig ilyen nincs, akkor, például, a fémszerkezetű hidakat lángvágóval lehet lerombolni. Lángvágó segítségével bevágják a hidak szelvényeinek középső részét, majd függőhíd szerkezetét tartó magas-pillérek alját. Ezután a műveletet megismétlik a híd másik végében. Ezután a híd összedől és romhalmazzá válik. Ez a vasszerkezetű függőhidak megsemmisítésének legjobb módja, ha nincs dinamit. Ugyancsak le kell rombolni a vasútvonalakat, különböző úthálózatokat, csővezetéseket, szennyvízelvezető csővezetéseket. Néha, a partizáncsoport lehetőségeitől függően, fel szokták robbantani a vasúti szerelvényeket.

Ezenkívül, egy bizonyos pillanatban meg szokás semmisíteni az adott területen található jelentős, életbe vágóan fontos ipari létesítményeit, amihez megfelelő eszközökre van szükség. Ezekben az esetekben figyelembe kell venni, hogy a végrehajtásra váró feladat mennyire befolyásolja a probléma egészét, mivel nem szabad komolyabb ok nélkül megsemmisíteni azt a forrást, ami az emberek foglalkoztatásáról gondoskodik. Ennek következményei csak a tömeges munkanélküliség és éhség lesz. A gyárat, amelyek a hatalmon lévő rezsim legelszántabb támogatóinak tulajdonában vannak, úgy kell megsemmisíteni, hogy előtte felvilágosítsuk a munkásokat a végrehajtott akció jelentőségéről. Nem szabad megsemmisíteni az üzemeket abban az esetben, amikor ez komoly szociális következményekhez vezethet.

Még egyszer ki szeretnénk hangsúlyozni, hogy a szabotázs-akciók végrehajtása során különleges figyelmet kell szentelni a híradás eszközeire és szállítási útvonalakra, amik az erősen szabdalt terepen az ellenséges haderő hathatós eszközei, a felkelők ellen vívott harcukban. Ezért mindig tudni kell erről, és robbantani kell a vasúti hidakat, le kell rombolni a kirakodást biztosító berendezéseket, meg kell szakítani az áramellátást, át kell vágni a telefonvonalakat, ki kell iktatni a vízellátó hálózatot - röviden szólva, fel kell borítani a települések normális életét.

A hadművelleti területeken a szabotázszt ugyan ilyen módon kell végrehajtani, de még nagyobb bátorsággal, szorgalommal és következetességgel.

Ezekben az esetekben nagyon nagy segítséget jelentenek a partizánhadserg „repülő járőrei”, akik beszivárognak az adott területekre és segítséget nyújtanak a polgári szervezetek tagjainak a feladatok végrehajtásában. A hadművelleti zónákban a szabotázs, ezenkívül, a kommunikációs vonalak rombolására irányul, de jóval intenzívebben kerül végrehajtásra. Ezenkívül, meg kell semmisíteni a gyárat, üzemeket és vállalatokat, amelyek hadianyagokat gyártanak, amire az ellenségnek nagy szüksége van, hogy harcot folytathasson a népi erők ellen.

Ki kell hangsúlyozni az áruk expropriációjának (elkobzásának - a f.m.) fontosságát, az ellenség ellátásának akadályozását. Ha a szükség úgy kívánja, félelemben kell tartani a nagyobb földbirtokosokat, akik másnak is megpróbálják eladni mezőgazdasági termékeiket; fel kell gyűjteni az úton elhaladó szállító eszközöket, és utána el kell ezekkel torlaszolni az utakat. Amikor az utakon hajtunk végre szabotázs-akciókat, főleg az útkereszteződésekben, közvetlenül az ellenséges csapatokban ajánlott kárt tenni, de közben mindig követni kell a következő szabályt: lecsapni, és visszavonulni. Különösebb szükség nélkül nem kell harcot kezdeményezni az ellenséggel: hiszen ez rámutat arra, hogy a szabotázs végrehajtásának területén olyan partizánerek tartózkodnak, amik készek vállalni a harcot. Ez arra ösztönzi majd az ellenséget, hogy nagyobb erőket vonjon össze a harc színhelyére, és, ezenkívül, gondosabban és óvatosabban fogják végrehajtani a csapatmozgásokat, vagy egyszerűen teljesen lemondanak erről.

Így, folyamatosan, meg lesz bénítva a partizán csoportok tevékenységi övezetében a települések normális élete.

6. A hadiipar

A hadiipar, a partizánhadsereg keretein belül, mint a partizánmozgalom meglehetősen nagymértékű fejlődésének terméke jön létre, és, ezenkívül, arra enged következtetni, hogy a partizáncsoport kedvező földrajzi viszonyok között tevékenykedik.

Amikor megjelennek a felszabadított zónák, miközben az ellátó központok továbbra is az ellenség szigorú ellenőrzése alatt maradnak, szükséges különböző kisüzemek felállítása. Ezek közül a legfontosabb a suszter-műhely és a bőrkidolgozó kisüzem. Az erdős-hegyi terepen, ahol sok az éles kő és tövises növényzet, a partizáncsoport nem közlekedhet lábbeli nélkül. Ilyen körülmények között csak a helyi lakosok tudnak megelni lábbeli nélkül, de még ők sem minden esetben. A harcosoknak cipőt kell húzniuk. A suszter-műhelyek két típusa lehetséges. Az egyikben javítják a lábbelit, a másikban új, egyszerű bakancsokat gyártanak.

Ezeknek a műhelyeknek rendelkezniük kell a megfelelő szerszámokkal és felszereléssel, ami a cipőgyártáshoz szükséges. Ez a berendezés könnyen megtalálható a helyi kézműiparosoknál.

Nem kevésbé fontosak a bőrműves kisüzemek. Ezekben olyan tárgyakat fognak gyártani, mint, például, a tölténytáskák vagy hátizsákok, amiket mint viaszos vászonból, mint bőrből lehet gyártani, és bár ezek nem életbevágóan fontosak, mégis jelentősen hozzájárulnak a kényelemhez. Ezenkívül, a partizánokban megjelenik egy bizonyos elégedettség, mivel önmaguk is képesek gondoskodni a szükséges eszközök gyártásáról.

Nagy szerepet tölt be a partizáncsoportban a fegyverműhely. Ebben olyan munkákat lehet végrehajtani, mint amilyen a használhatatlanná vált szerkezetek nem túl bonyolult javítása, a puskák és más, a csoport rendelkezésére álló fegyverek javítása, és, ezenkívül, egyes saját gyártmányú fegyverek előállítás, vagy különböző típusú aknák gyártása.

Ha adottak a megfelelő körülmények, akkor egy ilyen műhelyben el lehet kezdeni a puskapor gyártását. Ha a felszabadított területen meg lehet szervezni a robbantó eszközök és robbanóanyagok gyártását, akkor ez nagyszerű eredményekhez fog vezetni. Ez nagyon fontos, mivel ezek az aknák gyártására mennek, melyek segítségével tönkre lehet tenni az ellenség úthálózatát.

Vannak más kisüzemek is, amik jelentős szerepet játszanak a partizánok életében. Ezek közé tartoznak, például, a kovács- és bádogos műhelyek. A kovásműhelyben készülnek az öszvérek szerelékének fém részei, és a patkók. A bádogos műhelyben különböző hasznos dolgok készülhetnek bádogból és ónból, amelyek közül a legfontosabbak a tányérok és legfőképp a kulacsok. A bádogos műhelyekkel párhuzamosan fel lehet állítani kisebb öntödétet. A megolvasztott fémből kézigránátok készülnek. Ha ezeket gyűjtőkkel látjuk el, akkor jelentős mértékben bővíthetik a partizáncsoportok fegyvertárát.

Célszerű egy javító-építő csoport felállítása, amely különböző funkciókat tölthet be. A katonák ezt „ellátó ütegnek” nevezik. Viszonylag gyorsan kielégítheti a partizánok különböző szükségleteit.

A kapcsolattartás és híradás szervezeti kérdéseivel egy bizonyos, külön evvel megbízott ember foglalkozik. A rendelkezésére fognak állni a propaganda és a külvilággal történő kapcsolattartáshoz szükséges eszközök, többek között a rádió, telefon, a kapcsolattartási útvonalak, és a polgári adminisztráció, amely nélkülözhetetlen a feladatok sikeres végrehajtásához. Emlékezni kell arra, hogy a hadműveletek során a partizánok bármikor ki vannak téve az ellenség támadásainak, és éppen ezért gyakran sok ember sorsa az időszerű kapcsolattartástól, hírtovábbítástól függ.

A hadsereg szükségleteinek pótlására létre kell hozni a dohányüzemeket, amelyek számára a nyersanyagot egyes területeken szerezzük be, és ahonnan utána a felszabadított területre szállítjuk, ahol aztán feldolgozásra kerül.

Nagyon fontos iparág a bőrfeldolgozó ipar. A bőrkidolgozó üzemeknek annyira egyszerűeknek kell lenniük, hogy ezeket bármilyen területen fel lehessen állítani, alkalmazkodva a helyi helyzethez, amibe éppen a partizáncsoport került. A bőrkidolgozás megköveteli a bizonyos cementből készült építményeket, és rengeteg sót igényel. Viszont ez az iparágazat nagy jelentőséggel bír, mivel nyersanyagot biztosít a cipőgyártáshoz. A felszabadított területeken sót lehet kifőzni tengervízből, még hozzá nagy mennyiségben. Ezért olyan tengermellékeket kell találnunk, ahol magas a só koncentráció, és, elpárologtatva a vizet, sót nyerünk a végén. A tenger a só legjobb forrása, de vannak mások is. Nem muszáj megtisztítani a sót a mellékanyagoktól, mivel ezt tisztítás nélkül is felhasználhatjuk, bár így lesz egy kisé kellemetlen mellékíze.

A legjobban tartósított hús a szárított hús. Amikor a hadsereg nehéz körülmények közé kerül, a hústartalékok sok emberéletet menthetnek meg. A sózott húst elég hosszú ideig lehet tárolni, például hordókban. A lehetőségeknek megfelelően más módszereket is lehet alkalmazni tárolására.

7. A propaganda

A forradalmi eszméket terjesztetni kell a nép tömegei között, felhasználva erre a propaganda különböző formáit. Ebből a célból nagy szervező munkát kell végrehajtani. A propagandának az ország egész területét kell átfognia. Ennek két típusa lehetséges. A propagandát a partizánzónán kívül kell végrehajtani, azaz össznemzeti méretekben, és, ezenkívül, a felszabadított területeken belül is. Ahhoz, hogy a propaganda pontosan és egységesen legyen végrehajtva, szükség van egy egyesített irányító szervre.

A felszabadított területen kívül a polgári szervezetek össznemzeti méretekben üzik a propagandát, újságok, rölapok és proklamációk formájában. A nagyobb újságok reflektálnak az ország életével kapcsolatos kérdésekre, és megfelelően informálják a közvéleményt a partizánok tevékenységéről, ennek során mindig is a leközölt anyagok hitelességének elvéből indulva ki. Ez idővel nagy hasznót hoz majd a népnek.

Az ilyen általános jellegű kiadványokon kívül másfajta újságokkal is rendelkezni kell, amelyeket a kérdések szűkebben vett skálájával foglalkoznak és a lakosság különböző rétegeit veszik célba. A parasztoknak szóló újságok híreket közölnek társaikról, akik a felszabadított zónákban tartózkodnak, mindazokról, akik már magukon megtapasztalták a forradalom áldásos eredményeit. Ugyancsak ezek az újságok adnak hangot a parasztok vágyainak. Ugyan ez vonatkozik a munkás újságra, mindössze avval a különbséggel, hogy ez utóbbinak nem mindig van lehetősége cikkeket publikálni az adott osztály küzdő tagjairól, mivel a partizánháború első szakaszában lehet, hogy nem is léteznek munkás szervezetek.

Feltétlenül el kell magyarázni a forradalmi mozgalom követeléseinek jelentőségét - mikor kell végrehajtani az általános sztrájkot, a felkelő erőknek nyújtandó segítségről, az egységes harcról, stb. Különböző másfajta újságokat is ki lehet adni, illetve, a már meglévőkhöz gyártani a rendkívüli számokat. Ezek lapjain elmagyarázzák azokat a feladatokat, amelyek az ország lakosságára várnak, akik bár nem a partizáncsoportok harcosai, de részt vesznek a szabotázsakciókban, a merényletekben, stb. Még mindig ugyan annak a szervezetnek a keretein belül nyomtatásra kerül egy különleges hírlap, ami az ellenség katonáit veszi célba. Elolvasva ezeket a lapokat, a katonák sok olyan dolgot ismernek meg, amiről korábban nem tudtak. Szintén itt kell megemlítenünk, hogy mennyire fontosak és hasznosak, a partizán mozgalom által kiadott proklamációk és napi hírösszefoglalók.

A legjobb eredményeket biztosítja az a propaganda, amit a partizánzóna területéről hajtunk végre. A célja - elmagyarázni a zóna lakóinak a felkelő mozgalom értelmét. Itt szintén nagy szüksége van olyan újságok nyomtatására, amik a parasztnak szólnak, nagy szüksége van a partizánhadcsereg sajtóorgánumára, proklamációkra, napi híresszefoglalókra, és, ezenkívül, rádióadásokra.

A rádió műsoraiban el kell magyarázni azokat a feladatokat, amik a felkelők előtt állnak, közölni kell a légoltalmi biztonsági szabályokat, meg kell nevezni az ellenséges erők tartózkodási helyét, pontosan megadva az adott helyszínek nevét.

Az össznemzeti szinten végrehajtott propaganda megköveteli a szokásos típusú újságok kiadását is. De ezekben közölhetők a legfrissebb és legpontosabb tények sokasága, a harci élet epizódjai, egyéb fontosabb hírek, amik érdekelhetik az olvasókat. A külföldről érkező hírek, a lehetőségekhez mérten, csak azokra a kommentárokat korlátozódnak, amik közvetlenül is érintik a felszabadító harcot.

De a leghatásosabb, a lakosság által a legjobban felfogható, érzéseikre és gondolkodásukra apelláló propagandának a verbális propagandát tartjuk, azaz - a rádió-propagandát. A rádió - rendkívül fontos eszköz. Azokban az időszakokban, amikor a felszabadító küzdelem kiterjedését szinte az egész terület és ország lakói magukon érezhetik, a lelkesítő, gyújtó szó még jobban kielemezi ezeket az érzéseket, eljuttatja minden egyes harcos szívébe. A rádió magyaráz, tanít, lelkesít, segít megkülönböztetni a barátokat és ellenségeket.

Viszont a rádiónak alá kell vetnie magát a népi propaganda fő vezérelvének - a közölt információnak hitelesnek kell lennie. A hazugság, bármennyire is szépen cseng, még mindig rosszabb, mint a legszerényebb igazság.

A rádió közli a friss híreket, amik a hadműveletek menetéről szólnak, a különböző ütközetekről, az emberek kivégzéseiről és, ezenkívül, oktatóanyagokat közöl, néha a forradalom vezetőinek beszédeit - egyszóval mindazt, amiből a polgári lakosság hasznos tanulságokat vonhat le a maga számára.

Véleményünk szerint, az újság neve, mivel a forradalmi mozgalom központi sajtóorgánuma, valami nagyot és egységbe tömörítőt kell, hogy jelképezzen; például, ez az egyik nemzeti hős neve is lehet, vagy valami hasonló. A vezércikkek mindig elmagyarázzák a partizánok fegyveres mozgalmának céljait, hazaszeretetre nevelik az embereket, növelik politikai aktivitásukat. Ebben az újságban olyan rubrikákat is kell vezetni, amik különleges érdeklődést váltanak ki az olvasóból.

8. A felderítés és információ

„Ismerd meg önmagad és ellenségedet, és száz csatát megnyersz egyetlen vereség nélkül”, - ez a kínai aforizma, ami felér egy jó bibliai parancsolattal, elég jól megfelel a partizánháború követelményeinek. Semmi sem tudja jobban elősegíteni a partizánok hadműveleteinek sikerét, mint a hiteles információ. Az utóbbit a helyi lakosság spontán módon közvetíti, és az emberek eljönnek, hogy beszámoljanak saját kedves hadseregének, saját védelmezőjének arról, hogy mi történik vagy az egyik, vagy a másik helyszínen.

Ettől függetlenül a felderítő és információs szolgálatot nagy alapossággal kell megszervezni. Ebbe beletartoznak a különböző postai szállító útvonalak, melynek segítségével működik a felkelők területén, és azon kívül, a hírhálózat és az áruforgalom. A partizán felderítés közvetlenül az ellenség zónáiban tevékenykedik. Ide kell beszivárogniuk a férfiaknak, és leginkább nőknek, ismeretséget kell kötni a katonákkal, és fokozatosan különböző híreket kell kiszedni belőlük. Az információs és felderítő szolgálat feladata, hogy kizárja a partizánok és a kormányerők váratlan találkozását.

Ha ez a szolgálat jól van szervezve és tehetséges ügynökökkel rendelkezik, a partizán tábor biztonsága biztosítva lesz.

Mint ahogyan azt már mondtuk, a felderítés az egész frontvonal hosszában folyik, és még az ellenség előretolt helyőrségeit is magába foglalja, amik a semleges övezethez vannak közel. Ezenkívül, az ellenséges erők partizán felderítése annál nagyobb méreteket ölt, minél nagyobb kiterjedést nyer a partizán mozgalom, és ezért időben jelezheti az ellenség nagyobb erőinek, annak háterszágában végrehajtott átcsoportosítását. Gyakorlatilag elmondható, hogy a partizánok által elfoglalt vagy ellenőrzött területek összes lakója a partizánok ügynöke. De mégis úgy gondoljuk, hogy erre a feladatra külön a célra kiválasztott embereket kell alkalmazni, mivel nem lehet túlzottan megbízni a paraszt szavaiban, mivel hajlamos a nyagyzásra, és nem képes röviden és világosan összefoglalni a látottakat. Ha sikerül megszervezni a népi együttműködés önkéntes formáit, az információ gyűjtésével és felderítéssel foglalkozó szervezetnek köszönhetően, nem csak egy fontos segédszervet állíthatunk fel, de egyben egy erőteljes ellen-propaganda szervezetet is, amely lehangoló szóbeszédet fog terjeszteni az ellenséges katonák körében, ezzel is félelmet és bizonytalanságot táplálva beléjük. A fentebb tárgyalt szolgálat széles körben alkalmazza az olyan általános harcászati elvet, mint a mozgékonyság. Pontosán felderítve az ellenséges csapatok támadásának objektumát, nem nehéz kitérni előle, vagy, ellenkezőleg, a legváratlanabb irányból intézni támadást az ellenség mit sem sejtő csapataira.

9. A katonai kiképzés és a politikai nevelés

A felszabadító katona katonai kiképzése - ez a partizánecsoporthoz maga az élet. Minden parancsnok tudja, hogy mennyire nehéz megtanítani a harcosokat a fegyverhasználatra.

A parancsnok és harcosai egy tető alatt élnek. A harcosoknak magukévá kell tenniük a parancsnok fegyverhasználat terén tanúsított tapasztalatait, meg kell tanulniuk a tájékozódást, a polgári lakossággal szembeni magatartást, a harcvezetést, stb. De a partizánecsoporthoz rendelkezésére álló drága időt nem lehet csupán a mindennapos harci kiképzésre pazarolni. Ez csak akkor történhet meg, amikor jelentős felszabadított terület áll rendelkezésre, és szükség van utánpótlásra. Ebben az esetben felállításra kerülnek az újoncképzők. Ezek az iskolák az adott pillanatban a legfontosabb feladatot hajtják végre - felkészítik az újonc katonát, amely belép a partizánhadsereg soraiba, de még nem esett át a partizán élet olvasztótégelyén. Csak miután megtapasztalta ennek az életnek minden nehézségét lesz képes belépni hadseregünk soraiba - a láthatatlan hadsereg soraiba, és csak ezután válhat teljes értékű harcosává.

Az újoncoknak át kell esni a fizikai felkészítésen, amely két különböző típusú gyakorlatok gyakori ismétléséből áll: a gimnasztikából, ami olyan alapokat biztosít, amire szükség lesz majd a diverzáns hadműveletek végrehajtása közben, rajtaütések és visszavonulások alatt, illetve a hosszadalmas, fárasztó menetelésekből, amik edzik az újoncot és megerősítik akarátát. Az újoncokat hozzá kell szoktatni a szabad ég alatt eltöltendő élethez, hogy elviseljék az időjárás viszontagságait - egyszóval, olyan körülmények között kell élniük, amik megközelítik a partizánecsoporthoz tapasztalt élet hétköznapijait.

Az újoncok maguk gondoskodnak a képző minden szükségességgel történő ellátásáról. Ehhez az iskolának rendelkeznie kell szarvasmarhával, farmokkal, háztájival és gyümölcsös kertekkel. Ennek köszönhetően az iskola nem jelent majd terhet a partizánhadsereg számára. Az iskola növendékeit be lehet vonni az ellátó munkákba. Ezzel elsősorban a vétkeseket kell sújtani, de foglalkozhatnak vele az önként jelentkezők is. Minden a zóna sajátosságaitól függ, amelynek területén felállításra kerül az iskola. Úgy tartjuk, hogy a leghelyesebb elv, a munkában való önkéntes részvétel, illetve a munka felosztása a fegyelmetlenül vagy a tanulás során lemaradozó tanulók között.

A lehetőségektől függően az iskola saját egészségügyi ponttal, orvossal vagy szanitéccal kell, hogy rendelkezzen.

A lökiképzés - az újoncok iskolájának fő tantárgya. A partizánnak jól kell lőnie, és közben a lehető legkevesebb lőszert kell felhasználnia. A lövész kiképzés oktatása avval kezdődik, hogy az újoncot megtanítják arra, hogyan kell helyesen célozni a kézi lőfegyverekből. Erre a célra egy egyszerű berendezést használunk, ami négy keresztbetett karból áll, amire a puskát fektetjük, és mozdulatlanul rögzítjük. Ezt a szerkezetet néhány lépésnyi távolságra állítjuk fel, egy mozdulatlan céllap elé. A céllap mellé egy másik újoncot állítunk, amely a kezében tartja a céltáblát. A céllapra átvetített kontrol pont bejelöléséhez megparancsoljuk az újoncnak, hogy tegye a céltáblát a céllapra, majd erre irányítani a fegyvert. Mindeközben a puska mozdulatlan marad, és csak a céltáblát mozgatjuk. A célra tartást háromszor hajtjuk végre, méghozzá a céltáblát minden egyes alkalommal máshová mozdítjuk. Ha három célpróba után a kontrol pontok és a céltábla egybeesnek, akkor az eredmény kiválónak minősül (5. ábra).

5. ábra. Lőoktatás.

Amikor a lehetőségek megengedik, elkezdik a gyakorlati lövész oktatást, és a leggyakrabban erre a célra a .22 kaliberű fegyvereket használjuk. Rendkívül fontos esetekben - ha rendelkezünk lőszer tartalékokkal, vagy amikor rendkívül fontos egyes újoncok személyes képzése - a gyakorlati löőtatást hadipuskákból hajtjuk végre, éles hadilőszerral.

Az újoncképző egyik legfontosabb tantárgya a helyi légoltalmi kiképzés. Mi ezt a tantárgyat tekintjük a legfontosabb alapnak. Egyszer a mi iskolánkat felfedezték a levegőből, és utána rendszeresen, napi egy-két alkalommal bombázásoknak volt kitéve. Az állandó légitámadások során újoncok által tanúsított viselkedés alapján tudtunk dönteni afelől, hogy ezek közül az ifjak közül kik lesznek a jövődöbéli kiváló katonái.

Az oktatás egyik legfontosabb alkotóeleme, amiről soha sem szabad megfeledkezni az újoncképzőben, az általános tantárgyak tanítása. Ez azért fontos, mert az emberek úgy kerülnek az iskolába, hogy meglehetősen homályos elképzeléseik vannak annak az ügynek az okait és céljait illetően, amelynek szentelnék életüket, teljesen ismeretlenek számukra, például, az olyan fogalmak, mint a demokratikus szabadságjogok. Ezért a politikai nevelést minél hosszabb ideig kell folytatni velük, és a lehető legnagyobb terhelés mellett.

Az újoncképző alapvető tudásanyagot ad növendékeinek Kuba történelméről. Konkrét példák az újoncoknak elmagyarázzák az adott történelmi folyamatok okait, elmagyarázzák az alapvető gazdasági kérdéseket. A nemzet hőseiről mesélnek nekik, és elmagyarázzák, hogy azok milyen formában küzdöttek az igazságtalanság különböző formái ellen. Végül, az újoncoknak be kell mutatni az ország jelenlegi politikai helyzetét. Még hozzá itt olyan politikai analízisről beszélhetünk, amiből a Felkelő hadsereg parancsnokai és harcosai kiindulnak, hétköznapi teendőik során.

Ezenkívül továbbképző kurzusokat kell szervezni a tanárok számára. A foglalkozások ezeken különlegesen kiválogatott szövegek alapján történnek, illetve a tapasztalatcsere alapján.

Feltétlenül fontos felkelteni a harcosok érdeklődését a könyvek iránt. A könyveket olyan módon kell megválogatni, hogy ezek hasznosak legyenek. Az újoncnak el kell sajátítani azt az alapvető tudásanyagot, ami segít neki belépni a hatalmas problémák világába, amik az egész ország életét befolyásolják.

Az újonc természetes olvasási hajlama természetes ösztönző erő lehet a könyvvel történő helyes, ésszerű munkához. Így az újoncnak újabb igényei lesznek. Mindez nem jön rögtön, magától, hanem hosszú, kemény munka eredménye. Éppen ezen az úton haladva bizonyítják be az újoncképzők azt, hogy növendékeik kétségtelen előnyökkel bírnak, más partizán társaikkal szemben. Főbb megkülönböztető jegyük a magas fokú fegyelem lesz. És az újoncképzőkben erről kell gondoskodni elsősorban. Mi olyan fegyelemről beszélünk, ami a kötelesség ésszerű megértésén, és nem automatikus végrehajtásán alapszik. A fegyelem nagyszerű eredményei majd a harc közben bontakoznak ki igazán.

10 . A forradalmi hadsereg szervezeti struktúrája

Mint ahogyan azt már láthattuk, a partizán jellegű forradalmi hadsereg szervezetéhez tartoznak, a tevékenységi területtől függetlenül, az úgynevezett polgári szervezetek is, amelyek bár nem vesznek részt közvetlenül a harci összecsapásokban, mégis óriási segítséget nyújtanak ennek a hadseregnek. A szervezet teljes munkája szorosan összefonódik a partizánhadsereg tevékenységével. Teljes mértékben támogatja ezt a hadsereget, mivel éppen ennek fegyveres küzdelme a döntő tényező a kivívandó győzelemben.

A katonai szervezeti struktúra a parancsnoknak van alárendelve, Kuba viszonyai között pedig - a főparancsnoknak, aki saját részről kinevezi a területek vagy zónák parancsnokait. Az utóbbiak az adott területeken érvényesítik megbízatásukból adódó feladataikat, kinevezik a partizán csoportok (oszlopok) parancsnokait, és az alegységek vezetőit.

A főparancsnoknak vannak alárendelve a hadizónák parancsnokai, amelyek alá a partizán csoportok (oszlopok) vezetői vannak alárendelve, és amazoknak pedig - a partizán osztagok vezetői, melyek létszáma változhat, a hadi helyzetnek megfelelően. Az őrnagy - a hadoszlop parancsnoka - után a százados következik, majd utána, a mi partizán gradációnknak megfelelően, a hadnagy, ami a legalacsonyabb tiszti rang; a hadnagy után következik a katona (harcos).

Ez nem egy séma, amit mindenképpen be kell tartani, ez csak a mi forradalmunk tapasztalatának összegzése, egy elbeszélés arról, hogy hogyan sikerült győzedelmeskednünk egy jól szervezett és kiképzett hadseregen. Ez semmiképpen sem mások kioktatása, főleg nem az adott esetben. Mi

csak be akarjuk mutatni, hogyan fejlődtek az események, és hogyan lehet megszervezni a fegyveres erőt. Végül esetben a katonai rangok nem játszanak szerepet. Meg kell érteni, hogy a katonai rangoknak meg kell felelniük az ember érdemeinek; nem szabad rangot adni olyan embernek, akinek a viselkedése nem felel meg a közérkölc és az igazságosság által diktált viselkedési formáknak, egy olyan embernek, aki nem ment át az önfeláldozás és küzdelem tisztító lángján.

Az általunk javasolt rendszer egy már szervezett hadsereghez vonatkozik, amely már komoly hadműveleteket képes végrehajtani, és nem egy éppen hogy szerveződő partizáncsoport, ahol a parancsnok, mivel mindössze emberek kicsiny csoportját vezeti, olyan ranggal rendelkezik, amit magának választott.

Most pedig álljunk meg egy szóra a katonai szervezet olyan fontos, gyakorlati eleménél, mint a fegyelmi eljárás. Még egyszer ki szeretnénk hangsúlyozni, hogy a fegyelem - a partizáncsoportok tevékenységének alapja; az ésszerűség diktálja, és a belső meggyőződésből kell, hogy fakadjon. Éppen a belső meggyőződésre és az ésszerűségre épül egy igazi forradalmár magas szintű fegyelme. A fegyelem megsértésének eseteiben büntetést kell mérni függetlenül attól, hogy mi az elkövető szolgálati beosztása. A legnagyobb szigorral kell büntetni, hogy a vétkeket átértesse.

Mindez azért fontos, mert a partizánra és a reguláris hadsereg katonájára a büntetés különböző módon hat. Például, a tíz nap elzárás, amit fogdán kell eltölteni a partizán-viszonyok közepette - mindössze nagyszerű pihenési lehetőség, amit egyébként a partizán nem engedhet meg magának. A fogdán a partizán semmit sem csinál: nem dolgozik, nem lát el őrfeladatokat, nem foglalkozik alaki képzéssel, hanem csak eszik, alszik, olvas, stb. Ezek szerint, az olyan büntetés, mint az elzárás, a partizán élet viszonyai között értékét veszti, mivel elveszti minden értelmét, ezért ezt nem is szabad alkalmazni.

Bizonyos esetekben, ha a partizánt megfosztjuk a fegyverviselés jogától, elérhetjük a kívánt eredményt, és számára az egész igazi büntetésnek bizonyul. Ilyen lesz mindazon emberek számára, akik nagyszerű erkölcsi és harci értéket képviselnek, és akikben rendkívül erős az önbecsülés érzése. Ilyen emberekkel szemben lehet alkalmazni ezt a büntetés-fajtát.

Egy szomorú eset a következő következményekkel járt. Ez már a háború utolsó napjaiban történt, amikor a Las-Villas tartomány egyik városát ostromoltuk. Amikor az alakulatunk megtámadta a települést védő ellenséget, észrevettünk egy fotelban alvó embert. A kérdéseinkre azt válaszolta, hogy neki elvették a fegyverét, ezért úgy döntött, hogy alszik. Megjegyeztük neki, hogy ez nem megoldás arra, hogy hogyan kell reagálni a fegyelmi vétségért kiszabott büntetésre (ez az ember véletlenül elsütötte fegyverét), és hogy neki vissza kell szereznie fegyverét, de nem ilyen módon, hanem a frontvonalban.

Eltelt néhány nap. A Santa-Clara városért vívott csata utolsó napján betértünk a katonai kórházba. Az egyik kórteremben magához intett az egyik súlyosan sebesült harcos. Az az ember volt, aki anno a fotelban aludt. Ő emlékeztetett minket erre az esetre és tudunkra adta, hogy mégis csak visszaszerezte a fegyverét és kívívta azt a jogot, hogy hordhassa. Egy idő után ez az ember meghalt.

Ez az eset a legjobban szemlélteti a forradalmi erkölcsöt, amit hadseregünk az állandó fegyveres harc során ért el.

A magas-fokú forradalmi morált nem lehet elérni az első napokban, amikor az emberek szellemileg még nem érettek, amikor különböző okokból kifolyólag még nem értik világosan a partizánmozgalom feladatkörét. Mindezt csak jóval később lehet megvalósítani.

Büntetésképpen lehet alkalmazni a hosszabb ideig tartó éjszakai őrszolgálatot és a kimerítő meneteléseket. Viszont a büntetés utóbbi fajtája rendelkezik egy komoly hátránnyal: ezek a menetelések nem csak a vétkeket fárasztják ki, hanem a kísérőit is. Ami az éjszakai őrszolgálatot illeti, ennek is van egy komoly hátránya: ilyenkor külön embereket kell biztosítani a vétkesek

őrzésére, azaz olyan embereket kell őrizniük, akiknek meglehetősen kérdéses a forradalmi hivatástudatuk.

Ha azokról a partizánokról beszélünk, akik az én parancsnokságom alatt álltak, akkor el kell, hogy mondjam - én a következő büntetéseket alkalmaztam: az egyszerű eltiltás, amely során a büntetett személy nem kapott cukrot vagy szivart, és a szigorú eltiltás, amely során a büntetett személy nem kapott enni.

Mindez nagyszerű eredményekhez vezetett, bár önmagában mérve egy ilyen büntetés rendkívül súlyosnak minősül, és mi ezt csak különleges esetekben javasoljuk.

Melléklet.

1. Az első illegális partizánosztog szervezése.

A partizánháború alapját egy sor olyan törvény képezi, ami a háború általános törvényszerűségeiből származik. Ezenkívül, van egy sor csak reá jellemző törvény. Mindemellett nyilvánvaló, hogy a partizánháború az illegalitás viszonyaiból indul ki, méghozzá a néptömegek mozgalmától eleinte teljesen elszakadva. Ezt emberek kis-létszámú csoportja kezdi, akik a partizán magot alkotják. Ez a helyzet, ha a háborút egy másik ország területéről szándékozunk kezdeni, avagy saját országunk távolabbi vidékeiről.

Ha a partizánmozgalom valamilyen csoport kaotikus mozgalmából, tevékenységéből veszi kezdetét, és akik az erőszak bármilyen fajtája ellen lépnek föl, akkor, elképzelhető, nem is lesz szükség más viszonyokhoz, csak a partizáncsoport szervezés általi fokozatos megerősítésére ahhoz, hogy ezt ne tudják megsemmisíteni. De, általában, a partizán harcot elő szokták készíteni, és a megmozdulás is szervezeten kezdődik. Ez azt jelenti, hogy a felkelést valamely vezér kezdi, aki kétségtelenül népszerűséggel rendelkezik, és saját népe felszabadításának nevében indítja el. Neki nehéz körülmények között kell dolgoznia, mivel az esetek többségében saját országán kívül tartózkodik.

Gyakorlatilag majdnem minden népmozgalom, ami az utóbbi időkben született és a diktátorok ellen irányult, ugyan attól az igen jelentős hiányosságtól szenvedtek - hiányzott a megfelelő felkészülés, mivel a konspiráció szabályai, amik eleve megkövetelik a munka szigorú álcázását és az óvatosságot, az esetek többségében nem voltak betartva. Gyakran az országok hatóságai még időben tudomást szereztek valamely csoportok szándékáról, vagy a titkosszolgálatuk útján, vagy az illegalitásban dolgozók óvatlansága miatt.

Ez arról tanúskodik, hogy egy mozgalom létrejöttének pillanatában meg kell teremteni azokat az alapokat, amik eleve kizárják azt, hogy az ellenség bármilyen információhoz is hozzájusson. Közben nem kevésbé fontos az emberek megfelelő kiválasztása. Ez nem mindig könnyű feladat, mivel olyan emberekkel kell dolgozni, akiket hosszú évekre száműztek országukból, illetve olyanokkal, akik válaszoltak a felhívásra, vagy kötelességüknek érezték, hogy bekapcsolódjanak hazájuk felszabadításába, stb. De hogyan lehetne rögtön megtudni, hogy közülük minden egyes ember kicsoda is valójában?

De mégis, a nehézségek dacára, megbocsáthatatlan, hogy a partizánmozgalomba beszivárognak az ellenséges elemek, amelyek később információ-forrássá válhatnak az ellenség számára. Az aktív fellépést megelőző időszakban, a szervezetbe lépni szándékozónak konspiratív helyszíneken kéne összpontosulniuk, amiket egy vagy két ember ismer csupán - csak is azok, akik saját vezetőik lankadatlan ellenőrzése alatt működnek, és nincs semmi kapcsolatuk a külvilággal.

Az erők illegalitásból történő kilépésének pillanatában, hogy végre lehessen hajtani a katonai kiképzést és hogy elkerülhető legyen egy rendőrségi razzia, nem szabad túlzottan megbízni az

újoncokban, akikről alig lehet tudni valamit; őket nem szabad a fontos objektumok közelébe engedni.

Az illegális szervezet minden egyes tagjának csak a szükséges dolgokat szabad tudniuk, és nem teremthetnek kapcsolatot kívülállókkal.

A partizán mozgalom illegális tevékenységének bizonyos szakaszán célszerű ellenőrzés alá vonni a levelezést, ahhoz, hogy teljes képet lehessen alkotni az illegalitásban működő emberek külvilággal fenntartott kapcsolatáról. Ezt nem szabad ellenőrzés nélkül hagyni. A felszabadító hadsereg jövődöbeli harcosának semmi személyes érdekeltségű kapcsolata sem lehet.

Ki kell hangsúlyozni még egy tény, ami a mi küzdelmünkben mint pozitív, úgy negatív szerepet is játszhat. A nőkről van szó. Közismert mennyire gyengék velük szemben azok a fiatal emberek, akik el vannak szakítva a normális élettől, akik olyan környezetbe csöppentek, ami különbözőképpen hat az ember idegrendszerére. Mindezt figyelembe véve, a diktátorok női ügynököket próbálnak beküldeni a partizánok illegális szervezetébe. Néha a nők saját főnökükkel fenntartott kapcsolata nyílt és szégyentelen formákat ölt, de néha az is megtörténhet, hogy az ilyen kapcsolatot majdhogynem lehetetlen feltárni. Ezért kell teljesen betiltani a nőkkel történő érintkezést.

Az illegalitás viszonyai között, amikor a forradalmár a háborúra készül, aszkétává kell válnia. Ez segít neki megtanulni a magas szintű fegyelmet, mivel igazi fegyelem nélkül nem lehet kiharcolni az igazi tekintélyt. Ha az ember, fittyet hányva előljárói parancsára, kapcsolatot létesít a nőkkel, vagy más, megengedhetetlen barátságokat köt, stb., akkor őt azonnal izolálni kell, mivel az ilyen kapcsolatok potenciálisan veszélyesek, és ezenkívül, azért, mert ez megsérti a forradalmi fegyelmet.

Ha valamely állam kormánya menedékjogot biztosít számunkra, az nem jelenti azt, hogy erre úgy kell tekintenünk, hogy akkor az adott ország területét használjuk fel bármilyen szervező munkához. Ráadásul közben lényegtelen, hogy az adott ország kormánya hogyan viszonyul a hazafiak küzdelméhez - semlegesen e, vagy szimpátiával. A helyzetet itt is úgy kell ismerni és értékelni, mintha ellenséges területen tartózkodnánk. Csak egyes, különálló esetek képeznek kivételt ez alól. De ezek a kivételek inkább csak erősítik a szabályt.

Nem ejtünk szót arról, hogy hány emberre van szükség ahhoz, hogy át lehessen térni a határozottabb fellépéshez. Ez nagyon sok, és rendkívül változó feltételtől függ, amiket gyakorlatilag teljes egészében nehéz figyelembe venni. Csak a partizánháború megkezdéséhez szükséges minimum létszámról beszélhetünk. Véleményem szerint, figyelembe véve a természetes kiszóródást, ami még az emberek legszigorúbb kiválasztása mellett is megtörténik, alapon egy 30-50 fős csoporttal kell rendelkezni. Ez elég ahhoz, hogy fegyveres harcot lehessen kezdeni a latin-amerikai kontinens bármely országában, ahol megvannak az olyan feltételek, mint a hadműveleteknek kedvező terep, ahol a parasztok földet akarnak birtokolni, és ahol bitorolják az igazságosság elvét. A partizánok fegyvereinek típusa meg kell hogy feleljen az ellenség fegyvertípusainak. A kormány, amely menedékjogot biztosított számunkra, rendkívül barátságtalanul fogja fogadni a hadműveleteket, amiket területéről kezdeményeznek. Ezt nem lehet nem figyelembe venni, és ezért minden egyes, harcra kész csoport létszáma nem haladhatja meg az 50-100 fős átlagot. Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy mi ellenezzük az 500 fős létszámot, amivel el lehet kezdeni a háborút, de ez az 500 fő nem összpontosulhat egy helyen. Először is, ez túl nagy létszám, és azonnal felkelti a figyelmet, és, másodszor, árlás esetén, vagy ha ellenséges besúgó vagy ügynök épül be a csapathoz, az egész csoport le fog bukni. Ráadásul egy ilyen létszámú csoportnak nehéz több pontot is elfoglalnia egyszerre.

Ajánlott, hogy a főbb gyűlések helyszíneit a szervezet minden egyes tagja ismerje. Ott a saját országukból kiutasított emberek megszervezhetik a különböző gyűléseket. Konspirációs okokból a partizánmozgalom vezetői nem mindig vehetnek részt ezeken. A gyűlés után nem maradhat semmi kompromitáló okirat, dokumentum. A vezetőknek minél több ilyen főhellyel kell

rendelkezniük, mivel ezek minden gyanún kívül állnak. A fegyverraktárak elhelyezésének helyszíneit a legszigorúbban titokban kell tartani, és ezekről csupán egy vagy két ember tudhat. Amennyire a lehetőségek azt megengedik, az ilyen raktáraknak más-más helyeken kell lenniük. A fegyvert közvetlenül a harci cselekmények megkezdése előtt kell kiosztani az embereknek. Azt is szem előtt kell tartani, hogy a katonai kiképzéssel foglalkozó emberek bármikor üldöztetéseknek lehetnek kitéve. Ez nem csak az összes ember letartóztatását eredményezné, de az egész fegyverzet elvesztését is jelentené egyben, amit annyira nehéz beszerezni, és rendkívül sokba kerül - amivel a partizánok nem mindig rendelkeznek.

A másik, igen komoly figyelmet érdemlő tényező - az emberek felkészítése a zord körülmények között végrehajtott hadműveletekre, emberek felkészítése, melyek a legszigorúbb fegyelemben nevelkedtek, erkölcsileg stabilak, és világosan látják a végrehajtásra váró feladatokat. Szerény embereknek kell lenniük, és nem álmodozóknak, akik könnyű győzelemre számítanak. Hosszú és kemény küzdelem vár rájuk, kudarcok is lesznek, sőt, még az egész szervezet is a pusztulás szélére kerülhet. Csakis a tagjai magas szintű morálja, a vasakarat, a végső győzelembe és a partizánmozgalom vezérének személyes képességeibe vetett hit segít majd ennek a szervezetnek leküzdeni minden akadályt és nehézséget. Erről tanúskodik a kubai tapasztalatunk, amikor tizenkét ember képes volt megalkotni egy hadsereg magját, képesek voltak, mivel betartották a már említett feltételeket, és azért is, mert olyan ember vezette őket, mint amilyen Fidel Castro.

Viszont az ideológiai és morális felkészítésen kívül minden partizánnak fizikailag is edzettnek kell lenni. Nyilvánvaló, hogy tevékenységük szempontjából a partizáncsoportok a hegyvidéket vagy a mezőgazdasági területeket fogják választani. Bárhogyan is vesszük, bármilyen körülmények között is hosszú meneteléseket kell majd végrehajtani a partizáncsoportoknak. Menetvégrehajtás közben az emberek nem engedhetnek sem a lustaságnak, sem a fáradtságnak. Azok, akik átestek az igazi felkészítésen, könnyen veszik a kimerítő meneteléseket, bármilyen tempóban is lesznek ezek végrehajtva. A gyorsaság és kitartás - a legkomolyabb követelmények egy menetelést végrehajtó partizáncsoport számára.

Ezenkívül, ennek a csoportnak az embereinek egy sor elméleti tudással is rendelkezniük kell, például, ismerniük kell a tájolást, érteniük kell a térképolvasáshoz, tisztába kell lenniük a szabotázs módszertanával. Ha ez lehetséges, a partizánok megtanítták céltáblákra löni, és arra, hogyan kell megfelelőképpen gazdálkodni a lőszerrel.

A partizánnak mindig szent kötelessége tudni azt, hogy gazdaságosan kell bánnia minden egyes töltennyel. Ha mindezek a rendelkezések be lesznek tartva, a partizán erők könnyedén végrehajtták fő feladataikat.

2. A megszerzett hatalom védelme.

A győzelem nem tekinthető végsőnek, ha nincs megsemmisítve a régi rezsimet támogató hadsereg. Sőt, mi több, el kell érni mindazon intézmények megsemmisítését, amelyekre a régi rezsim támaszkodott. Ez a partizánháború ábécéje.

Most pedig váltsunk pár szót a nemzeti honvédelem feladatairól arra az esetre, ha háború vagy külföldi agresszió kezdődik az új hatalom ellen.

Elsősorban azzal találjuk szembe magunkat, hogy a világ közvéleménye, „a komoly sajtó”, és az Egyesült Államok, vagy más imperialista állam „igazmondó” média szervei támadásba fognak kezdeni a felszabadított ország új kormánya ellen. Ezek a támadások akkor válnak nyilvánvalóvá és erőteljessé, amikor a nép javát szolgáló intézkedések egyre határozottabbá válnak. Ezért kell megszabadulnunk nem csak a régi hadsereg szervezeti struktúrájától, hanem régi állományától is. Nem lehet egy csapással leszámolni a gépies engedelmisséggel, a katonai kötelességtudat, fegyelem és morál elavult fogalmaival. De azt sem szabad megengedni, hogy egymás mellett megférjenek a győztesek - a bátrak, nemesek, egyszerűek, de akik nem mindig rendelkeznek a

megfelelő iskolázottsággal, - és a legyőzöttek, akik dicsekszenek katonai szaktudásukkal, különleges képzettséggel rendelkeznek a matematika, műszaki szakmák, hátországi ellátás terén, de lelkük minden rezdülésében gyűlölik a műveletlen partizánt.

Valóban, egyes esetekben a katonák szakítanak múltjukkal, és belépnek az új hadseregbe, őszintén igyekezve együttműködni vele. Ilyen esetekben jelenlétük kétszeresen hasznos, mivel a nép ügye iránti szimpátiájuk egyesül a szaktudással, amire szükség van a néphadsereg megteremtéséhez. Az egyiknek a másiktól kell következnie, azaz a régi hadsereg megsemmisítését, mint intézmény-rendszert érintő felszámolása után - mivel az új hadsereg minden pozíciót elfoglalt - , azonnal követnie kell az új hadsereg szervezeti felépítése.

Természetesen a partizánhadsereg régi struktúráját - ami individualista, bizonyos szinten vezérekre épül, híján van mindenféle szervezett rendszernek - meg lehet változtatni. De mindeközben ki kell hangsúlyozni, hogy létrehozva az új hadsereget, figyelembe kell venni a partizánháború elveit. Ennek a hadseregnek egy olyan tradicionális, alkalmazkodó formát kell kölcsönözni, amely ugyan olyan kényelmes lenne, mint a testre szabott felszerelés. Nem szabad elkövetni azt a hibát, ami megtörtént háborúnk első hónapjaiban, amikor a felkelők csapatainál elkezdtek meghonosítani a régi hadseregen belül uralkodó rendszert. Ez komoly bonyodalmakhoz vezethet, ami saját részről a hadsereg teljes széthullásához vezethet.

Már a forradalom győzelmének első napjaiban hozzá kell látni az új, védelmi háború szervezéséhez, amit a néphadseregnek kell majd folytatnia, és amely már hozzászokott a központi irányítástól való függetlenségéhez. Ezt a felkészítést minden egyes partizáncsoportban végre kell hajtani, méghozzá a legnagyobb mértékű kitartással. A győzelem hatására a hadseregbe, elképzelhető, több-ezer ember fog jelentkezni, és ezzel az utolsó pillanatban csatlakoznak a forradalomhoz. Ezért nagyon nehéz megállapítani, hogy ezek az emberek valójában mennyire is hűek a forradalom ügyéhez. Nekik is át kell esniük a partizánélet minden nehézségén, át kell esniük a gyors, forradalmi felkészítésen. Ennek köszönhetően meg lesznek teremtve a néphadsereg ideológiai egységének alapjai, és biztosítva lesz az ország biztonsága.

A másik probléma pedig az új szervezeti struktúrákhoz történő nehéz alkalmazkodó-készségben rejlik.

Elsősorban meg kell teremteni azt a szervet, amelyet meg lehet bízni az új hadsereg egységeiben és alegységeiben azzal, hogy elmagyarázzák az új forradalmi igazságot. Ez a szerv el fogja magyarázni a katonáknak, parasztoknak és munkásoknak, mindenkinek, aki a néptől származik, minden egyes forradalmi aktus igazságosságát és helyességét, a forradalom céljait, melyekért meghaltak azok a társaik, akik nem éltek meg a győzelmet.

Az ilyen felkészítéssel párhuzamosan meg kell szervezni az alapképzés gyorsított kurzusait, amelyek elsősorban segítenek felszámolni az írástudatlanságot, és elősegítik a forradalmi hadsereg műveltségi fejlődését, és technikailag jól ellátott, ideológiailag képzett, és magas harci értékkel bíró hadsereggé változtatják a népet.

Idővel mindhárom említett feltétel biztosítva lesz. Tovább tökéletesítve a hadsereget, különleges kurzusokat lehet indítani, amik lehetőséget adnak a régi harcosoknak arra, hogy parancsnokokká váljanak. Ezenkívül, meg lehet teremteni az éves általános műveltségi tanfolyamokat, amik önkéntes vagy kötelező alapon működnek. De ez már minden egyes ország sajátosságaitól függ, és ebben az esetben nem adhatunk örökérvényű recepturát.

Ettől a pillanattól kezdve, és a szövegben tovább, az elmélkedésünk a Felkelő hadsereg parancsnokságának véleményét tükrözi, ami arra a politikára épül, amit követnünk kell abban az esetben, ha külföldi intervenció veszélye fenyegetné Kubát. Mindeközben figyelembe vesszük saját helyzetünket a világban, az 1959-es év végén - az 1960-as év elején, amikor már egy áttanulmányozott, értékelt és ezért már félelem nélkül várt ellenséggel van dolgunk. Más szóval, mi már nem az általános ismertető anyagok által elért eredmények alapján elmélkedünk és

döntünk, hanem már mások tapasztalataira is építünk, azon feladatok alapján, amiket másoknak sikerült elérniük, és azokból a feladatokból, amik a mi nemzetvédelmünk előtt állnak.

És mivel a kubai tapasztalatok összegzéséről van szó, és arról, miképpen alkalmazhatók ezek a latin-amerikai valóságban, utószó helyet a következő fejezetet ajánljuk.

3. A kubai helyzet analízise, a jelen és a jövő.

Több, mint egy év telt el azóta, hogy a kubai nép hosszú-távú polgári fegyveres küzdelme után a diktátor elmenekült az országból. A kormányunk szociális, gazdasági és politikai szinteken elért eredményei nagyok. És mégis analízisnek vessük alá ezeket, hogy méltó módon tudjuk értékelni minden egyes véghezvitt eredményünket, és megmutassuk a népnek a Kubai forradalom valódi méreteit. A mi nemzeti - lényegében agrár - forradalmunk, bár benne részt vettek a munkások és a középosztály (és az utóbbi időben az iparosok is támogatják), nem csak Latin-Amerika számára bír egyre nagyobb jelentőséggel, hanem az egész világ számára is. A kubai nép megingathatatlan akaratára épül. Az előtte álló célokból merítenek ihletet.

Nem áll szándékunkban még rövid felsorolás szintjén sem ecsetelni az általunk hozott törvényeket, bár mindegyik, kétségtelenül, a nép érdekeit szolgálják. Mi csak néhányat említünk meg közülük, és egyben végigkövetjük az eseményeket, ami lehetőséget ad megismerni az állam egyre nagyobb, a kubai nép igényeit kielégítő gondoskodásával.

Az ország parazita osztályainak számításainak dacára a forradalmi hatalom már a legelején fellépett egy sor konkrét intézkedéssel. Egymást követték a lakbér csökkentéséről, az áramellátás árának csökkentéséről, a telefontársaságok tevékenysége fölött gyakorolt ellenőrzésről, és a folyamatosan csökkenő telefon használati díjról szóló törvények. Azok az emberek, akik úgy fogadták Fidel Castrót és mindazokat, akik véghezvitték ezt a forradalmat, mint a régi mintájú politikusokat vagy ostoba báboknak, akiknek csak egy megkülönböztető jelük van - a szakáll, megértették, hogy valami jóval komolyabb történik, ami a kubai nép mélyéről fakad, és hogy az előjogaik ideje hamarosan véget ér. Ekkor kezdték el ráaggatni a győzedelmes partizánmozgalom vezetőire a kommunizmus címkéjét, és az „antikommunista” szó kezdte el egységbe tömöríteni mindazokat, akik „károsultakká” váltak és elvesztették igazságtalan jövedelmüket.

A megműveletlen földek Törvénye és a föld részletre történő eladásáról szóló Törvény nagy nyugtalanságot váltott ki az uzsora-kamatokból élő osztályból. De ezek mindössze a reakcióval történő kisebb összetűzések voltak; a reakcióso azt hitték, hogy minden rendben lesz, minden visszatér köreire, hogy ez „az örült srác”, Fidel Castro, meghallgatva Debu vagy Porter [1] tanácsait, majd „a helyes, demokratikus utat” fogja választani. Mindössze ki kell várni a megfelelő időt. Az agrár-reformról szóló törvény erőteljes csapás volt a reakció számára. Most már a „károsultak” mindent értettek. De még előtte a reakció vő szócsöve, Gaston Bacero, előre látta az események további fejlődését, és eltakarodott az országból, menedéket találva a spanyol diktátornál. Voltak olyanok, akik még abban reménykedtek, hogy a reformokról szóló törvény elfogadásán kívül nem lépünk tovább, mivel addig más kormányok is támogatták szavakban a különböző törvények elfogadását, melyek a nép érdekeit szolgálták. Viszont ezek megvalósítása már egészen más kérdés. Erre az igen élénk és nehezen nevelhető gyermekekre, amit rövidítve csak INRA-nak [2] neveztünk, eleinte apai gondoskodással és kedvesen nézték különböző szociális doktrínák és népi tökérről szóló elméletek atyái, amik - véleményük szerint - túl magas lé a műveletlen partizánok számára. De az INRA tovább mozgott előre, mint egy tank vagy traktor (mivel egyszerre mindkettő), elsöpörve útjából a latifundiumok kerítéseit, biztosítva a földbirtoklás új elveit.

A kubai agrár-reform olyan jellemvonásokkal rendelkezik, ami kizárólagos fontossággal bír földrésznkön. Valóban, feudalizmus-ellenes vonásokkal bír, mivel megsemmisítve Kubán a

latifundiumokat, semmissé teszi mindazokat a szerződéseket, amik pénzbeli kifizetéseket várnak a földbérleményekért, megsemmisíti a jobbágyságot, ami mindaddig megmaradt olyan mezőgazdasági termelő szakágakban, mint amilyenek a dohány- és kávé-ültetvények.

Mindemellett az agrár-reform kapitalista viszonyok mellett kerül megvalósításra. Arra irányul, hogy egyes parasztokat, és egész kollektívákat szabadítson fel a monopóliumok elnyomása alól, hogy lehetőséget adjon nekik földjük becsületes megmunkálására, és, hogy félelem nélkül termeljenek anélkül, hogy tartaniuk kelljen a hitelezőtől vagy gazdától.

A reform sajátossága abban rejlett, hogy már a végrehajtása első napjaiban a parasztok és mezőgazdasági munkások, átvéve földjüket, megkapták a szükséges segítséget szakértőkben, gépekben, és, ezenkívül, pénzügyi hitelt kaptak az INRA-tól, vagy más állami intézményektől. Óriási segítséget nyújtott a parasztoknak a Népi Boltok Nemzeti szövetsége. Eleinte ez a szövetség, működése első időszakában, az Oriente tartományban terjedt el a legjobban, és jelenleg sikeresen tevékenykedik a többi tartományban is, ahol az állami boltok, ésszerű árakat szabva a termésre, és igazságos kompenzációkat fizetve ki a parasztoknak, kezdik kiszorítani az uzorásokat és nagykereskedőket.

Véleményünk szerint, a Kubán végrehajtott agrár-reform legnagyobb különbsége más, közelmúltban Mexikóban, Guatemalában és Bolíviában végrehajtott hasonló agrár-reformokkal szemben az, hogy mi a be is fogjuk azt fejezni, mindenféle engedmény vagy kompromisszum nélkül. A mi agrár-reformunk csak is a nép jogaival számol, nem irányul sem egy konkrét osztály, sem valamely konkrét ország ellen. A mi, agrár-reformunkról szóló törvényünk egyformán fellép, mint a „United fruit company” és a „King ranch” ellen, úgy a helyi latifundisták ellen is.

Ilyen viszonyok között intenzíven beindult az ország számára nélkülözhetetlen termékek termelése, az olyanoké, mint amilyen a rizs, olajbogyók és a gyapot. Ez alapot biztosít a tervezés számára. Viszont az ország nem ragad le ennél: vissza akarja szerezni mindazt, amit elvettek tőle. A föld mélyében rejlő kincsek - a fősvény monopolisták veszekedéseinek és összecsapásainak fő kiváltó oka - miután elfogadtuk a kőolaj államosításáról szóló törvényt, ismét a nép tulajdonát képezik. Ez a törvény, mint ahogyan az agrár-reformról szóló, és egyéb más törvények is, Kuba veleszületett érdekeit szolgálja, a nép nélkülözhetetlen szükségleteit, amely szabad akar lenni, fel akarja virágoztatni hazáját, és fejlődése során egyre magasztosabb célokat kíván elérni.

Éppen ezért, a kőolaj államosításáról szóló törvény példaértékű az egész kontinens számára, éppen ez az, ami rettenetes félelmet ébreszt a monopolistákra. És mindezt nem azért teszi, merthogy Kuba komoly veszteségeket okozna ezeknek a monopóliumoknak. Senkinek sincs oka arra, hogy országunkat olyan komoly energia-tartalékok birtokosának tartsa, mint, például, amilyen a kőolaj - bár azért van ilyenünk, és reméljük, hogy ez képes lesz kielégíteni a saját olaj-szükségleteinket. Viszont ez a törvény példaértékű Latin-Amerika testvéri népei számára, amelyek közül egyesek a monopóliumok bevételeit gyarapítják, mások pedig közben acsarkodnak szomszédaikra, ezzel is az egymással versengő trösztök kezére játszva. Ezzel egy időben ez a törvény bemutatja, mennyire reális megvalósítása bármely latin-amerikai országban a történelem bizonyos pillanatában.

A nagy monopóliumok feszülten figyelik Kubát. Még szép! A Karib-tengeren lévő kis sziget támadást mert intézni Foster Dalles öröksége ellen - az „United fruit company”-ra, és a Rockefeller birodalom más birtokaira. A kubai népi forradalom erejét megtapasztalhatta a „Royal Dutch Shell” is.

A kőolaj államosításáról szóló törvény, mint ahogyan a bányák és érclelőhelyek államosításáról szóló törvények is, a nép válasza azoknak, akik erődemonstrációval, légitámadásokkal és különböző fenyegetésekkel próbálják megtörni. Egyesek azt állítják, hogy a bányák és érclelőhelyek államosításáról szóló törvény ugyan olyan jelentőséggel bír, mint az agrár-

reformról szóló törvény. Véleményem szerint az ország gazdasága számára nem bír annyira nagy jelentőséggel. De nem ez a lényeg. Az összes export-cikk eladásából származó pénzüsszegek 25%-ka - amiket ki kell, hogy fizessék a termékeinket eladó vállalatok - , nem csak elősegítik a kubaiak életszínvonalának növekedését, de részben megerősítik a kanadai monopóliumok pozícióit azokkal szembeni küzdelmében, akik a mi nikkel-tartalékaink kiaknázásával foglalkoznak.

A kubai forradalom, megsemmisítve a latifundiumokat, ezzel korlátozza a külföldi monopóliumok és közvetítők pénzbevételeit, és parazita tőkéjüket, ami az importon húzik, ezzel is bemutatva a világnak a latin-amerikai kontinens új politikáját, el meri vetni a legnagyobb bányász monopóliumok egyeduralmát és státuszát, legalább is az egyiket igen nehéz helyzetbe hozva reformjaival.

Ez egy új vészterhes figyelmeztetés a szomszédoknak egy olyan országból - ami a legnagyobb monopóliumok hazája. Vízhang-ként söpör végig egész Latin-Amerikán. A kubai forradalom elsöpör minden akadályt, amit az információs társaságok állítanak fel, mint egy gyorsvízű hegyi folyó, igazságot visz Latin-Amerika népeinek, akik jobb életről álmodnak. Kuba - egy új ország szimbóluma, Fidel Castro - a felszabadulás szimbóluma.

A vonzás egyszerű törvényének megfelelően a mindössze 114 négyzetkilométernyi területű sziget, amit 6,5 millió ember lak, a Latin-Amerikában dúló gyarmatosítás-ellenes küzdelem élére állt. Kuba elfoglalta az előørs heroikus, dicsőséges és veszélyes helyét. A gyarmati Latin-Amerika gazdaságilag gyengén fejlett országai, ahol a nemzeti kapitalizmus egyenetlenül fejlődik, állandó, és gyakran veszélyes harcban a külföldi monopóliumokkal szemben, fokozatosan átadják vezető szerepüket ebben a gyarmatosítás-elleni küzdelemben ennek a kicsiny, szabad államnak, mivel kormányaik nem rendelkeznek elegendő erővel egy ilyen harc folytatásához.

A küzdelmünk nem egyszerű. Nem hiányoznak belőle a veszélyek és nehézségek. Latin-Amerikában ez egyedül mi folytatjuk. Ezért nagyon fontos számunkra a nép támogatása, elszántsága, hogy minden kész megtenni. Ezt a vezető szerepet próbálták megtartani a kicsiny országok: ketcatl Guatemalája - egy olyan madáré, amely a szabadságot szimbolizálja, amely nem tud fogságban élni és elpusztul, ha kalitkába zárják; Tekum Umana Guatemalája - egy indiáné, amely a gyarmatosítók közvetlen támadásának lett áldozatává; Morilo Bolíviája - aki a latin-amerikai függetlenségi harc egyik első hőse volt, egy ország, amely nem tudott megbirkózni a küzdelem nagy nehézségeivel, pedig eleinte szintén példát mutatott, ami jelentős szerepet játszott a kubai forradalomban: likvidálta régi hadseregét, elfogadta az agrár-reformról szóló törvényt és államosította a bányákat és nyersanyag-kincseket. Három olyan példát mutatott, amelyek egyben minket is emlékeztetnek a megszámlálhatatlan kincsekre, és a határtalan szenvedésekre.

Kuba ismeri a múlt példáit, nem idegenek számára a nehézségek és a kudarcok. De azt is tudja, hogy a világ új éráját kezdi el. A nemzeti függetlenségükért küzdő népek nyomása alatt összeomlanak a kolonializmus alapjai Ázsiában és Afrikában. Most már nem a közös vallás és szokásjog, és nem az etnikai egység egyesíti a népeket, hanem a gazdasági és társadalmi elvárásaik hasonlósága egyesíti őket, annak közös elhatározása, hogy kiharcolják a fejlődést és helyreállítják jogait. Ázsia és Afrika kezét fogtak Bandungban, miközben Havannában Ázsia és Afrika találkozott a gyarmatosított indián Amerikával, és itt fogtak kezét három kontinens népei.

A népek elleni harcukban a hatalmas gyarmat-birodalmak kénytelenek voltak visszalépni. Belgium és Hollandia most már sajnálatraméltó paródiái a hajdan volt birodalmaknak; Németország és Olaszország elvesztették gyarmataikat; Franciaország a háború satujában vergődik, amit - és ez kétségtelen - el fog veszíteni. A diplomácia szintén mindig is találékony és

ügyes Anglia elveszíti politikai erejét, bár, és ez hozzátartozik az igazsághoz, még képes megtartani gazdasági pozícióit.

Az észak-amerikai kapitalizmus kiszorította a régi kapitalista gyarmatosító államokat azokból az országokból, amelyek függetlenné váltak. Viszont tisztában van azzal, hogy mindez - ideiglenes állapot, mivel nem érzi biztonságban ezeken a területeken saját gazdasági machinációit. Mint ahogyan a polip, úgy ő is rátapadhat egy országra, de nem képes szilárdan megkapaszkodni tapadó-korongjain. A birodalmi sas lába megcsönkült. A kolonializmus halott a világ összes országában, vagy pedig éppen haláltusáját vívja.

Teljesen más helyzetben van Latin-Amerika. Sok idő telt el azóta, hogy a brit oroszlán elfordította tőle falánk pofáját, és az egyre nagyobb erőre kapó ifjú amerikai kapitalisták, megteremtve az angol klubok „demokratikusabb” formáit, ráerőszakolták határtalan uralmukat a hús köz társaság mindegyikére.

Latin-Amerika az észak-amerikai monopóliumok gyarmatává vált, „saját házuk hátsó udvarává”, jelenlegi életük értelmévé, és egyetlen lehetőséggé, hogy azt fenntartsák. Ha az összes latin-amerikai nép felemelné a küzdelem zászlaját saját önbecsülésük védelmének érdekében, mint ahogyan az Kuba tette, akkor meginognának a monopóliumok alapjai; kénytelenek lennének beletörődni az új politikai és gazdasági helyzetbe, és örökre búcsút inthetnének jövedelmük jelentős részének. De a monopóliumok nem kívánnak ezektől megválni, és a kubai példa - a nemzeti és internacionalista önbecsülés eme „rossz” példája - kezd kiterjedni Latin-Amerika más államaira. Minden egyes alkalommal, amikor egy agyongyötört ország hallatja szabadsághangját, - Kubát vádolják. És egy bizonyos szintig Kuba valóban vétkes ebben, mivel ő mutatott utat - a fegyveres nép úgy mond „legyőzhetetlen” hadseregek elleni küzdelmének útját, a vidéken folytatott harc útján, melynek köszönhetően ki lehet fárasztani és meg lehet semmisíteni az ellenséget, távol bázisaitól, röviden szólva, megmutatta az utat, hogyan kell megvédeni saját becsületüket és méltóságukat.

Nos, mit mondhatnánk - „rossz”, nagyon „rossz” példát mutat Kuba! A monopóliumok nem tudnak nyugodtan aludni amíg ez a „rossz” példa fennáll és, minden veszély dacára, jobb jövőre hív. „Ezt a példát meg kell szüntetni!” - üvöltözik a monopóliumok szócsövei. „Intervenciót kell szervezni a kommunizmus eme bástyája ellen!” - kiabálják a monopóliumok bérencei, akik parlamenti képviselők álcája mögé bújnak. „A kubai helyzet komoly aggodalmakra ad okot”, - mondogatják a trösztök legveszélyesebb védelmezői. De mindannyian tudjuk, hogy mit akarnak mondani valójában: „Kubát meg kell semmisíteni”.

De milyenek egy ilyen agresszió lehetőségei, ami ennek a „rossz” példának a megszüntetésére irányulna? Ezek közül az egyiket tisztán gazdaságinak neveznénk. Ez a lehetőség akkor veszi kezdetét, amikor elkezdődik az észak-amerikai bankok kölcsöneinek korlátozása, amit azok a kubai kereskedőknek, bankjainknak folyósítanak, beleértve magát a Kubai Nemzeti bankot is. Hasonló munka folyik az észak-amerikai részvényesek segítségével Nyugat-Európa országaiban. De ez az egy módszer nem lenne elegendő önmagában.

A banki kölcsönök befagyasztása lesz az első erőteljes, gazdaságunkra mért csapás. De ez azonnal helyreáll, a kereskedelmi egyenleg helyrebillen, és az országunk elkezd hozzászokni ahhoz, hogy így kell élnie, a kialakult helyzethez alkalmazkodva. A nyomás közben nem csökken. Elkezd őrült táncát a cukor-kvóta: igen - nem, nem - igen. A monopóliumok ügynökeinek számítógépei különböző műveleteket hajtanak végre, és a monopóliumok végső következtetésre jutnak: a cukor-kvóta csökkentése - igen veszélyes dolog, megszüntetni pedig lehetetlen.

Miért? Azért, mert egy ilyen lépés politikai szempontból nem lenne ésszerű, és ezenkívül, ez felébresztené a tíz-tizenöt szállító állam étvágyát, ami az adott országok közötti konfliktushoz vezetne, mivel ezek mindig valami többre számítanak. A cukor-kvótát azért lehetetlen megsemmisíteni, mert Kuba az Egyesült Államok legnagyobb, leghatékonyabb és legolcsóbb

cukorszállítója, továbbá azért, mivel a cukor gyártásába és eladásába befektetett tőke 60%-ka az USA tulajdonát képezi. Ezenkívül, a mi külkereskedelmi balanszunk is az Amerikai Egyesült Államoknak kedvez. Ha nem leszünk képesek eladni, akkor venni sem tudunk. Ez a szerződések megsemmisüléséhez vezetne.

Engedjék meg, hogy még egy mementót kiemeljünk. Az észak-amerikaiak által nekünk „ajándékozott” három centavo a cukor világpiaci árához csak arról tanúskodik, hogy képtelenek olcsó cukor előállítására. Az USA mezőgazdasági dolgozóinak magas keresete, és a föld alacsony produktivitása nem teszi lehetővé, hogy a nagyhatalom cukrot gyártson kubai árfekvésben. Ezzel a magasabb árral takarózva - amit az USA termékeinkért fizet - súlyos szerződéseket erőszakolnak rá nem csak Kubára, hanem az összes gyártóra. Nem hisszük, hogy a bombázásaikkal és a cukornád ültetvények felgyújtásával a monopóliumok nyomást tudnának gyakorolni a gazdaságra, hogy ezzel is aláássák országunkban a cukorgyártást. Ezek az akciók egy célt szolgálnak - bizonytalanságok szítani a forradalmi kormány iránt. Ebben benne van az észak-amerikai zsoldos megcsónkított hullája, akinek a vére a kubai házán szárad és azok politikáján, akik elküldték; ebben benne van a hosszú-távú politika is; ebben benne van a szörnyű robbanás azon a hajón, amely a Felkelő hadseregnek szánt fegyvereket szállította.

A kubai gazdaságra a nyersanyag-ellátás terén is lehet nyomást gyakorolni, például a gyapotszállítás esetében. Viszont az is köztudott, hogy a világon gyapot túltermelés észlelhető, ezért a gyapot terén észlelhető nehézségeink ideiglenesek lennének.

Nos, akkor mi újság üzemanyag-ellátás terén? Ez a kérdés külön figyelmet érdemel. Üzemanyag nélkül az ország gazdasági élete megbénulna. Kuba nagyon kevés kőolajat termel. Rendelkezik bizonyos üzemanyag-fajtákkal, amelyek végeredményben mozgásba hozhatják a gépeket és a különböző szállítási eszközöket. De a világon sok az olaj. Ezt eladhatják nekünk Egyiptom, a Szovjetunió, és, elképzelhető, hogy hamarosan Irak is.

A várható agresszióról beszélve, megjegyeznénk, hogy amennyiben a velünk szemben alkalmazott gazdasági szankciókon kívül valami provokáció következik valamely „zseb-nagyhatalom” részéről, mondjuk a Dominikai Köztársaság részéről, akkor ebben az esetben a helyzet kiéleződik. De végeredményben kénytelen lesz beavatkozni az Egyesült Nemzetek Szövetsége, és ez a provokáció sem fog sikerrel járni.

Az új út, amit az OAG követ, veszélyes precedenst teremt az intervencióra. Állandóan takarózva az agyoncsépelt mondattal, hogy az országunk agressziót indított Truhilo magángyarmatára, a monopóliumok csendben trambulint építenek egy agresszió számára. Csak sajnálkozhatunk afelől, hogy Venezuela rendkívül nehéz helyzetbe hozott minket azzal, hogy nem leplezte le a truhilói rágalmakat Kuba Dominikai Köztársaság ellen elkövetett úgynevezett agressziójáról. Milyen kegyes szolgálatot tettek ezzel a kontinensünk kalózáinak!

Az új agresszív tervekbe még „az örült srác”, Fidel Castro fizikai likvidálását is bekalkulálták, mivel a monopóliumok különleges gyűlöletét váltotta ki maga iránt. Természetesen gondoskodni kéne két másik „nemzetközi ügynök” megsemmisítéséről is - Raul Castrora, és ezen sorok írójára gondolok. Mit is mondhatnánk, a gondolat több mint vonzó! És ha elfogadható eredményt sikerülne elérni mindhárom esetben, vagy legalább az egyikben (ezalatt a vezérünk megsemmisítését értjük), ez csak a reakciónak kedvezne. De ne feledkezzenek meg a népről, monopolista urak, és ezek helyi lakásai! Ne feledkezzenek meg a mindenható népről, amely egy ilyen bűncselekmény esetén megsemmisíti és szétapossa mindazokat, akik közvetlenül vagy közvetve részt vesznek a forradalom vezérei elleni merényletben! Ezt a büntető kart semmi sem tudja majd megállítani.

A monopóliumok agresszív terveiben figyelembe vehetik a guatemalai verzió egyik aspektusát. Teljesen elképzelhető, hogy Kubától megtagadják a fegyverszállításokat. Ez kikényszeríti azt, hogy kénytelen lesz fegyvert vásárolni a kommunista országoktól, ami természetesen sárözönt fog kiváltani, és alapot ad több rágalomnak. Mindennek az eredményét könnyű megjósolni. „Lehet,

hogy úgy támadnak ránk, mint „kommunistákra”, de minket nem sikerül megsemmisíteni, mint ostobákat”, - mondta kormányunk egyik tagja.

Ekkor kezd majd formát ölteni a monopóliumok közvetlen agressziójának tervei; hiszen sok más lehetőség is létezik, amiket majd megvitatnak és áttanulmányoznak, különböző forgatókönyvek szerint, az „Internathional busines mashin's corporathionban”. Az agresszió spanyol mintája is elképzelhető. Ebben az esetben felhasználják majd az országból kiutasított embereket, akiket majd az úgynevezett önkéntesek fognak támogatni - pontosabban zsoldosok, vagy az egyik külföldi nagyhatalom katonái. És hogy nagyobb legyen a segítség, tevékenységüket majd támogatja a légierő és flotta.

Számítani lehet, ezenkívül, valamely állam közvetlen agressziójára is, például a Dominikai Köztársaságéra, amely majd elküldi alattvalóit - saját testvéreinket, és velük együtt a zsoldos katonákat meghalni partjainkra, hogy kiprovokáljanak egy háborút. Amikor ez elkezdődik, a monopóliumok valószínűleg kijelentik, hogy nekik a legkevésbé sincs kedvük beavatkozni ebbe a „szerencsétlen” testvérháborúba, és hogy ők mindössze megakadályozzák, hogy az ne csússzon ki a keretektől. Nekik, úgymond, ezt sikerül megvalósítani csatahajóik, cirkálóik, rombolóik, repülő-hordozóik, tengeralattjáróik, aknaszedőik, torpedó naszádaik és repülőgépeik segítségével, amelyek majd ellenőrzésük alá vonják Latin-Amerika eme területét. Megtörténhet az is, hogy a bős „békeharcosok” az amerikai kontinensen nem engednek majd át egyetlen egy hajót, egyetlen egy szállítógőzöst sem, amik árut szállítanak Kubára. Mindeközben egyes, de az is lehet, hogy az összes hajók, amik Truhilo országának partjaihoz igyekeznek majd, majd ki tudják játszani a „békepartiai acéléberségét”.

Az intervenciót, ezenkívül, végrehajthatják valamely „tekintélyes” pánamerikai szervezet segítségével, hogy véget vessenek az „esztelen háborúnak”, amit úgymond a szigeten uralkodó „kommunisták” kezdtek el. Ha pedig ennek a „tekintélyes” amerikai szervezetnek a gépezete csütörtököt mond, az intervenciót maguk a „béke hírnökei” fogják elkövetni, amelyek majd saját alattvalóik védelmének ürügyén lépnek közbe - azaz, ez egy koreai változat lesz.

Lehet, hogy az agresszió első lépése nem ellenünk fog irányulni, hanem Venezuela alkotmányos kormánya ellen, hogy likvidálják utolsó hídfőnket a kontinensen. Ha ez megtörténik, akkor elképzelhető, hogy a kolonializmus elleni küzdelem központja Kubáról átkerül Simon Bolívar hazájába. Venezuela népe felkel majd szabadsága védelmében teljes odaadással, mivel tudatában lesz annak, hogy ez lesz a döntő csata, amelyben a vereség a legsötétebb önkényuralomhoz fog vezetni, miközben a győzelem - Amerika fényes jövőjéhez. A népek küzdelme megzavarja majd a monopóliumok nyugodt életét a testvéri, rabságban tartott országokban.

Képesek vagyunk felhozni több érvet is annak alátámasztására, hogy elképzelhetetlen az ellenség győzelme. Ebből kettőt a legfontosabbnak tartunk. Az első érv - külső jellegű - abból indul ki, hogy az 1960-as esztendő - a gazdaságilag gyengén fejlett országok és felszabadult népek éve, az az év, amikor végre a több-millió ember, megszabadulva a „boldogságtól”, hogy a halálos fegyverek és tőke tulajdonosainak hatalma alatt éljenek, kikövetelik a maguk iránti tiszteletet. Felhozhatunk egy másik, nem kevésbé nyomós, belülről fakadó érvet: a veszély pillanatában 6 millió kubai fog fegyvert fogni egyszerre, hogy saját hazájuk és forradalmuk védelmére keljenek. Ez lesz a mi nemzeti hadseregünk. Kuba ekkor a háború arénájává fog válni, miközben hadserege - a fegyveres nép részévé.

Ha vereséget fog szenvedni a hagyományos háborúban, több-száz partizáncsoport fog létrejönni, önálló irányítással, és központi vezetéssel, amik majd az ország egész területén fognak harcolni. A városokban a munkások mindhalálig küzdeni fognak a gyárak és üzemek falánál, vidéken halál fog leselkedni a megszállókra minden egyes pálma mögül, minden talpalatnyi területén, amit traktor szántott fel, é amit a forradalom adott a parasztoknak!

A világ minden országában az agresszió ellen tiltakozó emberek milliói, engedelmeskedve a nemzetközi szolidaritás köteleességének, elzárják az utat az igazságtalan háború előtt. És akkor a

monopóliumok tulajdonosai majd meglátják, hogyan dőlnek össze korhadó alapjaik, miképpen tépi le a nép hatalmas lendülete a rágalom és hazugság fátylát, amit a megvehető sajtó főzött ki. De tételezzük fel, hogy újat mernek húzni a világ felháborodott lakóival. Akkor mi történik a mi országunkban?

Figyelembe véve szigetünk támadhatóságát, a nehéz fegyverzet hiányát, a gyenge légierőnk és haditengerészetünket, elsődleges szerephez jut a partizánmozgalom, mint az ország védelmének döntő tényezője.

A szárazföldi csapataink bátran, kitartóan és lelkesedéssel fognak harcolni - mindazokkal a jellemvonásokkal, amik oly jellemzőek a kubai forradalom fiaira történelme eme dicsőséges éveiben. Készen állunk a legrosszabb esetekre is. Mindent el fogunk követni annak érdekében, hogy még a hadseregünk veresége után is megőrizzük harci alakulatainkat. Ezzel azt akarjuk mondani, hogy amennyiben a hadseregünk vereséget fog szenvedni az ellenség számbeli fölényrel rendelkező seregeivel szemben, akkor partizán hadsereggé fog változni. Ennek a hadseregnek a fő jellemzői lesznek a magas fokú mobilitás, és a hadoszlopok parancsnokainak önálló vezetése. Központi parancsnokság fogja irányítani, amely az ország bármely pontjában tartózkodhat, és amely feladata a következő lesz - az általa kidolgozott stratégiai tervnek megfelelően tevékenykedni, és kiadni a megfelelő parancsokat.

A Felkelő hadsereg - a nép eme fegyveres és szervezett elővédjének - utolsó védelmi vonala a hegyek lesznek. De az ellenség kénytelen lesz harcolni minden egyes településért, minden egyes házért, minden egyes útért, minden egyes magaslatért, a mi drága földünk minden egyes darabkájáért. És erre a harcra fogja kényszeríteni hatalmas utóvédünk, amivé az egész nép válik, ami azon követelmények alapján lesz felfegyverezve és kiképezve, amelyekről a továbbiakban ejtünk szót. Mivel a mi gyalogsági alakulataink nem rendelkeznek nehéz fegyverzettel, a parancsnokságuknak különleges figyelmet kell szentelniük a tankelhárító és légoltalmi védelemre. Méghozzá közben az egyetlen, viszonylagosan erőteljes fegyverük (kivéve a néhány aknavető-üteget) a bazooka, a tankelhárító gránát, a gyorstüzelő légvédelmi ágyú, és az akna lesz. Afelől semmi kétség, hogy az automata fegyverrel rendelkező tapasztalt katona gazdaságosan fog bánni a lőszer-javadalmazással, ismerve minden egyes töltény értékét. A hadseregünk egységeit tölténygyártó tábori műhelyek fogják követni, még a legmostohább körülmények között is ellátva egységeinket lőszerrel.

Ami a légierőt illeti, - az invázió kezdetén valószínűleg nagy veszteségeket fog szenvedni. Minderről abból kiindulva beszélünk, hogy országunk ellen egy erős külhoni nagyhatalom intéz majd támadást, vagy valamely kisebb állam zsoldos hadserege, amit akár nyíltan, akár titokban támogat majd ez a nagyhatalom.

A légierőnk meg lesz semmisítve, vagy majdnem megsemmisül; csak a felderítő vagy futárgépek maradnak meg, és elsősorban a helikopterek, amelyek kisegítő feladatokat láthatnak el.

A haditengerészet szervezeti felépítése is meg fog felelni ennek a stratégiai tervnek. A mozgékony katonai gyorsnaszádok, amik elérhetetlenek az ellenség számára, a legváratlanabb helyeken mérnek majd rá csapást. És itt, mint a korábban felhozott esetekben, az ellenfél, hatalmas kétségbeesésére, egyetlen egy fontos objektumot sem fog találni, egyetlen egy jelentősebb célt, amelyre lecsaphat. Egyszerűen, sehol sem talál majd világosan, egyértelműen megjelölhető frontvonallal: egész idő alatt láthatatlan, rendkívül mozgékony és teljes mértékben megfoghatatlan ellenféllel lesz dolga, amely állandóan kitérve egy pillanatig sem fogja békén hagyni.

Miután vereséget fog szenvedni a hagyományos háborúban, a különleges kiképzést kapott népi hadsereg mindennek dacára mégis megmarad. Ekkor fog köréje seregleni a lakosság két főrétege, - a parasztok és munkások. A mi parasztságunk már bemutatta, hogy mi mindenre képes, elfogva azt a bandát, ami Pinal-del-Rio környékén garázdálkodott. A parasztok többsége lakóhelyük közvetlen közelében fognak átesni az alapkiképzésen, de a csoportok parancsnokai és a tisztek,

mivel ezen már túlvannak, a katonai bázisainkon fognak átesni a további képzésen. Innen elküldjük őket a harminc vidéki zónába, amelyekre felosztottuk országunk teljes területét, hogy a népi küzdelem újabb fészkeit szervezzék. Utolsó leheletükig védelmezni fogják földünket, a társadalmi eredményeinket, a házainkat, csatornákat, töltéseket, a gazdag termésünket, a függetlenségünket. Röviden mondva, védelmezni fogják az élethez való jogunkat.

A parasztok kemény ellenállást fognak kifejezni a támadó ellenséggel szemben. Ha pedig az ellenség túlságosan erős lesz, a parasztok megváltoztatják harcuk módszertanát. Nappal a parasztok békés földművelők lesznek, de éjszaka - félelmet nem ismerő partizánokká válnak, a megszállók rémévé.

Körülbelül ugyanígy tesznek majd a munkások. Közülük is a legjobbak átesnek a kiképzésen, társaik élére állnak és kitartó ellenállást szerveznek az ellenséggel szemben.

Viszont a feladatok, amik a lakosság különböző rétegei előtt állnak, különböznek egymástól. A paraszt tipikusnak mondható partizánháborút fog vezetni. Jó lövésszé kell válnia, meg kell tanulnia alkalmazkodni a terephez, és gyorsan felszívódnia. Ha a munkásról beszélünk, megjegyeznénk, hogy számára nagyon kedvező lehet egy körülmény: ő mintha egy óriási, bevehetetlen erődön belül lenne, amilyen egy óriási város. De a városi hadműveleteknek van egy negatív oldala, mivel körülményes a városban történő csapatmozgás. A munkásnak elsősorban meg kell tanulnia barikádokat emelni, ebből a célból felhasználva a különböző szállító-járműveket, bútorokat, stb. Minden egyes negyedre erődde kell változtatnia, a megfelelő kapcsolattartási útvonalakkal összekötve ezeket. Tökéletesen kell használni a védelmi harc olyan hatásos eszközét, mint a gyújtófolyadékös üvegpalack, és pontosan kell lőnie a lörések sokaságából, melyek szerepét betöltik a modern város házainak ablakai.

A munkások, a nemzeti rendőrség csapatai és a haderő, a városokért folytatott védelmi harcoknál, hatalmas hadsereggé válnak, amely majd döntő szerepet játszik a győzelemben. A városokon belüli küzdelem természetesen nem lesz annyira mozgékony és alkalmazkodó, mint a parasztok harca. Itt jelentős veszteségeket fogunk szenvedni. Az ellenség beveti ellenünk tankjait. A nép, ismerve ezeknek a tankoknak a gyengéit, félelmet nem ismerve meg fogja semmisíteni ezeket. De minden egyes siker sok áldozatába fog kerülni a népnek.

A paraszt és munkás-szervezeteken kívül mások is lesznek, például a diák-milíciák egységei, amelyekbe befolyznak a fiatal diákok legjobbjai. Ezek a csoportok a Felkelő hadsereg irányítása alatt fognak működni. A küzdelemhez csatlakozni fognak más ifjúsági és női szervezetek, amelyek - és ez kétségtelen - jelentős szerepet fognak játszani ebben a felszabadító küzdelemben. A nők rendkívül értékes segítséget fognak nyújtani a férfiaknak. Étel fognak készíteni, kezelik a sebesülteket, megkönnyítik a haldoklók kínjait, mossák majd a ruhákat - röviden, a nehéz pillanatokban a nő a férfival együtt a harc élvonalában lesz.

Mindezt a nép legszélesebb rétegeiben végrehajtott szervező munkának köszönhetően fogjuk elérni, és az aprólékos nevelőmunka során. Olyan nevelésről beszélünk, ami biztosítja az alapvető tudást. És ez a forradalmi események helyes megértésére fog épülni.

A forradalmi törvényeket kommentálni kell, magyarázni, tanulmányozni kell minden egyes gyűlésen, minden egyes nagygyűlésen, minden olyan pontban, ahol a forradalmi mozgalom résztvevői egybegyűlhetnek, és megvitathatják az őket nyugtalanító kérdéseket. Ezeken a találkozókon fel kell olvasni, kommentálni, magyarázni kell a vezetők beszédeit, többek között, főleg ha ezek, Kuba esetében - a mindenki által elismert vezető beszéde. Ennek útmutatóként kell szolgálnia a nép számára. Úgy kell megszervezni a dolgot, hogy a vidék lakói rádióan hallhassák (és ahol az lehetséges, TV-n is láthassák) a miniszter-elnökünk nagyszerű, mindenki számára érthető felszólalásait. Mindig segíteni kell a népnek, hogy megértsék a politika különböző kérdéseit, mivel ez a reményeik kifejezője, amik majd megvalósulnak a törvények, dekrétumok és rendelkezések útján. A forradalmi éberség szellemében kell nevelni a tömegeket,

hogy tudatosan figyelhessék az ellenség áskálódásait. Minden egyes partizánnak szent kötelessége betartani a forradalmi morált. Ez érthető is, hiszen ellenkező esetben a forradalom veszélyes útra téved. Erre minden forradalmárnak emlékeznie kell, bármilyen nézeteket is vall az illető. A partizán korábbi érdemei enyhítő körülménynek is betudhatóak, de ez nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem kell megbüntetni.

Propagálni kell a munkát, főleg a kollektív munkát, amely közös célokat követ. Nagy lendületet kell, hogy kapjanak az önkéntes brigádok, amelyek utakat építenének, hidakat, malmokat, gátakat, iskolás-táborokat, egységesek lennének, tetteikkel is bizonyítva a forradalom iránti szeretetüket.

A hadsereg szervesen kapcsolódik a néphez, parasztokból és munkásokból áll, jól ki van képezve és fel van készítve bármilyen váratlan helyzetre - ebből fakadóan legyőzhetetlen. Ez a hadsereg még legyőzhetlenebb lesz, ha alkalmazni lehet majd rá a mi halhatatlan Camilo-nk szavait: „A hadsereg - az egyenruhába bújt nép”. Ezért bármennyire is igyekeznek a monopóliumok megszüntetni Kuba „rossz példáját”, a jövőnk tündöklőbb, mint valaha.